

CĂRȚI ROMANTICE



O AVENTURĂ
RISCANTĂ

AMANDA
QUICK

O aventură riscantă
Amanda Quick
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA
O aventură riscantă / Amanda Quick; trad.: Graal Soft.
— București: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-917-1
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

AMANDA QUICK

O aventură riscantă

Traducere din limba engleză
Cristina Șerban

prolog

Cu șase luni în urmă...

O văzu venind spre el, o prințesă războinică răzbunătoare, în costumul ei negru și pantofii cu tocuri înalte. Părul negru îi era strâns într-un coc sobru la spate. Mica eșarfă de la gât se asorta cu inflexiunile de diamant ale ochilor ei albaștri-verzui. O singură privire aruncată spre ea îi făcea pe chelnerii cu jachete albe să se dea la o parte. Trecu triumfătoare prin labirintul de mese acoperite cu fețe de masă de olandă și cu pahare de cristal, neabătându-și o singură clipă privirea de la ținta ei.

Grangurii comunității de afaceri din Seattle simțiră pericolul – sau, cel puțin, mirosul de bîrfă proaspătă. Liniștea se lăsă peste salonul clubului.

Așezat în separeul tapițat cu piele, Jack o privi apro- piindu-se.

— La naiba! zise el foarte, foarte încet.

Era, în mod evident, prea târziu pentru rugăciuni.

O singură privire aruncată expresiei furioase ce se așternuse pe chipul lui Elizabeth Cabot îi dădu de înțeles că pierduse pariul.

Ea aflase totul în acea dimineață. Ceea ce se întâmplase între ei în noaptea precedentă era acum total lipsit de importanță.

Un nor greu de stoicism se lăsă deasupra lui. O așteptă cu răbdarea unui om care se trezește față în față cu soarta inevitabilă.

Aproape că ajunsese la el, și el știa că era sortit pieirii. Dar, în acele ultime momente, nu întreaga viață îi trecu prin fața ochilor.

Ci amintirea nopții precedente. Își aminti sentimentul dulce, fierbinte, de anticipație și de dorință mistuitoare care îi cuprinsese. Din păcate, doar atât împărtășiseră. Excitarea extremă îl luase prin surprindere, probabil pentru că se străduise să o ascundă pa parcursul ultimei luni. Până la urmă, asta îi anulase stăpânirea de sine și experiența pe care era de așteptat ca un bărbat de vârsta lui să o fi acumulat. Era

perfect conștient de greșelile lui. Iar Elizabeth nu era o adeptă a mimării orgasmelor.

Fusese foarte agreabilă în noaptea trecută. Al naibii de politicoasă. De parcă eșecul de a ajunge la orgasm fusese vina ei, doar a ei. De fapt, nu păruse deloc surprinsă, din câte putuse el să își dea seama. De parcă nu s-ar fi așteptat la nimic mai mult deja întâlnirea lor și, prin urmare, nu fusese dezamăgită. Își ceruse scuze și jurase să se revanșeze de îndată ce era fizic posibil. Dar îi expli-case că trebuia să plece acasă. Ceva legat de o întâlnire matinală pentru care trebuia să se pregătească.

Fără tragere de inimă, o condusesese înapoi la monstrozitatea gotică pe care ea o numea casă, de pe dealul Queen Anne. Când o sărutase de noapte bună la ușa conacului, ea îl asigurase că urma să aibă parte de o a doua șansă. Cu următoarea ocazie, lucrurile aveau să iasă cum trebuie.

Dar acum el știa că această ocazie nu avea să mai vină. Elizabeth ajunse la separeu, vibrând cu o pasiune care îi lipsise în mod vizibil în timpul scenelor finale de noaptea trecută.

— Șobolan ticălos, cu două fețe, ce ești! șuieră ea. Cum de ai crezut că poți să scapi basma curată cu așa ceva, Jack Fairfax?

— Nu te sfii, Elizabeth. Spune-mi ce crezi cu adevărat.

— Chiar îți imagineai că nu aveam să aflăm cine ești?

Credeai că poți să mă tratezi ca pe o ciupercă? Să mă ții la umbră și să mă hrănești cu bălegar?

Nu avea speranțe să se poată apăra. Putea să vadă asta. Dar trebuia să încerce.

— Nu te-am mințit niciodată.

— Pe naiba, nu. Nu mi-ai spus niciodată adevărul. Nici măcar o singură dată în ultima lună nu mi-ai dat de înțeles că tu ești nenorocitul aflat în spatele preluării Galloway.

— Este o afacere veche de doi ani. Nu avea nimic de-a face cu noi.

— Avea totul de-a face cu noi, și tu știai asta. De aceea m-ai mințit.

În ciuda situației fără scăpare, sau poate tocmai din cauza ei, el începu să se înfurie.

— Nu este vina mea că subiectul Galloway nu a apărut în discuție. Nu nvai întrebat niciodată despre asta.

— De ce să fi făcut așa ceva? Vocea ei se ridică amenințător. De unde să fi știut că ai fost implicat în afacere?

— Nu ai lucrat la Galloway. De unde să știu eu că tu aveai vreo legătură cu compania? ripostă el.

— Nu contează. Nu înțelegi? Preluarea a fost tranzacția cea mai lipsită de scrupule și cu sânge rece pe care am văzut-o de când lucrez în domeniu. Faptul că tu ai fost mercenarul care a distrămat compania bucată cu bucată îmi spune exact ce fel de ticălos ești.

— Elizabeth...

— Oamenii au avut de suferit în urma preluării. Pumnul i se strânse în jurul curelei de la geantă. Au suferit mult. Nu fac afaceri cu oameni ca tine.

Jack îl văzu pe Hugo, șeful de sală, zăbovind stânjenit la o masă din apropiere, evident nehotărât dacă să intervină în vreun fel în scena în desfășurare. Ospătarul care se îndreptase spre separeu cu gheață și pâine se oprise, nemișcat, la mică distanță. Toți cei aflați în salon ascultau, dar lui Elizabeth nu îi păsa de auditoriu.

Jack era el însuși fascinat în mod morbid, de parcă s-ar fi aflat la scena unei crime. Nu ar fi crezut niciodată că Elizabeth era capabilă să se dea în spectacol într-un asemenea fel. În ultima lună, păruse atât de calmă, atât de stăpână pe sine, atât de controlată.

— Cred că ar trebui să te calmezi, zise el încet.

— Dă-mi un singur motiv să o fac.

— Chiar două. În primul rând, avem spectatori. În al doilea rând, când o să te liniștești, într-un final, o să regreți scena mai mult decât o să o regret eu.

Ea îi zâmbi cu un dispreț atât de rece, încât el fu uimit că ei nu îi apărură țurțuri de gheață în păr. Elizabeth făcu un gest prin care incluse întregul salon, Jack primi asta ca pe un semn de rău augur.

— Nu îmi pasă câtuși de puțin de spectatori, zise ea, pe un ton strident care răsună până la bucătărie. În ceea ce mă privește, le fac celor de aici un mare serviciu arătându-le ce ticălos mincinos ești. Nu am să regret absolut nimic din această scenă.

— Ba o să regreți când o să-ți amintești că avem un contract semnat

pentru Excalibur. Îți place sau nu, trebuie să lucrăm împreună.

Ea clipi o dată. El văzu șocul apărut în ochii ei. În culmea furiei, părea să fi uitat de contractul pe care îl semnaseră amândoi în dimineața precedentă.

Își reveni rapid.

— Îi sun pe avocații fondului de îndată ce mă întorc la birou. Consideră contractul nostru anulat începând de astăzi.

— Nu încerca să blufezi. Nu poți să dai înapoi doar pentru că te-ai hotărât că eu sunt un ticălos. Ai semnat blestematul de contract, și o să te oblig să îl respecti.

— Mai vedem noi.

El ridică din umeri.

— Dacă vrei să fii ocupată la tribunal în următoarele zece, douăsprezece luni, n-ai decât. Dar am să mă lupt până la capăt și am să câștig. Amândoi știm asta.

Era prinsă în capcană, și el știa că era prea deșteaptă ca să nu își dea seama de asta.

Urmă un moment tensionat în care el o privi conștient de propria victorie.

O furie însoțită de frustrare îi cuprinse din nou fața.

— Vei plăti pentru asta, Jack Fairfax. Se întinse și luă carafa cu apă cu gheață de pe tava ținută de ospătarul nemișcat. Mai devreme sau mai târziu, jur că vei plăti pentru ceea ce ai făcut.

Azvrli conținutul carafei spre el. Jack nici măcar nu încercă să se ferească. Singurul loc pe unde ar fi putut să evadeze era sub masă, și cumva acea opțiune părea și mai rușinoasă decât să rămână pe loc.

Apă înghețată ce îi izbi fața îi aprinse furia pe care încercase să o controleze până atunci. O privi pe Elizabeth. Și ea se holba la el, și în ochi i se vedeau primele semne ale șocului și ale groazei. El înțelese că ea își dădea abia acum seama că se făcuse de râs.

— Asta nu mai are legătură cu afacerea Galloway, nu-i așa? spuse el încet. Ci cu noaptea trecută.

Strângându-și poșeta, făcu un pas în spate, de parcă el ar fi lovit-o cu această remarcă.

— Să nu îndrăznești să vorbești despre noaptea trecută. Nu are nicio legătură cu asta, naiba să te ia!

— Sigur că are legătură. Își luă o bucățică de gheață de pe jachetă. Îmi asum responsabilitatea, desigur. Așa ar face un gentleman, nu?

Ea își ținu răsuflarea și icni îngrozită.

— Nu încerca să reduci totul la sex. Ce s-a întâmplat noaptea trecută este cel mai lipsit de importanță aspect al întregii afaceri. De fapt, ceea ce s-a întâmplat azi-noap- te este atât de lipsit de importanță și atât de puțin relevant, că nici măcar nu intră în discuție.

„Noaptea trecută nu a însemnat nimic pentru ea.“ El își pierdu puțințele rămășițe de stăpânire de sine cu care își ținuse în frâu furia. Mâinile i se strânseseră pe marginea mesei. Se ridică intenționat în picioare, netul- burat de faptul că apa cu gheață se scurgea în continuare de pe el. Zâmbi leneș spre Elizabeth.

— Din partea mea, spuse el cu o politețe îngrijorătoare, aș dori să afirm că nu știam că am de a face cu Prințesa Gheții. Ar fi trebuit să mă avertizezi că există o problemă la acel departament. Cine știe? Poate, dacă aș fi depus mai mult efort și aș fi alocat mai mult timp, aș fi reușit să te dezgheț.

De îndată ce îi ieșiră pe gură, regretă acele cuvinte. Dar ele rămaseră plutind deasupra mesei, împietrite, ca niște pumnale strălucitoare de gheață. Înțelese că nu aveau să se topească niciodată.

Elizabeth mai făcu un pas în spate. Fața i se îmbujorase și își mijise ochii.

— Chiar ești un nenorocit, nu-i așa? Vocea îi era joasă și mult prea uniformă acum. Nu îți pasă câtuși de puțin de urmările afacerii Galloway?

El își trecu o mână prin păr pentru a mai îndepărta din apa înghețată.

— Nu, nu-mi pasă. Afacerile sunt afaceri, din punctul meu^de vedere. Nu cred în implicarea emoțională.

— Înțeleg, zise ea. Exact asta este părerea mea despre noaptea trecută.

Se întoarse pe tocurile ascuțite ca niște ace și ieși din restaurant fără să îi mai arunce vreo privire.

Jack o privi îndepărtându-se. Nu își luă ochii de la ea până când nu

dispăru pe ușă.

Înțepăturile sorții inevitabile pe care le simțise când ea intrase în salon deveniră și mai puternice. Știa că acum le simțea și ea.

Amândoi cunoșteau adevărul.

Putea să fugă de ceea ce se întâmplase între ei în noaptea precedentă, dar nu și de contractul semnat. La bine și la rău, îi lega mai strâns ca orice contract prenupțial.

Capitolul 1

Seattle

Între miezul nopții și răsărit

Miercuri dimineață

O așteptă în partea dosită a parării, lipit de un zid de cărămidă, tremurând în jacheta lui subțire. Felinarul stradal nu funcționa corespunzător. Emitea o lumină slabă, bolnăvicioasă, care nu învingea umbrele. Mai rămăseseră doar câteva mașini în parcare. Piața Pioneer era liniștită la acea oră. Cluburile de noapte și tavernele erau deja închise. În afara bețivului de care se împiedicase pe alee, nu mai văzuse pe altcineva. Asta era un lucru bun, pentru că genul de oameni care umblau în acea parte a orașului la acea oră erau de obicei înfricoșători.

Ploua, o bură constantă care îi vârâse frigul dimineții și mai adânc în oase. Dar înțelese că nu doar aerul nopții îi dădea fiori. Ci faptul că, în acea seară, nu își respectase una dintre cele două întâlniri zilnice cu Madam Lola. Nu și-o permisese, și acum plătea el prețul.

O întâlnise pe Madam L. Pe când era doctorand. Fusesse un student bun pe atunci. Toată lumea îi prezisese un viitor luminos în chimia industrială. Probabil ar fi fost deja deținătorul unor patente dacă nu ar fi întâlnit-o pe Madam Lola. O femeie, o studentă la unul dintre cursurile lui, fusese cea care i-o prezentase. Îl asigurase că sexul era grozav după o singură doză. Avusese dreptate. Dar Lola devenise rapid mai interesantă ca sexul. Mai interesantă ca un doctorat în chimie industrială. Mai interesantă ca viitorul plin de succes pe care și-l plănuise.

Lola îi acaparase viața – și era o amantă pretențioasă. Îi cerea prezența obedientă de două ori pe zi. Dacă rata o singură doză, se simțea ca lucrul de pe asfalt în care călcase cu câteva minute înainte. Și i se făcea frig.

Foarte, foarte frig.

Dar ea avea să vină în curând cu banii pe care i-i promisese, cu care să mai poată cumpăra timp cu Madam L., și totul avea să fie din nou în regulă. Păstra aparențele destul de bine când reușea să respecte cele două întâlniri zilnice. Suficient cât să își păstreze slujba. O vreme, cel puțin. Nu era ușor să faci echilibristică cu slujba și cu Lola. Se descurca bine câteva luni, și, apoi, invariabil, ceva mergea prost. Fie pica un test antidrog, fie începea să își ia prea multe zile libere. Sau altceva.

Spera să poată rezista mai mult în slujba prezentă. Îi plăcea oarecum. Uneori, când lucra la Excalibur, se prefăcea că își terminase doctoratul; că era un membru respectat al echipei de cercetare, ca doctorul Page, poate, nu doar un tehnician lipsit de importanță. Îi părea rău pentru ceea ce făcuse în acea seară. Dar nu avusese de ales. Salariul lui de la Excalibur era bun, dar nu suficient pentru cât timp trebuia să petreacă cu Lola. Celălalt angajator era generos însă.

Și ea avea să vină în curând. Cu mulți bani pentru Lola.

Îi auzi întâi pașii, tocurile înalte bătând ușor pe asfaltul ud. Se îndepărtă imediat de cărămidile umede, sentimentul de anticipație alungându-i parțial frigul din oase. Nu mai era mult și urma să aibă ceea ce îi era necesar pentru a se încălzi.

— Bună, Ryan.

— Era și cazul să ajungi, mormăi el.

Ea păși spre el prin umbrele adânci. Gluga unei haine de ploaie lungi, negre, îi ascundea fața.

— A mers totul bine, presupun?

— Nicio problemă. Laboratorul este un dezastru. O să aibă nevoie de câteva zile să facă curat.

— Excelent. Probabil nu era necesar. Doar o măsură de precauție în caz că Fairfax sau departamentul de pază de la Excalibur anunță poliția. Îi va trimite oricum în direcția greșită.

— Companiile nu cheamă niciodată poliția în astfel de situații, decât dacă este absolut necesar. Nu dă bine. Sperie investitorii și clienții.

— Da. Și tocmai asta nu îți permite Excalibur acum.

Făcu un semn din mână spre poșetă.

— Ei bine, asta rezolvă totul. Ai fost un angajat bun, Ryan. Îmi pare rău că nu putem continua colaborarea.

— Cum?

— Mi-e teamă că nu mai am nevoie de tine. De fapt, ai devenit un risc.

Își scoase mâna din poșetă. Era suficientă lumină de la felinar cât să se vadă strălucirea unui metal întunecat.

Un pistol.

El încercă să priceapă ce se întâmpla. Dar, până să înțeleagă, era prea târziu. Era ca una dintre acele femei din filmele alb-negru pe care le iubea doctorul Page, se gândi el. O femeie fatală.

Ea apăsă de două ori pe trăgaci. Al doilea foc nu fusese necesar, dar voia să se asigure. Exista un rând în scenariu care îi rezuma perfect filosofia.

„O doamnă cu un trecut nu are nimic de pierdut. Dar o femeie cu un viitor trebuie să fie foarte atentă. “

capitolul 2

Unii manageri aveau zile proaste.

Alții naufragiau după săptămâni întregi de navigare fără busolă pe Marea Roșie a Birocrației.

Acum se afla, din păcate, în cel de-al doilea grup, cel al navigatorilor năpăstuiți, conchise Jack. Putea citi chiar ce era scris cu litere mici la marginea hârtii. „Dincolo de aceste țarmuri se află dragoni.“

Era suficient să îl facă superstițios. Părea că dezastrele vin, într-adevăr, în trei.

— Va trebui să controlăm daunele, zise Jack. Multe daune.

Cercetă rămașițele haotice ale Laboratorului Doi B. Sticlă spartă și echipamente zdrobite umpleau mesele de lucru. Instrumente de mare finețe zăceau pe podea, în bucăți. Unul dintre vandali folosise un tub de vopsea pentru a picta pe zidul de est cuvintele „Avan-garda Viitorului*“.

— Este prea mult, mormăi Milo. Prea multe s-au adunat. Excalibur va fi ruinat.

Litania monotună începea să îl enerveze pe Jack. Și rezerva lui limitată de răbdare fusese deja grav afectată.

Vandalizarea Laboratorului Doi B era doar ultima dintr-o serie nefastă de incidente care loviseră micuța Excalibur Advanced Materials Research în ultimele ore. În ansamblu, nici măcar nu era cel mai rău lucru care se întâmplase. Pe primul loc era tehnicianul ucis.

— O să resolvăm totul, Milo, spuse Jack.

Era plătit să spună astfel de lucruri, își aminti el. În acea zi avea să își merite pe deplin salariul.

— O să resolvăm? Milo se întoarse spre Jack, cu fața schimonosită de furie. Ochii îi erau cuprinși de o lumină febrilă. Cum o să resolvăm când ne-a fost distrusă toată munca din ultima vreme? Cum facem față acestui dezastru? Nu o să mai avem parte de încă o șansă. Prezentarea Veltran nu poate fi anulată. Știi asta.

— Am spus că o să resolvăm.

— Și cum o să facem asta? îl contră Milo înnebunit. Am avut oricum un noroc fantastic că am reușit să îi atragem atenția lui Grady Veltran. Îi știi reputația. Dacă începem să căutăm scuze și să amânăm prezentarea chiar și cu o zi, o să ne taie de pe listă.

Jack își suprimă un mormăit. Nu avea nevoie de asta. Avea destule probleme pe cap. Dar Milo Ingersoll era clientul lui. Clienții trebuiau manevrați cu delicatețe în astfel de momente. Făcea parte din meseria lui.

Milo avea doar douăzeci și cinci de ani, dar, fiind singurul membru al excentricei familii Ingersoll care dăduse dovada unor potențiale calități de lider și manager, își asumase dificila povară a conducerii. După moartea mătușii sale din partea bunicii, Patricia Ingersoll, cea care fondase Excalibur, își abandonase doctoratul în inginerie și venise la conducerea afacerii familiei, în doar câteva zile, își dăduse seama că era copleșit. Patricia fusese ținută la pat în ultimii ani ai vieții ei. Fără sfaturile ei, compania o luase la vale.

Când Milo preluase conducerea, își dăduse rapid seama că afacerea se afla în pragul falimentului. Înțelesese și că îi lipseau aptitudinile de manager și experiența ca să redreseze corabia.

Înțelesese că avea nevoie de ajutor – și cât mai repede.

Dând dovadă de viziunea, hotărârea și pasiunea pură pe care Jack le

considera capabile să facă din Milo un manager extraordinar la un moment dat, acesta căutase un specialist în reveniri, un consultant care să fie capabil să salveze micuța companie high-tech aflată în derivă.

Jack nu avea să uite niciodată ziua în care tânărul agitat năvălise la el în birou și ba îi ceruse, ba îi implorase ajutorul. Milo se arătase pasional, nestăpânit, dispus să facă orice, să promită orice, să semneze orice ca să poată salva firma familiei.

Situația de la Excalibur era exact genul de problemă care îl fascina pe Jack. Aceasta era specialitatea lui – să salveze firmele mici, de familie, aflate în situații dificile. Pregătirea înlocuitorului, în acest caz Milo, era inclusă în preț. Înțelesese de multă vreme că predatul și mentoratul următoarei generații de lideri era esențială în succesul pe termen lung. Nu avea rost să salvezi o companie mică dacă aceasta dădea faliment de îndată ce specialistul ieșea pe ușă fără a lăsa pe cineva capabil în urma lui.

Milo avea toate calitățile necesare pentru poziția pe care urma să o ocupe. Era entuziast, inteligent, muncitor și, cel mai important, în întregime devotat, în ultimele șase luni începuse să îl imite pe Jack în mai multe moduri, inclusiv în ceea ce privește felul în care se îmbrăca. Renunțase rapid la genul de haine purtate în mod obișnuit în domeniu în favoarea unui costum clasic asortat la cravată. Din păcate, gustul lui tindea în continuare spre verde și maro.

Jack își notase mintal să îl ducă pe Milo la un croitor bun înainte de terminarea proiectului Excalibur.

Dar, în acea dimineață, Milo nu era un model al stilului conservator în afaceri. Se afla în continuare în pat când Jack îl sunase să îl anunțe despre vandalism. Milo păruse atât de zdruncinat de veste, că nu se mai sinchisise să termine să se îmbrace înainte să iasă din casă. Reușise să își tragă o pereche de blugi pe el, dar purta în continuare jumătatea de sus a ceea ce părea să fie o pijama în dungi veche și foarte uzată. Picioarele goale îi erau înfipite într-o pereche de papuci de casă tociți. Părul roșu îi era ciufulit. În spatele ramelor groase și negre ale ochelarilor, ochii lui căprui inteligenți sclipeau într-o combinație de revoltă și disperare agitată.

Lui Jack i se făcu milă de el.

— Nu este un dezastru, Milo, spuse el încet. Este doar un obstacol, dar nu un dezastru.

— Nu știu cum faci diferența între ele.

— Ai încredere în mine, știu diferența. Jack privi spre bărbatul burtos ce stătea în dreptul ușii. În regulă, Ron, hai să curățăm laboratorul ăsta.

— Da, domnule.

Ron Attwell, șeful micului departament de pază de la Excalibur, era transpirat. La subrațul uniformei sale kaki apăruseră urme întunecate. Picături de transpirație îi scaldau fruntea.

Jack nu îl putea acuza. Nici lui nu îi era prea bine, în ciuda faptului că, precum toate celelalte lucruri din Laboratorul Doi B, și sistemul de ventilație era de ultimă generație. Și singurul lucru care mai funcționa în aripa de cercetare.

Milo avea dreptate, laboratorul devastat era, cu siguranță, un dezastru, dar Jack nu avea de gând să recunoască asta cu voce tare. El era șeful. Era slujba lui să dea impresia că nu există la Excalibur probleme pe care să nu fie în stare să le rezolve.

— Vreau să mențineți securitate maximă, continuă Jack încet. Folosiți doar oameni de serviciu care au fost autorizați să lucreze în clădirea aceasta și asigurați-vă că nu se aruncă nimic, nici măcar o singură sticlă spartă înainte să le verifice careva din echipa Soft Focus. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Milo își răsuci mâinile cu degete lungi într-un gest ce s-ar fi potrivit foarte bine unui personaj din ultimul act al operei Carmen.

— Ce rost are să luăm acum măsuri de securitate? Ca și cum ai închide ușa grajdului după ce a plecat calul.

— Milo, zise Jack foarte încet.

Milo tresări când îi auzi șoapta. Clipi rapid și se întrerupse.

Jack îi susținu privirea.

— Strângeți tot ce a rămas în cutii și lăsați-le aici în laborator. Asigurați-vă să nu fie nimic aruncat.

— Da, domnule. Ron își șterse fruntea cu spatele mânecii. Mă apuc de îndată, domnule Fairfax.

— Și asigură-te că toți cei implicați în curățenie au să-și țină gura. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Oricine discută situația cu persoane din afara companiei va fi concediat pe loc.

— Da, domnule. Ron scoase un caietel din buzunarul stâng și căută un stilou. Mă voi strădui, domnule, dar știți cum circulă zvonurile în domeniul nostru.

— Știu, răspunse Jack. Dar poziția noastră oficială este că nu au fost produse daune importante.

Milo se uită urât.

— De aceea nu chemăm poliția?

— Da.

— Dar de ce să încercăm să păstrăm secretul? Nu suntem singurul loc atacat de nebunii aceia de la Avangarda Viitorului. Au distrus unul dintre laboratoarele de la UW luna trecută. A apărut în ziare.

— Și firma de software de acum câteva săptămâni, adăugă Ron. Au încercat să dea foc locului.

Jack îi privi pe amândoi netulburat.

— Nu avem nevoie de acest gen de publicitate. Ultimul lucru care ne trebuie este să atragem atenția asupra problemelor de securitate de la Excalibur.

Ron se albi la față.

— Da, domnule.

Milo se uită și mai urât.

— Nu e ca și cum...

Jack ridică o sprânceană în direcția lui Ron. Preocupat cu notatul în caietel, Attwell nu observă micul gest. Milo însă văzu în sfârșit rostul lui. Își închise gura, își strânse buzele într-o linie de nemulțumire și acceptă în- tr-un final.

— Orice fel de publicitate care sugerează o breșă în măsurile noastre interne de securitate nu este benefică pentru companie, zise Jack cu răbdare, în dezacord cu ceea ce simțea de fapt. Genul acela de știri au tendința să îi deranjeze foarte, foarte tare pe clienți. Mă îndoiesc că o să

reușim să ținem incidentul ascuns în întregime, pentru că este posibil ca Avangarda Viitorului să se ducă direct la presă ca să își asume responsabilitatea. Dar vorn încerca să minimalizăm povestea. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Ron își închise carnețelul.

— Este sarcina ta să limitezi scurgerile de informații din companie, Ron, zise Jack. Langley de la resurse umane se va ocupa de presă.

— În regulă. Attwell își trecu degetele prin părul cenușiu și rar. Se îndreptă de spate cu un efort vizibil. Îmi pare rău, domnule. Nu ar fi trebuit să se întâmple asta. Acei golani nu ar fi trebuit să intre în laborator. Scoase un sunet dezgustat.

— Nu am mai avut astfel de probleme până acum. Cine s-ar fi gândit?

— Da, confirmă Jack. Cine s-ar fi gândit?

„Evident, nimeni din extrem de demodatul și șubredul departament de securitate de la Excalibur”, se gândi el. Dar se abținu să o spună cu voce tare.

Modernizarea pazei fusese pe lista de priorități pe care o făcuse cu șase luni în urmă când fusese de acord să ocupe poziția de director. Dar transformarea unui grup de paznici de noapte care aveau la dispoziție echipament de joasă calitate și care se apropiau în marea lor majoritate de pensie într-un grup modern de pază nece-sita timp și bani. Fuseseră atât de multe alte priorități, și niciuna dintre ele ieftină. Excalibur avea resursele financiare limitate. Fusese decizia lui să le îndrepte în întregime către proiectul Soft Focus.

Dar, cândva în ultimele douăzeci și patru de ore, Tyler Page, cercetătorul care făcuse Soft Focus să funcționeze, dispăruse împreună cu singurul exemplar de cristal de nouă generație. Era de-ajuns pentru a face un director întreg la cap, care gândea logic, să dea într-o stare de paranoia.

Se întoarse pe călcâie și păși spre ușile batante.

— Mă duc în biroul meu. Nu lăsați pe nimeni neautorizat în zonă în timpul curățeniei, Ron. Vino la mine când ați terminat.

— Da, domnule. Ron își dresе vocea. Domnule, aș vrea să vă spun din nou cât de rău îmi pare că s-a întâmplat asta.

— Dacă îți mai ceri scuze o singură dată, îl avertiză Jack, te dau afară. Ron tresări.

— Da, domnule.

Jack puse o mână pe una dintre ușile grele, o deschise și ieși pe hol.

— Așteaptă, strigă Milo. Stai un moment, Jack. Vreau să vorbesc cu tine.

— Mai târziu, Milo. Acum trebuie să iau legătura cu Langley. Vreau să îl anunț eu înainte să îl sune presa.

— Știu, știu. Milo păși pe hol în spatele lui Jack. Dar trebuie să discutăm despre cealaltă situație.

— Mai târziu.

Jack continuă să înainteze spre lifturi.

— Nu. Acum. Milo ajunsese în dreptul lui. Dacă povestea asta cu crima și cu laboratorul distrus o aduce pe... acea femeie aici? Va începe să pună întrebări.

— Nu îți face griji, dacă apare Elizabeth Cabot, mă ocup eu de ea.

Promisiuni fără acoperire. La cum merseseră lucrurile până atunci, avea noroc dacă nu ajungea să fie tras în țeapă într-unul dintre tocurile ei scumpe, făcute în Italia.

Milo pufni.

— Dar știi cum se comportă la întâlnirea lunară a membrilor. Vrea mereu detalii și cere informații. Dacă află că Page și cristalul au dispărut, nu avem de unde să știm ce o să facă.

— Greșești.

Speranța reapăru în ochii lui Milo.

— Da?

— Sigur. Jack zâmbi sumbru. Eu știu exact ce o să facă. O să ne taie fondurile înainte să apucăm să măturăm Laboratorul Doi B.

Era sigur că Elizabeth căutase un motiv să rupă contractul în ultimele șase luni. Distrugerea laboratorului și dispariția Soft Focus avea să dea avocaților Fondului Aurora motive să susțină că afacerea nu mai era viabilă financiar. Ca principal creditor, fondul putea forța Excalibur să declare faliment.

— Știam eu, șopti Milo. Nu avem nicio șansă.

— Stăpânește-te! Dacă Elizabeth Cabot sună și întreabă despre vandalizare, mă ocup eu de ea. Nu are niciun motiv să presupună că avem vreo problemă cu proiectul Soft Focus.

— Dar dacă bănuiește ceva? Milo trepida, agitat. Dacă începe să își bage din nou nasul? Să pună întrebări? Știi cât de insistentă poate să fie.

— Dacă pune întrebări, îi răspund eu.

— Dar cum?

— Nu știu. Poate o să încerc să o mint în față.

Milo se holbă la el.

— Cum poți să glumești într-un asemenea moment?

— Nu glumeam. Cum am mai zis, mă ocup eu de

Elizabeth Cabot. Tu concentrează-te pe membrii familiei tale. Nu vrem ca vreunul dintre ei să afle.

Milo clipi de câteva ori și apoi mormăi.

— Mătușa Dolores ar face o criză de isterie. Unchiul Ivo probabil s-ar prăbuși. Numai Dumnezeu știe ce ar face verii mei. Mai ales Angela.

— Știi foarte bine ce ar face Angela. Ar insista ca Excalibur să fie vândut sau preluat de altă companie. Asta își dorește de la moartea mătușii tale.

Milo strânse din pumn. Capul i se ridică.

— Niciodată. Aceasta este compania mea. Mătușa Patricia mi-a lăsat-o mie pentru că știa că o să am grijă de ea pentru familie.

Jack zâmbi ușor, în ciuda dispoziției sumbre.

— Așa te vreau, Milo. Nu-ți face griji, recuperez eu Soft Focus.

— Dar cum vei proceda?

— Lasă asta în seama mea. Jack păși în fața liftului și apăsă pe buton. 11 recuperez eu. Dar o să am nevoie de timp. Va trebui să las tot restul în seama ta în următoarele zece zile.

— Zece zile? Dar demonstrația pentru Veltran este programată peste două săptămâni. Trebuie să avem din nou cristalul în laborator până atunci, altfel se duce totul dracului.

— Așa cum ai spus chiar tu, avem două săptămâni la dispoziție, zise Jack încet. Nu ai încă destulă experiență, dar nu avem de ales. Va trebui să te ocupi de familia ta, de presă și de operațiunile zilnice ale Excalibur

cât sunt eu plecat. Crezi că te descurci?

— Normal că mă descurc. Nu asta este problema. Problema este cristalul.

— Sunt conștient de asta.

Ușile liftului se deschiseră într-un final. Din fericire, mai erau și lucruri care mergeau bine în acea zi. Jack intră în lift și apăsă butonul ce avea să îl ducă la etajul al treilea. Privi fața bântuită a lui Milo și încercă din nou să îl Jiniștească.

— Îi găsesc eu, Milo.

— Și cum naiba o să faci asta? se văicări Milo.

Jack zâmbi fără pic de umor.

— M-am gândit să încep prin a-mi lua o vacanță.

Ușile liftului se închiseră în sfârșit, întrerupând la jumătate icnetul lui Milo.

Singur în cabină, Jack își propti un umăr de ușă și privi spre luminile panoului liftului fără a le vedea cu adevărat. Adevărul era că Milo avea dreptate. Faptul că pierduseră Soft Focus era o catastrofă majoră pentru Excalibur.

Cu proprietățile sale optice unice, cristalul coloidal hibrid avea potențialul de a juca un rol important în valul următor de dezvoltare al calculatoarelor, o generație de sisteme bazate pe tehnologie luminoasă. Computerele optice funcționau transformând informația în impulsuri luminoase. Soft Focus era proiectat să controleze și să transmită lumina în moduri extrem de specifice, la nivel microscopic.

Patricia Ingersoll, cercetătoare genială cu o serie de patente, dezvoltase conceptul, dar se îmbolnăvisese și murise înainte să îl poată transforma în realitate în laboratoarele ei. Tyler Page, un membru la fel de genial, dar extrem de excentric, al echipei de cercetare și dezvoltare de la Excalibur, muncise împreună cu ea ani de zile. Page fusese convins că putea să finalizeze munca la cristal.

Când Jack își asumase sarcina de a salva Excalibur, luase decizia de a baza întregul viitor al companiei pe dezvoltarea cristalului Soft Focus. Privind înapoi, era posibil să fi făcut o greșală de proporții, se gândi el coborând din lift. Dar nu avusese pe ce altceva să se bazeze. Fără cristal,

nu avea cum să salveze Excalibur.

Căutase finanțare în toate sursele obișnuite și fusese refuzat de toate, în ciuda reputației lui. Ideea era că nimeni nu era dispus să sprijine Excalibur după moartea Patriciei Ingersoll.

Târziu, într-una dintre nopți, răsfoind un teanc cu arhivele financiare ale firmei în compania unui pahar medicinal de whisky, Jack făcuse descoperirea că, odată, cu mai mulți ani în urmă, Fondul Aurora susținuse proiectul Excalibur. Din ce putuse el să deslușească, părea că înțelegerea fusese una personală între Patricia Ingersoll și fostul manager al fondului, Sybil Cabot. Contractul în sine conținea un singur paragraf. Nu ar fi însemnat prea multe într-un tribunal.

Aflase rapid că Sybil murise cu doi ani în urmă. Și că lăsase fondul pe mâinile nepoatei ei.

Fără prea multe speranțe, dar cu și mai puține alternative, luase legătura cu noul manager al fondului, Elizabeth Cabot, și îi propusese un nou acord financiar.

Spre uimirea lui, ea fusese de acord să discute despre ofertă.

În dimineața în care intrase în biroul ei, aflat la primul etaj al vechiului ei conac, știuse că avea să aibă probleme serioase. După o oră în compania lui Elizabeth, recunoscuse în sfârșit în sinea lui că avea să renunțe la toate regulile lui ferme legate de amestecul plăcerii cu afacerile.

Ei îi plăcuse prezentarea lui. Îi acceptase și invitația la cină.

Două săptămâni mai târziu, el descoperise legătura ei cu afacerea Galloway și înțelesese că pășea pe sârmă.

Dădu la o parte aceste gânduri când ușa liftului se deschise. Înaintă rapid pe holul cu mochetă spre birourile directorului. Era devreme, nici măcar ora opt. Era în continuare liniște la acel etaj.

În minte, făcu rapid o listă de priorități. Primul punct pe agendă era să își roage secretara să discute cu cei de la resurse umane și să-i obțină un număr de telefon de la cea mai apropiată rudă a lui Ryan Kendle. Durând, detectivul responsabil de ancheta crimei, îi spusese că avea să se ocupe el de anunțarea rudelor. Dar, ca director al Excalibur și ca fost șef al lui Ryan Kendle, Jack știa că îi revenea și lui o parte din

responsabilitate. Nu aștepta cu încântare această sarcină.

Fișa personală a lui Kendle le dezvăluia că acesta nu avea familie în zona Seattle-ului. Fusese angajat cu câteva luni în urmă ca tehnician de laborator. Fusese un singuratic, fără prieteni apropiați la Excalibur. Și acum era mort.

Teoria lui Durând era că Kendle avea legături cu lumea drogurilor. Îi explicase că bărbatul fusese împușcat când ceva mersese prost în timpul unei tranzacții cu droguri cândva între miezul nopții și zorii zilei, într-o parcare din Piața Pioneer.

Jack păși în anticamera biroului. Un val de ușurare îl cuprinsese când văzu că secretara lui sosise mai devreme. Marion era în picioare la biroul ei, făcând cafea.

Femeia se întoarse rapid, cu o expresie tensionată întipărită pe fața rotundă. În spatele lentilelor ochelarilor ei supradimensionați, ochii îi erau cuprinși de neliniște. Cafetiera trepida pe masă.

— Domnule Fairfax.

— Nu pot să îți spun cât de mult mă bucur să te văd, Marion. Ne așteaptă o zi de coșmar. Amintește-mi de asta când discutăm despre mărirea de salariu.

— Domnule Fairfax, ar trebui să știți ce...

— Mai târziu. O să supraviețuim dimineții ăsteia doar pas cu pas.

Jack își agăță paltonul negru pe un cârlig al cuierului antic de alamă din colț. Când ocupase poziția de director al Excalibur, cu șase luni în urmă, descoperise că firma dusesese conceptul de ținută lejeră la extreme de neimaginat. Majoritatea angajaților purtau cămăși de flanel, blugi și pantofi sport.

De la început, el venise la serviciu în costum și cu cravată, chiar și vinerea. Din anumite puncte de vedere, era de modă veche. În acea dimineață însă, când telefonul de la ora trei care îl informase de cel mai nou dezastru de la Excalibur sunase, luase primele obiecte vestimentare pe care le găsisese în dulap, un pulover negru cu mâneci lungi și o pereche de blugi.

Dar telefonul nu îl surprinsese dormind. La ora trei stătea în întunericul sufrageriei lui privind luminile de pe dealul Queen Anne, cu

un pahar de whisky în mână, gândindu-se la pierderea cristalului Soft Focus. Descoperise cu doar câteva ore mai devreme că acesta dispăruse din seiful laboratorului.

O privi pe Marion când trecu pe lângă masa ei în drum spre ușa biroului lui.

— Înțeleg că ai auzit ce s-a întâmplat în Laboratorul Doi B, Marion?

— Da, domnule. Mi-a spus paznicul când am sosit.

— În curând, presa va începe să sune. Avangarda

Viitorului nu va pierde vremea să se laude cu noua lor victorie împotriva tehnologiei malefice. Jack se opri, cu mâna pe mânerul ușii.

— Sună-l pe Langley. Vreau să îl văd de îndată.

— Da, domnule.

— Nimeni în afară de Langley și de mine nu vorbește cu presa. Ai înțeles?

— Înțeleg, domnule. Marion îl privi cu o expresie stranie. Își coborî vocea. Dar nu asta voiam să vă spun, domnule. Când m-am întors acum câteva minute, am găsit pe cineva așteptând u-vă în birou.

— Detectivul de la crime? Durând? S-a întors? Jack o privi pe Marion peste umăr în timp ce deschidea ușa. Ce mai vrea acum? I-am instruit deja pe cei de la resurse umane să îi dea o copie a tot ce avem în dosarul lui Kendle.

— Nu, domnule. Marion își drese vocea într-o manieră înțepată. Nu este detectivul.

— Cine naiba ar îndrăzni să intre în biroul meu fără să...

Se opri când văzu femeia care stătea în fața geamului ce acoperea întregul perete.

„La naiba!“ Greșise mai devreme când spusese că dezastrele vin întotdeauna câte trei. Astăzi veniseră câte patru o dată.

Capitolul 3

Ea se gândise la această confruntare în cea mai mare parte a nopții care trecuse. Acum, că inevitabilul era atât de aproape de ea, era surprinsă de propria reacție. Era calmă.

Adevărat, putea să simtă mâncărimea aia în ceafă, dar avea mereu acea senzație deranjantă atunci când Jack îi era în preajmă. Și era în mod

clar puțin tensionată. Nu, foarte tensionată. Dar se descurca cu tensiunea. Era obișnuită cu asta, după șase luni în care participase la întâlnirile consiliului de administrație de la Excalibur.

Important era că se simțea în totalitate stăpână pe sine. Mâinile nu îi fluturau în aer. Nu tremura de furie. Era întoarsă cu spatele la el, studiind parcare la Excalibur și întinderea lacului Washington în depărtare.

Era, cu siguranță, calmă.

Se îmbrăcase de bătaie în acea dimineață. Părul îi era strâns într-un coc sever. Purta un costum argintiu dintr-un material scump, cu dungi fine. Jacheta strâmtă era căptușită ușor, pentru a da umerilor ei o linie fermă. Manșeta pantalonilor depășea marginea pantofilor cu tocuri înalte. Aurul îi strălucea discret în urechi.

Nu îi lipsea decât un bici pentru a completa această imagine. Era un gând deprimant.

— Bună dimineața, Elizabeth. Mă bucur de fiecare dată când vii în vizită.

Orice s-ar întâmpla, nu avea să își piardă cumpătul și să înceapă să tipe la el.

Era calmă.

Era bine de știut, pentru că era furioasă pe el. Și, de la dezastrul din salonul clubului Pacific Rim, purtase cu ea o teamă adâncă, copleșitoare că, într-o zi, avea să își piardă din nou stăpânirea de sine cu Jack și avea să se facă de râs pentru a doua oară.

Se întoarse încet dinspre priveliștea lacului ascuns de ceață și de la monoliții gotici ai turnurilor cu birouri din Seattle aflați dincolo de lac.

Se asigură că zâmbetul ei cel mai distant, cel mai rece îi era bine întipărit pe chip. Nu era ușor. Se întrebă cât avea să dureze înainte să îl poată privi fără să simtă acel entuziasm care îi făcea interiorul să se strângă și respirația să îi rămână înțepenită în gât. Trecuseră șase luni. Situația nu devenea mai bună.

Își căută refugiul în treburile care o aduseseră acolo.

— Bună dimineața, zise ea cu energie. Înțeleg că aveți o problemă aici, la Excalibur.

— Nimic deosebit, de care să nu ne putem ocupa, închise ușa și îi făcu semn să se așeze. Ia loc. O rog pe Marion să aducă cafele.

— Mulțumesc.

Se îndreptă spre cel mai apropiat scaun tapițat cu piele și se așeză. Apucă țesătura fină de lână a noilor ei pantaloni și trase ușor, apoi și își încrucișă picioarele.

Era calmă și se controla, dar respira un pic prea rapid și putea să își simtă propriul puls. Nu făcuse decât să traverseze biroul, dar corpul ei reacționa de parcă toc- mai s-ar fi antrenat mai bine de jumătate de oră.

Îl privi pe Jack mergând la biroul lui și așezându-se pe scaunul negru de piele. Se aplecă spre ea, apăsă un buton și vorbi rapid cu secretara lui.

Elizabeth observă cu uimire că părul lui întunecat și des arăta ușor răvășit, de parcă l-ar fi pieptănat cu degetele. Ori asta, ori degetele altcuiva trecuseră de curând prin el. Își suprimă cu fermitate junghiul de disperare ce îi provoca acest gând.

Cu toate acestea, era ciudat să îl vadă arătând atât de informai. De fiecare dată când se aflaseră în prezența celui alt în ultimele luni, Jack fusese mereu îmbrăcat în armură de director: costum scump, cămașă curată și o cravată conservatoare.

În acea dimineață, puloverul negru și blugii îl făceau să arate și mai periculos decât de obicei, constată ea. Asta deoarece hainele strâmte reliefau puterea din umerii lui și arătau că grația corpului său era reală, nu rezultatul muncii unui croitor foarte bun.

La un moment dat, în acele prime și înflăcărâte săptămâni împreună, ea descoperise că el făcea în mod regulat sport. Dar, în loc să urmeze un program standard la o sală de fitness, el studia mai multe arte marțiale obscure.

La acel moment, luase interesul lui în aceste exerciții exotice și în filosofie drept un indiciu al unui caracter romantic adânc îngropat. Ceea ce demonstra cum dorința îi manipulasă partea analitică a creierului, se hotărî ea. Acum îi era însă limpede faptul că Jack studia teoriile antice ale strategiei și ale apărării pentru că avea un caracter lipsit de scrupule, nu unul romantic. Ticălosul era un animal de pradă înăscut.

Ușa se deschise. Marion apără cu două cești de cafea. Privi neliniștită

spre Jack, de parcă ar fi așteptat o îndrumare. Apoi își forță un zâmbet și îi întinse una din cești lui Elizabeth.

— Mulțumesc, zise Elizabeth.

— Cu plăcere, doamnă Cabot.

Marion puse a doua ceașcă pe biroul lui Jack și fugi.

Elizabeth se prefăcu a nu băga de seamă. Era perfect conștientă că la Excalibur era privită cu mare rezervă. Toată lumea știa că ea avea frâiele Fondului Aurora, care controla soarta Excalibur.

Nu ar fi fost surprinsă dacă toți angajații ar fi auzit despre scena dezastruoasă de la clubul Pacific Rim. Astfel de bârfe se răspândeau rapid.

Jack înghiți prelung din ceașcă, se afundă în scaun și o privi pe Elizabeth.

— Deci ai auzit deja despre micile noastre probleme? Sunt surprins că veștile au ajuns la tine atât de rapid.

Ea ridică din sprâncene.

— Da, sunt convinsă că ești. Cât timp aveai de gând să ții secretul?

El ridică din umeri.

— Abia am aflat și eu, acum câteva ore. Nici n-am fost contactat de presă încă.

Ea se încruntă.

— Ai de gând să vorbești cu presa despre asta?

— Probabil nu voi reuși să o evit.

— Înțeleg. Și ce anume ai de gând să le spui reporterilor când ajung aici?

— Nu sunt prea multe de zis, nu-i așa?

Jack mai luă o înghițitură de cafea și așază ceașca pe farfurioară.

— Am fost atacați de aceiași indivizi care au vandalizat universitatea și laboratoarele Ecto-Design. O să avem nevoie de câteva zile pentru a face curat, dar Laboratorul Doi B ar trebui să funcționeze la capacitate deplină din nou la mijlocul săptămânii viitoare. Între timp, sporim măsurile de siguranță.

Ea se holbă la el, pe moment derutată.

— Despre ce naiba vorbești?

El o privi întrebător, dar politicos.

— Îmi cer scuze, domnișoară Cabot. Presupuneam că vorbim despre incidentul pe care l-am avut la Excalibur de dimineață.

— Ce incident?

— Noaptea trecută, unul dintre laboratoare a fost atacat de grupul Avangarda Viitorului. Ai auzit de ei?

— Da, desigur.

Aerul lui de politețe socială excesivă o făcea să își dorească să îi arunce ceașca de cafea în cap. Își aminti ce se întâmplase ultima oară când cedase tentației de a azvârli ceva spre Jack Fairfax.

— O adunătură de nebuni antitehnologie. Ce daune au fost făcute?

El ridică din umeri.

— Laboratorul este un dezastru. Am pierdut echipament electronic scump. Dar cea mai mare parte va fi acoperită de asigurare. După cum am zis, lucrurile vor reveni la normal peste câteva zile.

— Înțeleg. Bătu cu degetele pe brațul scaunului. Se pare că Excalibur a cam avut ghinion în ultima vreme.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

— Știi și despre Kendle?

— Kendle?

— Tehnicianul de laborator care a fost ucis în piața Pioneer de dimineață. Polițiștii spun că avea de-a face cu lumea drogurilor. Cineva l-a împușcat într-o parcare.

— Nu, nu auzisem despre moartea domnului Kendle. Îmi pare rău.

— Așa cum ne pare tuturor, domnișoară Cabot. Jack se aplecă în față și se prinse cu mâinile de birou. Dar poți să fii liniștită că nici moartea lui Kendle și nici atacul nu vor avea vreun impact asupra proiectului Soft Focus. Prezentarea Veltran se va desfășura conform programului. Nu era nevoie să veniți până aici de la Seattle pentru a verifica starea investiției.

Avea tupeu, observă ea, să încerce să o facă să sune ca un Scrooge cu inima de piatră. De parcă ar fi fost răutăcioasă dacă se interesa de suma considerabilă de bani pe care el reușise să păcălească Fondul Aurora să o îndrepte către Excalibur.

Ea îi întâlnește privirea.

— Îți apreciez asigurările, Jack. Și te cred când spui că moartea angajatului și devastarea laboratorului nu vor afecta proiectul Soft Focus.

— Bun. Acum, dacă ești mulțumită de situație, am o agendă plină astăzi. Va trebui să te rog să pleci, ca să îmi pot vedea de treabă.

— Dar nu sunt mulțumită, zise ea neafectată. Am zis doar că înțeleg că omorul și episodul de vandalism nu au impact asupra proiectului. Cum ar putea să aibă? Se opri o secundă. Din informațiile mele, Soft Focus a dispărut.

Jack era de admirat, observă ea. Nici măcar nu clipise.

— De unde naiba ți-a venit o asemenea idee? întrebă el.

Ea își încrucișă din nou picioarele, fără grabă.

— Am luat cina cu Hayden Shaw aseară.

— Drăguț din partea ta. Jack o privi întrebător. Divorțul lui s-a finalizat, așadar?

Ea înțepeni.

— Nu l-am întrebat. A fost o cină de afaceri.

— Clar. O cină de afaceri. Deci Shaw curtează investitori care să îl ajute să lanseze noua generație de dispozitive de rețea cu fibre optice, nu? Mă întrebam când avea de gând să urnească proiectul. A fost amânat un an întreg.

Flayden ar fi fost uimit să afle că planurile lui de dezvoltare ultrasecrete ajunseseră deja la urechile marelui său rival, se gândi Elizabeth. Își aminti să înainteze cu atenție. Jack și Hayden aveau un trecut comun. Nu știa nimic despre începuturile vrajbei dintre cei doi bărbați, dar era perfect conștientă că mergea dincolo de o simplă rivalitate de afaceri.

— Știi de proiectul Frontrunner? întrebă ea.

— Sigur. Shaw o să verse o grămadă de bani degeaba înainte de final, dar asta e problema lui, nu a mea.

Ea ignoră disprețul amuzat din vocea lui.

— Hayden spune că a auzit zvonuri că singurul specimen existent al noului material dezvoltat a fost furat dintr-un laborator al Excalibur.

Jack își împreună degetele.

— Am câteva sfaturi gratuite pentru dumneavoastră, domnișoară

Cabot.

— O ofertă foarte cumsecade, mai ales având în vedere că nimic altceva din asocierea noastră nu a fost deloc ieftin, cu atât mai puțin gratuit, murmură ea. Totuși, nu sunt în căutarea unor sfaturi.

— Asta nu mă surprinde. Dar, din bunătatea sufletului meu, o să vi le ofer oricum. Jack îi înfruntă privirea. Să nu ai încredere prea mare în Hayden Shaw.

— Amuzant, el mi-a dat același sfat în privința ta.

— Sunt convins că a făcut-o.

Ea își ridică din nou cafeaua.

— Sugerez să revenim la subiectul zvonurilor.

— Știi la fel de bine ca mine că zvonurile în afaceri sunt la fel de comune ca opțiunile de cumpărare la companiile recent înființate și cu perspective reduse de a da roade.

— Vrei să îmi spui că zvonul auzit de Hayden nu se bazează pe fapte? Soft Focus nu are probleme?

— Îți spui că totul este sub control aici la Excalibur.

În ciuda promisiunilor pe care și le făcuse pe drum de dimineată, își pierde cumpătul.

— La naiba, Jack, nu mă minți! Am băgat o sută de mii de dolari ai Fondului Aurora în afacerea asta. Am un loc în consiliul tău de administrație.

El se cutremură.

— Nu trebuie să îmi amintești poziția ta în consiliu.

— Am dreptul să știu ce se întâmplă.

Preț de un moment, el nu spuse nimic, studiind-o cu atenție, de parcă ar fi fost un specimen de laborator. Apoi ridică din umeri.

— Ce anume ți-a spus Shaw?

Cu un efort de voință, ea își recăpătă stăpânirea de sine.

— Tocmai ți-am zis, mi-a spus că a auzit că un nou specimen în dezvoltare a fost furat din laboratoarele de aici. Amândoi știm că singurul secret al Excalibur este Soft Focus. A dispărut cristalul, Jack? Vreau adevărul. Da sau nu?

O privi îndelung, cu o expresie întunecată, gânditoare, în ochii lui ca

mierea și ca aurul. Rămase descumpănită. Avea totuși de gând să o mintă, constată ea. Ce o făcuse să creadă că el avea să-i spună adevărul? Avea lista lui proprie de priorități. Dacă se afla totuși pe listă, poziția ei era, fără dubii, aproape de finalul acesteia, cu o mică mențiune lângă numele ei: „ignorați, dacă este posibil; obstrucționați dacă sunteți încolțiți”.

— Este adevărat, zise Jack. Nu mai avem cristalul, și nici pe Tyler Page.

Ea se holbă la el, mai uimită de sinceritatea neașteptată decât de veștile că Soft Focus dispăruse într-adevăr. Își închise gura și se redresă rapid.

— Nu aveai de gând să îmi spui, așa este? întrebă ea.

— Nu atâta timp cât puteam să evit asta. Își desprinsе mâinile și le desfăcu ușor. Aveam un plan, vezi tu.

— Da, sunt sigură că aveai. Mereu pari să ai un plan, Jack. Dar este cam târziu să mai inventezi unul acum, nu? Vorbind în calitate de membru al consiliului de administrație, cred că ar fi fost mai inteligent să sporești măsurile de siguranță înainte ca Soft Focus să dispară.

— Planul, domnișoară Cabot, era să îi găesc pe Tyler Page și cristalul înainte ca tu sau altcineva să fi aflat de lipsa lor.

— Când, mai exact, au dispărut?

— Nu sunt sigur. Am muncit până târziu noaptea trecută. Din întâmplare, am făcut un control de siguranță la ora nouă. Atunci am descoperit lipsa cristalului. Un container duplicat, gol, fusese lăsat în locul lui. Dacă n-aș fi verificat conținutul, nu aș fi știut că Soft Focus lipsește.

Ea se încruntă.

— A fost lăsat un container duplicat?

— Da. Se află în continuare în seif. I-am mai spus despre asta doar lui Milo. Din câte știu toți ceilalți, cristalul se află în siguranță în laborator. Echipa de cercetare a fost instruită să nu îl atingă până la întoarcerea doctorului Page.

— Trebuie să ai o idee când a dispărut, nu?

Gura lui se schimonosi ușor.

— Tyler a plecat acasă ieri după-amiază, fiindcă nu se simțea bine. Cred că a luat specimenul cu el.

— Vrei să îmi spui că a ieșit pur și simplu de aici cu Soft Focus?

— Tyler Page este cel mai respectat membru al echipei de cercetare. Cei de la pază nu aveau niciun motiv să îl percheziționeze.

Un val nou de indignare o cuprinse.

— De ce nu am fost anunțată de îndată?

— În principal, pentru că știam că o să o iei razna și o să începi să ameninți că ne tai fondurile.

Ea zâmbi glacial.

— Greșești.

— Da?

— Dintr-un punct de vedere, cel puțin. Se ridică iute. Nu am luat-o razna. Dar cu siguranță am de gând să vorbesc cu avocații de îndată ce mă întorc la birou. Fără cristal, Excalibur nu are nicio speranță, amândoi știm asta. Fondul are dreptul să încheie contractul.

— Nu ai o viziune de perspectivă, nu crezi? Tu și prețiosul tău fond riscați să pierdeți o avere din profituri viitoare. Soft Focus va valora milioane de dolari pe viitor.

— Va trebui să îl găsești întâi, nu?

— Il voi găsi, domnișoară Cabot. Ochii îi străluceau, neînfricați. Nu te îndoi de asta nici măcar o secundă.

Siguranța neînfrânată din vocea lui trimise un impuls electric de-a lungul terminațiilor ei nervoase. El vorbise serios. Avea să facă tot ce îi stă în putere pentru a recupera cristalul.

Încet, se așază la loc pe scaun.

— Deci care îți este planul?

O studiu gânditor vreme îndelungată. Apoi se ridică și scoase un set de chei de mașină din buzunarul de la blugi.

— Hai cu mine! Vreau să îți arăt ceva.

Ea ezită. O privi peste umăr înaintând spre ușă.

— Nu-ți face griji. Nu intenționez să te invit iarăși să îmi vezi schițele. Mi-am învățat lecția acum șase luni.

Capitolul 4

Era în continuare plină de resentimente cincisprezece minute mai târziu când Jack opri mașina în fața unei case mici care nu se remarcă prin nimic. Ura faptul că putea să o facă să devină defensivă atât de ușor. Un singur cuvânt despre aventura lor de o noapte, de atât era nevoie. Cum era posibil ca el să aibă în continuare acel efect asupra ei? El ar fi trebuit să fie cel jignit de amintirea scurtei lor escapade, nu ea.

Studie geamurile murdare, curtea neîngrijită din față și vopseaua scorojită de pe verandă.

— Aici stă doctorul Page?

— Da. După cum poți vedea, nu este un mare fan al întreținerii casei.

Jack opri motorul, scoase cheile din contact și coborî. Se aplecă să îi vorbească prin ușa întredeschisă.

— Am venit aici să îl caut noaptea trecută, de îndată ce mi-am dat seama că Soft Focus lipsește. Plecase de ceva vreme.

Ea ieși încet din mașină. Jack înconjură vehiculul pentru a i se alătura. Întâlnirea împreună pe asfaltul crăpat. Elizabeth îl privi scoțând o cheie din portofel.

— De unde ai obținut-o? îl întrebă ea.

— Ești o femeie suspicioasă, domnișoară Cabot.

— Unele lucruri le învăț pe pielea mea, dar o fac, până la urmă. Am ajuns să înțeleg, de exemplu, că, în relațiile dintre noi doi, merită să pun eu prima întrebările.

El primi acuzația lipsită de subtilitate cu o ușoară înclinare a capului.

— Știu ce vrei să spui cu învățatul pe propria piele. Ia exemplul meu. Nu am mai comandat apă cu gheață într-un restaurant de șase luni.

Se uită la el cu asprime. Era al doilea aproape deranjant pe care îl făcuse cu privire la lecțiile învățate. Doar nu se considera el partea lezată în întâmplările din urmă cu șase luni? Cât tupeu!

— Sună de parcă ai fi căpătat un fel de fobie, zise ea cu o îngrijorare dulce ca zaharina. Poate ar trebui să te duci la un terapeut.

— Nu am timp. Vârî cheia în încuietoare și răsuci de mâner. Mai mult, apa la sticlă este mai ieftină ca terapia.

— Ai de gând să îmi spui cum ai obținut cheile de la casa lui Page?

Se crispă în sinea lui când auzi aerul moralist din vocea ei. „E vina lui“,

se gândi ea. Avea un fel de a-i scoate la iveală cele mai neatractive calități.

El ridică din umeri și deschise ușa.

— Page ține un al doilea set de chei la birou. Este prototipul omului de știință aiurit. Mereu se încuie în afara casei ori a mașinii.

— Așa că le-ai luat de acolo?

— Da, doamnă. Tot la fel cum el mi-a luat specimenul Soft Focus.

— Specimenul nostru Soft Focus, îl corectă ea automat. Mergi pe presupunerea că Page e cel care l-a furat?

— Asta este ipoteza mea actuală, da. Jack se dădu la o parte pentru a-i da voie să intre în camera întunecată. Având în vedere că a dispărut și că este singurul care avea motivul, oportunitatea și cunoștințele tehnice – cum anume să îl scoată din laborator –, deocamdată mă axez pe el. Asta dacă, desigur, nu ai tu o idee mai bună.

— Nu, nu am.

Se opri brusc, lăsându-și ochii să se acomodeze cu întunericul.

— Dumnezeule! Ai dreptate. Page nu prea își îngrijea casa.

Camera avea un aspect dărăpănat, neglijat. Perne roase împodobeau o canapea deșălată, acoperită cu un material portocaliu ieftin. Câte un strat de praf acoperea aproape fiecare suprafață. Covorul arăta de parcă nu ar fi fost aspirat de cel puțin un deceniu. Pe o farfurie ce se balansa precar pe unul din brațele canapelei rămăseseră câteva firimituri. O ceașcă cu un reziduu maro uscat pe fund stătea pe măsuta de cafea. Ceva verde creștea în ea.

Camera nu părea doar aglomerată, constată Elizabeth, ci de-a dreptul învechită. De parcă ar fi rămas încremenită în timp. Avea un aer familiar, își dădu ea seama. Ceva în felul în care lumina intra printre jaluzele îi amintea de o scenă dintr-un vechi film. „Biroul detectivului libidinos¹⁴, se gândi. Chiar înainte ca doamna misterioasă, clienta, să intre pe ușa cu geam de sticlă.

Și apoi observă afișele de filme de pe pereți. Bărbați cu ochi reci și pistoale la fel de reci, femei fatale fierbinți, periculoase, mult galben aprins și cerneală roșie. Multe umbre.

Privi câteva dintre titluri. Dalia Albastră. Mildred Pier- ce. Străinul de

la etajul trei.

— Lui Page îi plac filmele noir, zise ea.

Jack închise ușa.

— Și nu ai văzut încă partea interesantă.

Ea păși încet prin cameră.

— Din ce văd aici, arată de parcă tocmai ar fi ieșit pe ușă și se poate întoarce din clipă-n clipă.

— Nu cred să se întâmple asta, replică Jack. Dulapul îi este gol, și lucrurile personale din baie au dispărut. A plecat, și sunt al naibii de sigur că a luat și cristalul cu el.

— Dar de ce să îl fure? Ce speră să facă singur cu el?

— Să îl vândă, răspunse Jack scurt.

— Dar Excalibur deține mai multe patente pe cristal. Niciun concurent nu l-ar atinge, pentru că ar stârni procese de ani de zile.

Gura lui Jack se arcui într-un zâmbet lipsit de umor.

— Asta ne lasă cu o mulțime de alți posibili cumpărători, inclusiv câteva afaceri străine și guvernele a jumătate de duzină de țări, cărora nu le pasă câtuși de puțin de patente.

Ea oftă.

— Da, așa este.

— Și mai rămânem și noi, spuse Jack încet.

— Ce?

Se întoarse să îl privească.

— Crezi că Tyler Page ar putea încerca să ne vândă înapoi Soft Focus?

— De ce nu? Page știe cât de important este cristalul pentru companie. Știe și că suntem presați de timp. Dacă nu avem Soft Focus la dispoziție până la prezentarea Veltran, suntem morți. Vorn avea nevoie de luni bune să producem altă mostră de cristal suficient de mare cât să o putem folosi într-o demonstrație.

— Dar este echivalentul unei luări de ostatici și a răscumpărării acestora.

— Mda.

— Ticălo... Se opri, lovită de un gând deprimant. Nu cred că o să încerce să ni-l vândă nouă. Excalibur nu are alți bani. Și, chiar dacă aș

băga mâna adânc în rezervele Fondului Aurora, nu am putea concura cu ofertele din partea companiilor străine importante sau ale guvernelor. Tyler Page trebuie să știe asta.

— Sigur. Jack făcu o pauză. Dar sunt două motive pentru care cred că vorn fi luați în considerație.

— Continuă!

— În primul rând, Page este genial în domeniul lui, dar are orizonturi limitate din alte puncte de vedere. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în laborator. Mă îndoiesc că știe cum să contacteze companiile străine importante, cu atât mai puțin guvernele străine. Genul acesta de lucru cere un oarecare rafinament și un anumit tip de experiență.

— Poate a fost contactat de vreo firmă străină care s-a oferit să îl cumpere.

— Este posibil, dar, dacă ne-a trădat deja, cred că ar fi fost suficient de deștept să părăsească țara. Sigur știe că am să îl caut și că nu mă voi da bătut.

Ea se încruntă auzind hotărârea glacială din vocea lui.

— Ți-ai folosi timpul și propriii bani ca să îl cauți pe Page, chiar dacă ar fi prea târziu să mai salvezi Excalibur?

— Nici nu aș avea de ales, spuse el simplu.

— Cum adică nu ai avea de ales? Normal că ai avea. Îți poți reduce pierderile la Excalibur și să îți cauți un nou client.

— Nu așa lucrez.

Privi în jurul camerei, ca și cum conversația ar fi început să îl plictisească.

— Stai puțin, zise ea. Vrei să zici că este vorba despre reputația ta?

— Sunt consultant, Elizabeth. Reputația mea este singurul lucru pe care îl am de vânzare. Mereu îmi duc la bun sfârșit contractele. Niciun client de-al meu nu a mai suferit asemenea pagube sub supravegherea mea. Și cu siguranță nu am de gând să stabilesc un astfel de precedent cu Excalibur.

— În numele cerului, vorbești ca un pistolar care își câștigă existența vânând inamicii clientului său.

El ridică din umeri.

— Mă rog.

— Vorbești despre răzbunare aici, nu despre reputația ta profesională. El reuși să pară și mai puțin interesat de direcția luată de conversație.

— Numește-o cum vrei. Ideea este că voi face orice este necesar pentru a-l găsi pe Page, și am o bănuială că el știe asta.

Ea îl privi cu precauție.

— În regulă, am înțeles. Ai spus că primul motiv pentru care Page este în continuare în țară este că îi lipsesc cunoștințele pentru a vinde Soft Focus afară. Care este al doilea motiv pentru care crezi că mai zăbovește aici?

El își întoarse capul spre cel mai apropiat afiș.

— Acela este al doilea motiv.

Ea îi urmări privirea.

— Nu înțeleg.

— Când știi pasiunea secretă a unui om, îi cunoști și cea mai mare slăbiciune.

Uimită, Elizabeth studie afișul mai cu atenție. Un Humphrey Bogart enigmatic și o Lauren Bacall senzuală pozau într-un scenă tensionată. Titlul, Pasajul întunecat, era scris cu litere roșii în partea de jos a afișului. Privi din nou spre Jack.

— Deci lui Tyler Page îi plac filmele noir. Cum te ajută asta să îl găsești?

— Nu doar îi plac filmele vechi, zise Jack. Chiar a produs unul.

— Nu înțeleg.

Jack se duse la masă și ridică dintr-un vraf neîngrijit o carte cu coperta în negru și alb. Elizabeth observă cuvântul noir în titlu.

Jack deschise cartea și scoase o broșură lucioasă lăsată între pagini.

— Am găsit asta noaptea trecută, când îl căutam pe Page.

Îi dădu broșura.

Poza din față înfățișa un detectiv particular cu aspect dubios, îmbrăcat cu trenzi și cu un pistol în mână, stând pe o alee întunecată. Lumina rece a reclamei din neon de la o tavernă din apropiere făcea din profilul lui un clarobscur. Cuvintele „Festival Neo Noir Anual Mirror Springs“ erau scrise pe o margine a imaginii, cu cerneală galbenă.

Elizabeth ridică privirea.

— Despre ce este vorba?

— Așa cum am mai spus, Tyler Page a făcut un film. Jack arată cu degetul spre unul dintre afișe. Pe cel de acolo, ca să fiu mai exact.

— Glumești.

Elizabeth se apropie de afiș pentru a-l privi mai bine.

Deși ilustrațiile încercau să imite designul clasic al unui astfel de afiș, vedea acum că era vorba despre o imagine contemporană. Includea o actriță blondă senzuală cu trăsături fine, ca sculptate, și ochi care văzuseră prea mult din partea întunecată a lumii. Femeia purta o rochie strâmtă, cu decolteu adânc, și avea un pistol în mână. Ținea arma cu ușurință, obișnuită parcă cu greutatea ei.

Fraza „Odată ce începi să fugi într-o Companie Rapidă, nu te mai poți opri” era scrisă cu litere roșii în partea de sus a afișului.

Elizabeth citi rapid restul. Fast Company. În rolul principal, Victoria Bellamy. Produs de Tyler Page.

Ridică privirea.

— Și?

— Uită-te în broșură, o îndemnă Jack. Unul dintre filmele ce vor avea premiera la festivalul de la Mirror Springs este Fast Company.

Ea deschise broșura și trecu prin lista de filme până văzu titlul: „Fast Company. Produs de Tyler Page”.

Își ridică ochii pentru a întâlni privirea lui Jack.

— E nevoie de bani ca să produci un film, fie el și mic, independent, ca acesta. Avea Page acești bani?

— Bună întrebare. Îi oferi un zâmbet aprobator. Se întâmplă să cunosc pe cineva extrem de priceput la calculatoare. L-am rugat să arunce o privire asupra tranzacțiilor financiare ale lui Page din ultimul an.

— Asta nu sună prea legal.

— Nici furtul rezultatelor cercetării angajatorului său nu a fost prea legal. În orice caz, se pare că Page a cheltuit sume mari în ultimele luni. Îndeosebi cheltuieli legate de film. Dar, judecând după total, mă îndoiesc că ar fi putut acoperi întregul cost presupus de Fast Company. Mă

gândesc că au existat și alți investitori.

Ea se încruntă.

— Dar Page a fost trecut ca producător?

— Da. Cine știe? Poate el a fost cel mai mare investitor. Expertul meu în calculatoare a aflat și că, pe lângă că a finanțat Fast Company în ultimul an, Page și-a lichidat contul bancar în urmă cu două zile. Mai mult, oriunde s-ar afla în acest moment, nu s-a folosit de cărțile lui de credit pentru a ajunge acolo.

— L-ai pus să îi verifice și cărțile de credit?

— M-am gândit că, dacă tot fac o treabă...

Elizabeth se strâmbă.

— Lăsând la o parte micile probleme legale, trebuie să recunosc că arată de parcă Page și-ar fi plănuisit dispariția.

— Fii sigură de asta. Ochii lui Jack străluciră de anticipație. Dar cred că știu unde o să apară.

Ea își dădu seama că el se uita la broșura din mâna ei. Flutură din ea o dată.

— La acest festival de film?

— Da. Page a investit tot ce avea în Fast Company. Mă îndoiesc că filmul e vreo capodoperă. O producție mică, independentă. Nu vorbim despre un blockbuster de la Hollywood, cu un buget impresionant. Probabil nici nu va fi proiectat undeva în lume, cu excepția festivalului Mirror Springs. Dar am făcut destule cercetări despre Tyler Page în ultimele ore cât să pot afirma cu siguranță un lucru.

— Și anume?

— Orice altceva s-ar întâmpla în viața lui, Page va găsi un mod prin care să ajungă la premiera filmului

Fast Company. Filmul acela este apoteoza fanteziilor lui. Se vede ca un jucător important pe scena cinematografică. Timp de o săptămână, la Festivalul de Film Neo Noir, își va trăi visul. Cine ar putea rezista unei asemenea ocazii?

Elizabeth înțelese. Verifică rapid datele de pe broșură.

— Aici scrie că festivalul începe sâmbătă. Azi este miercuri.

— Plec la Mirror Springs vineri dimineață, zise Jack. Ticălosul acesta

mic o să apară acolo. O simt. Și, când o va face, voi fi acolo să îl aștept.

Promisiunea sumbră din cuvintele lui îi transmise un fior de gheață pe spinare.

— Jack, poate ar trebui să anunțăm poliția.

— Știi la fel de bine ca mine că asta nu ne-ar ajuta deloc. Este o infracțiune corporatistă. Nimeni nu cheamă poliția în astfel de cazuri. Scopul e să recuperăm Soft Focus, nu să îl trimitem pe Page la închisoare. Este de-ajuns să simtă că se apropie poliția și nu mai avem șanse să recuperăm cristalul pentru prezentarea Veltran.

— Urăsc să recunosc asta, dar probabil ai dreptate.

Era și ea perfect conștientă că, în nouă cazuri din zece, firmele nu anunțau poliția în astfel de situații. Teama de publicitate negativă, de clienți alarmați și de investitori panicați era de-ajuns pentru a face orice corporație să se gândească de două ori înainte să anunțe autoritățile.

— Din câte îmi dau seama, avem două șanse să îl găsim pe Page, spuse Jack. Fie mă va contacta el pe mine cu o ofertă să răscumpăr Soft Focus, fie va apărea la festivalul de film. Eu pariez că le va face pe amândouă.

— Nu sunt sigură, Jack. Pentru numele lui Dumnezeu, ești director, nu detectiv particular. Ce te face să crezi că îl vei găsi pe Page?

— Nu mă copleși, te rog, cu admirația fără de margini și cu susținerea fără limite. Nu sunt sigur că pot suporta atâta flatare din partea celui mai mare creditor al clientului meu.

Ea își impuse să nu răspundă la provocare. Ura când el o făcea să sune ca o walkirie cu sutien de oțel.

Nu era niciodată mai dureros de conștientă de feminitatea ei decât când se afla în preajma lui Jack. El, pe de altă parte, aproape anunțase în gura mare că o considera în stare să scufunde Titanicul cu gheața care-i curgea prin vene.

În mod voit, cu mare atenție, ea împături din nou broșura și o lăsa să cadă în poșetă. Îi oferii un zâmbet strălucitor.

— Ai mare dreptate, Jack. Eu sunt cel mai important creditor al tău. Și, prin urmare, am un interes direct în recuperarea specimenului. Vin la Mirror Springs cu tine.

El își miji ochii.

— Nu prea cred.

— Dacă Page îți oferă posibilitatea de-a răscumpăra cristalul, o să ai nevoie de bani. Mulți bani. Nicio bancă nu o să te împrumute. Excalibur nu are rezerve, și mă îndoiesc sincer că tu dispui de astfel de resurse financiare personale. Fii realist. O să ai nevoie de Fondul Aurora.

— Mă descurc și singur cu Page.

— Poate. Dar nu intenționez să te las să faci asta. Gân- dește-te la mine ca la cartea ta de credit. Nu poți pleca de acasă fără mine.

El o studie un moment.

— Sunt câteva probleme logistice importante.

Aerul lui de răbdare forțată o puse în gardă.

— Cum ar fi...?

— Mirror Springs este una dintre acele stațiuni exclusiviste din munții Rocky din Colorado. Fiecare hotel sau motel din zonă a fost rezervat cu luni înainte de festival. Nu o să reușești să faci rost de o cameră pe ultima sută de metri.

— Serios?

Ea zâmbi inofensiv.

— Tu cum ai găsit una?

El făcu mișcarea obișnuită din mână.

— Am sunat un prieten care este vicepreședintele unuia dintre hotelurile mari de aici. A apelat la câteva favoruri de la cea de-a doua fostă soție a lui. Ea este la conducerea unui hotel din Denver. La rândul ei, a apelat și ea la un favor din partea administratorului unui loc numit Mirror Springs Resort. Dar, chiar și așa, a trebuit să plătesc triplul costului normal.

7 Sunt sigură că pot găsi și eu ceva.

Îi oferi acel zâmbet de lup care îi făcea părul de pe ceafă să se zbârlească.

— Dacă insiști să vii la Mirror Springs cu mine, s-ar putea să te las să mă convingi să împărțim camera, zise el mult prea politicos. Ochii lui străluciră de la această provocare. Dar ar trebui să mă rogi frumos.

— Mersi, însă prețul acesta este un pic prea mare pentru mine. Se

strădui să afișeze și ea un zâmbet – ce-i drept, cam fragil. Sunt sigură că pot găsi ceva mai ieftin.

Se răsuci pe călcâie și ieși.

„Oh, asta chiar a fost o dovadă de maturitate, Eliza- beth. Chiar te descurci în preajma bărbaților, nu-i așa?”

capitolul 5

Jack auzi murmurul ușor al respirației, simți tulburarea aproape imperceptibilă din aer care anunța lovitura de picior și se dădu la o parte, alunecând din calea ei. Piciorul îi rată coapsa de puțin. Dacă l-ar fi nimerit, ar fi fost doborât de lovitură.

Se roti, căutând o deschidere în secunda de care adversarul său avea nevoie pentru a-și reveni din mișcare. Îi prinse brațul și îl trase spre el, profitând de mișcarea în față a acestuia.

Fratele lui vitreg își pierdu echilibrul, căzu ușor pe saltea și se strâmbă. Se săltă cu grație și îi întoarse plecăciunea formală lui Jack.

— Trei la rând, mormăi Larry când ieșiră de pe saltea. Te-ai antrenat prea mult în ultima vreme. Nu e cinstit.

Era adevărat, își dădu Jack seama. Petrecuse mult din timpul său liber din ultimele zile la dojo. Exercițiul fizic și mental solicitant îi oferise un debușeu necesar. Nu era ca și cum ar fi avut vreun alt mod de a se elibera de stres. Sexul, de exemplu, cel puțin cu un alt adult care să consimtă, era exclus. Trăise ca un călugăr în ultimele șase luni.

— Aproape m-ai doborât cu ultima lovitură, zise el.

— Nu, nu am făcut-o. Sprâncenele întunecate ale lui

Larry se uniră. Nu îmi face bine la încrederea de sine să pierd tot timpul în fața fratelui meu mare, să știi.

— Așa să fie?

Jack privi o pereche de studenți exersând în cealaltă parte a dojo-ului.

— Cine ți-a spus asta?

— Am citit-o într-o revistă, cred.

— Larry, te-am mai avertizat în privința acelor reviste pentru bărbați.

— Citesc doar articolele, se apără Larry pios.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

Larry rânji.

— Crezi că ar trebui să mă concentrez mai mult pe poze?

— Nu. Păstrează-ți energia. Am încercat eu cu pozele. E greu să obții ceva stimulant din ele.

— Ei bine, cu siguranță nu sunt un substitut pentru o viață socială, și tu așa le-ai folosit în ultimele șase luni.

— Am fost ocupat.

Își dădu seama că era defensiv. Îl irita să constate că își căuta scuze.

Știa și că scuzele nu aveau să funcționeze. Nu cu Larry. În ciuda tuturor calităților sale tehnice, și erau nenumărate, fratele lui vitreg avea o intuiție și un discernământ surprinzător când venea vorba despre oameni.

Fuseseră crescuți despărțiți și aveau puține în comun în afara tatălui. Fizic, aveau puține trăsături asemănătoare, cu excepția culorii ochilor. Larry era cu câțiva centimetri mai înalt, cu un păr mai deschis la culoare și o față parcă desprinsă de pe marele ecran. Nici măcar nu se întâlniseră până cu câțiva ani în urmă. Dar legătura dintre ei fusese una instantanee și se dovedise de durată. Larry, Megan și noua lor fiică îi oferiseră lui Larry varianta cea mai apropiată de o familie reală pe care o avusese.

Larry îl privi cu un aer de cunoscător.

— Ai avut... câte? Trei întâlniri? Și una a fost cu verișoara lui Megan, Sandra, deci nu se pune.

— De ce să nu se pună?

Jack se încruntă, încercând să își amintească detalii despre întâlnirea la care ieșise cu verișoara cumnatei lui. Amintirile erau vagi. Parcă își amintea o față drăguță și un corp rotunjour și minion. Era destul de sigur că o plictisise de moarte. Știa că el fusese extrem de plictisit de seara respectivă. Mintea îi fusese la alte lucruri – mai precis, dacă Elizabeth avea sau nu o întâlnire în aceeași seară.

— Nu se pune, repetă Larry răbdător, pentru că Megan mi-a spus mai târziu că la cină ai vorbit două ore întregi doar despre economia din nord-vest, și, după acest subiect fascinant, ai condus-o pe verișoara ei acasă, ai lăsat-o la ușă și nu ai mai sunat-o din nou.

— Am fost ocupat, spuse Jack.

— Prostii! Ți-a căzut cu tronc femeia aceea care conduce Fondul

Aurora, și știi bine asta.

— Larry, bărbaților moderni nu le mai cad cu tronc femeile. Ține minte asta. Este important. Troncul ăsta aparține unei alte ere. O eră în care oamenii făceau tâmpenii și scăpau basma curată pentru că ziceau că le-au făcut din dragoste. Acea scuză nu mai este valabilă.

— Știi, cât de curând va trebui să încetezi să mai îmi ții discursuri. Îmi dau seama că simți nevoia să recuperezi timpul pierdut, dar nu este necesar. Serios. Larry îl privi. Despre ce ai vrut să vorbești cu mine?

— Crezi că ai putea să joci din nou rolul de vrăjitor și să îmi găsești câteva detalii financiare despre un bărbat numit Dawson Holland?

Strălucirea dată de curiozitatea fanatică apăru din nou în ochii lui Larry.

— Probabil. De ce ești atât de interesat de el?

— Nu sunt convins că sunt. Dar este un bun punct de plecare. Știi ce se spune despre urmărirea banilor. Holland a strâns banii cu care s-a finanțat un mic film independent numit Fast Company. Vreau să știu tot ce poți să afli legat de film, ceea ce înseamnă că vreau informații și despre Holland.

— Pot să îți spun ceva chiar și fără să intru pe internet, zise Larry. Oricine ar fi Holland ăsta, dacă el este cel care a aranjat finanțarea, este probabil tipul care nu a băgat deloc bani proprii în film. Și va fi singurul care va ieși pe plus. Investitorii reali, cei care au pus banii, nu vor vedea niciodată un sfanț. Singurii oameni care fac bani din filme, mulți sau puțini, sunt cei care manipulează banii altora.

— Tot aud asta de ani de zile. Jack se gândi la altarul închinat cinematografiei pe care îl găsisese acasă la Tyler Page. Dar, cu toate acestea, numărul de oameni dispuși să finanțeze filme nu pare să scadă.

Larry ridică din umeri.

— Toți sunt vrăjiți de glorie. Vor să se dea drept jucători importanți. Să se ducă la petreceri de lansare. Să petreacă timp cu vedete și regizori. Să își vadă numele pe ecran. Cinematografia este unul dintre cele mai strălucitoare cluburi din lume. Mulți oameni sunt dispuși să scoată bani grei din buzunare pentru a intra în acest club.

— Știu. Află tot ce poți despre Holland și despre film. Sună-mă pe

mobil dacă trebuie să dai de mine. O să plec din oraș o vreme.

Ochii lui Larry se aprinseră cu un interes amuzat.

— Nu-mi spune că îți iei o vacanță?

— Nu tocmai. Știi ceva despre filmul noir?

— Filmele alea alb-negru din anii patruzeci? Gangsteri și detectivi particulari dubioși și femei fatale? Viața pe muchie de cuțit, chestii de genul acesta? Sigur. Am văzut câteva filme clasice noaptea târziu la televizor. Erau replici grozave în vechile scenarii.

— Știi mai multe decât mine, se pare. Dar o să înveț multe în următoarele câteva zile, cât particip la un festival de film noir.

Larry îl studie.

— Vei savura de unul singur acest festival?

— Nu, de fapt, un partener de afaceri va veni cu mine.

— Ei, uite, asta este interesant. Și cine este acest partener de afaceri?

Jack își încleșta maxilarul.

— Elizabeth Cabot.

Larry hohoti de râs.

Jack își miji ochii.

— Ce este atât de amuzant?

— Tu. Râsul lui Larry deveni treptat un chicot malefic. Să te duci la un festival de film noir cu propria femeie fatală.

Capitolul 6

— De când ai devenit tu interesată de filmul noir? Louise se uită cu suspiciune peste ramele ochelarilor ei de citit. La naiba, ție nici nu-ți place să te duci la film. Pur pariu că nu ești în stare să îmi spui ce film a câștigat Oscarul anul trecut.

Elizabeth se opri în fața biroului asistentei ei.

— Tu îmi tot spui că muncesc prea mult și că am nevoie de o vacanță. Acest festival mi-a atras atenția. Părea ceva cu totul diferit, o schimbare de ritm.

— Schimbare de ritm pe naiba. Doar vorbești cu mine. Oacă reușesc să miros ceva de la distanță, aceea este o minciună sfruntată.

Elizabeth nu își putu reține un rânjel.

— Îmi cer scuze. Uneori uit câtă experiență ai cu minciunile.

Pe lângă Elizabeth, Louise Luttrell era singura angajată a Fondului Aurora. Elizabeth o moștenise și pe ea când moștenise fondul de la mătușa ei.

Știri înrămate de pe prima pagină a mai multor tabloide din ce în ce mai galbene, aranjate în spatele biroului, stăteau mărturie pentru fosta carieră în jurnalism a lui Louise. „Femeie răpită de OZN se mărită cu răpitorii.“ „Broască uriașă mîncătoare de oameni.“ „Străveche mumie extraterestră se trezește.“ Toate aceste povești purtau semnătura lui Louise.

Trecută de șaiszeci de ani, cu o coamă de păr, o siluetă generoasă și deloc ezitantă în a-și exprima părerea, Louise funcționa ca secretară, recepționeră, agent de turism, consilier și confidentă. Sosea la conac în fiecare dimineață la ora nouă și prelua controlul complet al biroului. Elizabeth bănuia uneori că Fondul Aurora s-ar fi prăbușit fără ea.

— Fii sigură. Detectoare profesionistă de minciuni, asta sunt. Louise își dădu ochii peste cap aruncând o privire înspre știrile înrămate și apoi se uită mai cu atenție la Elizabeth.

— Vorbește-mi! Spune-mi ce se întîmplă de fapt. Te ții de prostii?

Chiar nu avea rost să încerce să îi ascundă ceva lui Louise.

— Probabil, răspunse Elizabeth. Dar nu am de ales.

— Spune-mi. Pot îndura adevărul. La naiba, am ascultat povești despre mumii extraterestre. Mă descurc cu mica ta povestioară.

Elizabeth se ridică din scaunul înalt de piele și traversă covorul cu auriu, negru și roșu-închis antic pentru a sta la fereastră. Era una dintre acele zile rare, spectaculos de clare, de toamnă timpurie în Seattle, când fotografiile locali se grăbeau să iasă și să pozeze muntele Rainier și Acul Spațial pentru a le pune pe vederi și pe calendare.

De la fereastră putea vedea zgârie-norii din centru, inclusiv cel în care locuia Jack. Își petrecuse o mulțime de nopți privind acea clădire de beton și oțel. O dată sau de două ori scosese binoclul de observat păsări al lui Sybil încercând să vadă mai de aproape etajul treizeci. Dar geamurile fumurii îi descurajaseră impulsurile spre voyeurism.

Se concentrează asupra panoramei orașului în timp ce își aduna gândurile.

— Tyler Page, cercetătorul care a dezvoltat Soft Focus pentru Excalibur, a dispărut, spuse ea. Din păcate, se pare că a luat și moștra de cristal cu el.

Preț de câteva clipe, se făcu liniște.

— Ei bine, rahat, spuse Louise într-un final.

— Pe scurt, da.

— Doar din curiozitate, despre ce fel de pierdere potențială vorbim aici?

— Dacă cristalul chiar funcționează și Grady Veltran este de acord cu un contract de licențiere? Elizabeth se întoarse cu fața spre ea. Nu aș putea estima. Potențialul maxim merge spre milioane de dolari pentru Excalibur.

— Și noi primim bucatele din profit.

Louise avu un scurt moment de îngâmfare. Avea și ea acțiuni la Fondul Aurora.

— Și dacă nu îl recuperăm sau nu funcționează, fondul este lovit serios, adăugă Elizabeth.

— Dar nu ar da faliment.

— Nu, cu siguranță putem supraviețui pierderii cristalului Soft Focus. Excalibur, pe de altă parte, nu ar reuși. În momentul acesta, cel mai mare dușman al nostru sunt bârfele. Deja au apărut câteva zvonuri. Dacă sună cineva să întrebe despre poziția Fondului Aurora legată de clientul nostru, Excalibur, oficial nu suntem îngrijorați. Totul este în regulă.

— Am înțeles. Nu suntem îngrijorați. Totul este în regulă. Louise își miji ochii. Cu alte cuvinte, suntem în stare de panică. Și ce are de-a face festivalul de film noir de la Mirror Springs cu găsirea mostrei?

— Jack Fairfax are motive să creadă că Page va apărea la festival.

— Hopa. Stai puțin. Scaunul lui Louise scârțâi când aceasta se lăsă pe spate. Își dresе vocea. Stai să văd dacă am înțeles. Acel șobolan, acel ticălos înșelător, cu două fețe, merge și el la festival?

Elizabeth zâmbi fără pic de umor.

— Nu îmi pot închipui de ce ți-ai format așa o părere proastă despre Jack Fairfax.

— Din cauza ta, și știi bine asta. Louise își țuguie buzele și își luă un

aer contemplativ. Deși, trebuie să recunosc, am o admirație ascunsă pentru netrebnic. Trebuie să aibă ceva ce niciunul dintre prietenii tăi nu a mai avut.

Elizabeth se uită urât la ea.

— Despre ce naiba vorbești?

— Vorbesc despre orice o fi făcut de te-a împins să îl urmărești și să arunci apă cu gheață spre el în fața celei mai înțepate mulțimi de granguri ai afacerilor din oraș. Louise zâmbi. Te știi de când erai mică, și a fost prima oară când re-ai lăsat copleșită de sentimente și ai făcut o astfel de criză în public. Păcat că nu a fost și Sybil martoră. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să vadă feminismul în acțiune.

— Mă îndoiesc că ar fi aprobat gestul, spuse Elizabeth scurt. Nu dacă ar fi știut de ce am făcut acea scenă.

Privi spre portretul de pe zidul cu panouri din partea opusă biroului și simți un junghi de durere. Sybil Cabot o privea cu acea inteligență severă, dar nu lipsită de bunătate, care îi fusese trăsătura caracteristică. Elizabeth își amintea foarte clar ziua în care mătușa ei o chemase în biroul său și îi spusese că intenționa să lase Fondul Aurora pe mâinile ei.

„Ești singura din familie care posedă cele două lucruri necesare să facă fondul să își atingă întregul potențial, Elizabeth. Ai cunoștințele financiare și instinctele unui cartofor. În adâncul tău, ești dispusă să îți asumi riscuri, și de asta este nevoie pentru a face Fondul Aurora să funcționeze.“

Avusese ea însăși o doză de noroc când venea vorba despre asumarea riscurilor financiare, se gândi Elizabeth. Dar în ceea ce privea viața personală, norocul fusese dezastruos. Din cine știe ce motiv ciudat, îi era mult mai ușor să găsească o afacere bună decât să aleagă un bărbat bun.

Louise își miji ochii.

— Deci mergi la Mirror Springs cu Fairfax? Adică o să fiți cât se poate de aproape unul de altul?

Elizabeth se îmbățoșă.

— Nu, nu o să fim. Călătorim separat și vorn sta în locuri diferite.

— Așa să fie?

— Da, așa este. Elizabeth se opri. Asta îmi amintește ceva. O să am

nevoie de rezervări, și se pare că orașul este plin din cauza festivalului de film. Crezi că îmi poți găsi ceva?

— Probabil.

Louise se lăasă în față și își verifică dosarul cu adrese.

— Mirror Springs este o stațiune de schi populară, și Dumnezeu știe că avem o tonă de clienți, foști și actuali, care schiază. Plus că am o grămadă de contacte de pe vremea când eram jurnalistă. O să dau câteva telefoane. Mi se pare că unul dintre editorii mei are o casă de vacanță la Mirror Springs.

Elizabeth privi spre titlurile stridente ale tabloidelor înrămate.

— Nu este vreun extraterestru sau o mumie recent înviată, nu?

— Ei bine, dacă ai de gând să faci mofturi...

— Ai dreptate. Mă mulțumesc cu orice găsești.

— Deci tu și Fairfax o să vă jucați de-a detectivii? Louise răsfoi cărțile ei de vizită. Ar trebui să fie interesant.

— I-am sugerat să sune la poliție, dar știi cum sunt directorii când vine vorba despre poliție în astfel de situații.

Louise pufni.

— Nimeni nu cheamă poliția pentru genul acesta de infracțiuni.

— Din motive întemeiate. Elizabeth porni spre biroul ei. Anunță-mă dacă îmi găsești loc la Mirror Springs. O să am nevoie și de bilete de avion spre Denver și ile o mașină închiriată când ajung acolo.

— În regulă. Louise făcu o pauză. Era să uit, a sunat din nou cumnatul tău.

— Merrick? Elizabeth mormăi. Ce i-ai spus?

— Același lucru pe care i l-am spus și în celelalte patru ocazii când a sunat. Că ești ocupată.

— Adevărul adevărat.

— Nu o să reușești să îl eviți la nesfârșit, știi asta.

— Știu. Dar măcar îl pot evita câteva zile, cât sunt în Colorado.

Un licăr speculativ apăru în ochii lui Louise.

— Doar din curiozitate, a cui idee a fost să mergi la Mirror Springs cu Fairfax? A ta sau a lui?

— Glumești? A mea, desigur. Mi-a spus că vrea să se ocupe singur de

problemă, dar i-am zis să își ia gândul. Mă duc cu el, fie că îi place sau nu.

Louise se concentrează asupra dosarului cu adrese.

— Mi-era teamă de asta.

— Ai înnebunit? Milo se foia agitat dintr-o parte în alta a camerei de zi a lui Jack. Nu poți pleca acum. Avem un dezastru pe cap.

— Singura șansă pentru a evita dezastrul este să îi găsim pe Page și cristalul acela blestemat. Jack ieși din dormitor, punându-și butonii. Mirror Springs este cea mai bună șansă a noastră.

— Nu-mi place asta, Jack. Nu-mi place deloc.

— Nici mie, dar nu avem de ales. Ține minte, cât sunt plecat, sarcina ta este să controlezi zvonurile și bârfele. Oficial, totul este sub control la Excalibur. Ai înțeles?

— Da, da, am înțeles. Fața lui Milo se crispă. Verișoara Angela o să ne dea bătăi de cap. Cred că s-a dus să o vadă pe domnișoara Cabot din nou ieri.

Jack îl privi tăios.

— Vreun motiv anume?

— De unde să știu? Milo își întinse mâinile. Probabil doar obișnuita ei încercare bilunară de a o convinge pe domnișoara Cabot să nu îți mai susțină fiecare inițiativă ca director. Angela crede că, dacă reușește să o convingă pe Elizabeth Cabot să se întoarcă împotriva ta, va obține suficiente voturi în consiliu pentru a scăpa de tine.

Până acum, Elizabeth îl susținuse de fiecare dată. Dar o alianță între Angela și Elizabeth era o perspectivă sumbră.

Milo se holbă la el.

— Porți smoching.

— Ce spirit de observație!

Jack privi pe geam în timp ce își ridică și-și potrivea jacheta.

De acolo vedea bine dealul Queen Anne. Dacă se uita cu atenție, putea să distingă luminile castelului lui Elizabeth. Își petrecuse mai multe nopți în ultimele șase luni stând de unul singur în sufragerie, cu un pahar de whisky în mână, holbându-se la lumina îndepărtată. Se gândise că ar fi fost de prost gust să își cumpere un telescop.

Și inutil.

Un experiment pur științific cu un binoclu îi confirmase că erau prea multe plante și tufișuri pe balconul din fața dormitorului lui Elizabeth pentru a putea vedea în interiorul acestuia.

Se întrebă dacă ea se îmbrăca pentru recepție chiar în acea clipă.

În ultimele câteva zile, până când atenția să-i fie distrasă de dispariția cristalului, evenimentul caritabil fusese elementul cel mai important din agenda sa. În mod normal, evita astfel de evenimente de fiecare dată când era posibil, dar pe acesta îl așteptase cu același amestec pervers de anticipație și presimțiri negative pe care îl experimenta înaintea fiecărei sedințe a consiliului de administrație al Excalibur. O altă șansă să o vadă pe Elizabeth. O altă șansă să se frământa cu răspunsuri la întrebarea: „Ce ar fi fost dacă?” O altă șansă să viseze la noi șanse.

Și acum soarta îi aruncase o bombă cu ceas în poală. Vestea bună era că avea să își petreacă următoarele zile lucrând cot la cot cu Elizabeth. Tot asta era și vestea proastă, pentru că aveau să lucreze împreună sub cel mai rău tip de presiune. Se gândi că avea să se poată considera norocos să supraviețuiască cu sănătatea mintală intactă.

— De ce naiba porți smoching? întrebă Milo. Doar nu te duci la petrecere diseară? Trebuie să pleci la Mirror Springs de dimineață.

— Ți-am spus despre recepția caritabilă.

Lui Milo îi căzu fața.

— Și totuși te duci? După câte s-au întâmplat?

— Nu cred că ar fi o idee bună să lipsesc.

Jack se uită la ceas.

— Dacă nu apar voi alimenta tot felul de zvonuri care circulă deja. Nu ne putem permite asta. În afaceri, totul ține de percepție. Nu uita niciodată asta, Milo.

— Hmm.

Fața subțire a lui Milo deveni și mai întunecată.

— Chiar aș vrea să știu cum au început acele zvonuri.

— Și eu.

Jack își ridică cheile.

— Dar nu avem timp acum să investigăm scurgerile de informații. Ne

ocupăm de ele după ce recuperăm Soft Focus.

Milo îl urmări până la ușă.

— Spune-mi adevărul, Jack. Chiar crezi că îl poți găsi pe Page?

Jack îl privi în timp ce deschise ușa. Un val de em- patie îl străbătu. Milo căra multe pe umerii lui tineri, lipsiți de experiență.

— O să îl găsesc, Milo.

Capitolul 7

Hayden Shaw cercetă sala de bal strălucitoare.

— Fairfax tocmai a intrat. Asta ridică două posibilități. Fie zvonurile despre problemele de la Excalibur sunt false, fie...

Elizabeth ridică dintr-o sprânceană.

— Fie?

— Fie erau adevărate și amândoi încercați să păreți relaxați în seara asta pentru ca lumea să creadă că erau false.

Elizabeth se surprinse scoțând un chicot jos despre care crezu că sunase suficient de autentic.

— Pot să îți spun atâta: Jack Fairfax o fi având destul sânge rece cât să apară aici în seara asta deși sunt probleme la companie. Dar eu cu siguranță nu aș fi stat să beau șampanie aici dacă ar fi fost un dezastru. Aș fi la birou, în fața calculatorului, cu o ceașcă mare de cafea, smulgându-mi părul.

Își dorise foarte mult să nu participe la evenimentul caritabil din acea seară, dar știa că ar fi trimis mesaje greșite celor care, precum Hayden, aflaseră indicii despre problemele de la Excalibur. Era evident că Jack urmase aceeași logică. Se îndoia că el se simțea mai bine decât ea.

Se întreba dacă o observase stând de vorbă cu Hayden și, dacă o văzuse, dacă îl deranjase faptul că discuta cu marele lui dușman. Dar, oricum, dacă îl deranja, știa că nu avea să arate asta. Jack putea să joace pocher cu diavolul însuși.

Și de ce i-ar păsa ei dacă el era deranjat sau nu? „Ce întrebare stupidă.” Era din nou în acea stare ciudată, în care se afunda mereu cu câteva zile înainte să fie nevoită să îl vadă pe Jack. Zilele dinaintea întâlnirilor de consiliu de la Excalibur erau mereu rele. Amestecul ciudat de emoții era la fel de previzibil ca alte funcții biologice recurente.

Se întreba ce ar fi spus Jack dacă ar fi știut că gândul de a fi în compania lui îi declanșa o formă severă de sindrom premenstrual.

O întreagă săptămână împreună. Cerule, cum aveau să reușească? Era obișnuită să evalueze șansele, dar nu putea să înceapă să ghicească dacă aveau sau nu să se sugrume reciproc înainte să ajungă să îl găsească pe Tyler Page.

Hayden îi cerceta cocul admirativ.

— Arăți superb în această seară.

— Mulțumesc.

Hayden își coborî vocea într-un mârâit răgușit.

— Și rochia este magnifică.

Se prefăcu a nu observa cum privirea lui alunecă apreciativ de-a lungul liniei spatelui lăsat la vedere de rochie. Hayden era interesant, plin de succes și, cu ochii lui căprui, plini de căldură, cu părul negru și oasele faciale puternice, cam de zece ori mai arătos ca Jack Fairfax. Era și cu câțiva ani mai tânăr. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea în acea seară era să flirteze cu el.

Întrebarea aparent întâmplătoare a lui Jack din dimineța anterioară despre statutul marital al lui Hayden o neliniștise. Așa cum el probabil și intenționase, se gândi ea. Era tipic pentru Fairfax să strecoare câte o remarcă ile-asta chiar când ea începea să se convingă că ar putea li interesată de Hayden.

Își spusese că trebuia să ignore comentariul lui Jack despre divorț, dar știuse că nu avea să fie posibil. La fel ca mulți alți oameni pe care îi cunoștea, trăise cu impresia că divorțul lui Hayden era, într-adevăr, finalizat. Dar, odată ce Fairfax pusese întrebarea, se vedea nevoită să verifice cum stăteau lucrurile.

O cercetare discretă prin intermediul avocatului ei în acea dimineță îi revelase faptul că divorțul lui Hayden nu fusese pronunțat încă. Nu erau copii la mijloc, dar se pare că bătaia pentru împărțirea bunurilor devenise foarte aprigă. Elizabeth nu dorea să fie cumva implicată într-o asemenea situație.

Ca să fie cinstită, nu putea să îl acuze pe Hayden că ar fi mințit-o. Pur și simplu nu pusese întrebarea corespunzătoare. Dar apoi, era puțin

ciudat să întrebi o persoană direct dacă divorțul fusese definitivat, mai ales când nu fusese încă invitată la o întâlnire. Până atunci, întâlnirile ei cu Shaw fuseseră de cvasiafaceri.

Dar, mai nou, atmosfera dintre ei începuse să se schimbe subtil. Nu putea spune cu siguranță momentul în care își dăduse seama că Hayden îi transmitea semnale prin care îi spunea că era interesat de mai mult decât o simplă legătură de afaceri. Încă nu era sigură că îi ghicea intențiile pe deplin.

Motivul pentru care nu putea fi sigură de ceea ce se întâmpla era că nu era dispusă să reflecteze la subiectul deprimant al vieții ei amoroase. Își lungea în continuare rănilor rămase în urma luptei cu Jack.

Lucrurile nu se îmbunătățeau pe acel front, constată ea. Ba, dimpotrivă, deveneau mai rele. Felul în care ea îi conștientiza prezența era de sorginte supranaturală. Nu avusese nevoie ca Hayden să îi spună că Jack sosise în sala de bal cu câteva minute în urmă; freamătul din ceafă îi oferise aceeași informație. Îi era teamă că această senzație nefirească era doar preludiul primitiv al unui răspuns ură-dragoste.

Nu putea să își desprindă ochii de la el, așa că se strădui să îl observe fără să se dea de gol.

Smochingul nu îi reducea cu nimic din tensiune. Ba chiar îi potența acel aer de sexualitate atent controlată pe care îl degaja. Căldura care o cuprinse la vederea lui era la fel de iritantă pe cât era de tulburătoare. Îl privi oprindu-se să stea de vorbă cu niște bărbați adunați lângă bufet. Nu părea conștient de prezența ei.

— Știi, murmură Hayden, faptul că este un eveniment de afaceri nu înseamnă că trebuie să discutăm despre economie.

Îl privi.

— Nu observasem că discutăm despre economie.

— Nu o făceam. Încercam doar să îți atrag atenția.

O privi îndurerat. Am observat că te concentrai asupra lui Fairfax.

— De ce te surprinde asta? Am un interes direct în Excalibur. Mereu îmi supraveghez atent investițiile.

El râse scurt, surprinzător de aspru.

— Dacă o femeie m-ar fi privit pe mine cum îl privești tu pe Fairfax,

mi-ar plăcea să cred că se gândește și la alt- c eva în afară de cât de mulți bani pot să fac pentru ea.

Ea zâmbi politicos și își puse paharul pe masă.

— Acum știi adevărul îngrozitor despre mine. Doar haniile contează!

— Poate. Poate nu. O studie cu atenție. Nu ești o lemeie ușor de citit, Elizabeth. Dar, că tot veni vorba ilespre Excalibur, ai verificat acele zvonuri despre care ți-am spus?

— Am verificat, și totul este sub control la Excalibur.

— Mă bucur să aud asta. Ei bine, atunci te pot convinge să dansăm?

— Cu altă ocazie, poate. Am venit aici să lucrez.

— Cine doar lucrează și nu se joacă...

— Mi-e teamă că acest avertisment vine cam târziu. Prea multă muncă m-a făcut deja o directoare plictisitoare.

Ochii lui străluciră sugestiv.

— Pun pariu că aș putea să rezolv această mică problemă cu un weekend frumos pe coastă. Ce-ai spune să ple-căm vineri și să ne întoarcem luni foarte, foarte târziu?

Avusese dreptate în privința semnalelor lui. Oftă în inea ei, își smulse privirea de la Jack și se întoarse pen- iru a-i oferi lui Hayden un zâmbet afabil.

— E amuzant că amintești de acest weekend, zise ea.

1 'lec din oraș. O minivacanță. Secretara mea îmi spune i ă am nevoie disperată de asta.

El rânji plin de speranță.

— Există vreo șansă să îți dorești companie măcar pentru câteva zile? Mi-ar prinde și mie bine câteva zile libere.

Avea să o încolțească, își dădu ea seama. Mai bine să rezolve lucrurile și să treacă mai departe, li întâlnească privirea.

— Înțeleg că divorțul tău nu s-a finalizat încă, Hayden. Nu obișnuiesc să petrec weekenduri lungi cu bărbați căsătoriți.

El se strâmbă.

— Au. Am înțeles. Face vreo diferență faptul că divorțul ar fi trebuit să fie finalizat de mai multe luni? Că singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat asta este că Gillian este genul răzbunător?

— Nu. Nicio diferență. Își trecu micuța poșetă aurie de seară pe cealaltă mână și se ridică să plece. Mă scuzi. Am văzut câțiva clienți ai Fondului Aurora. Ar fi bine să îi salut.

— Desigur.

Ceva dur îi sclipi în ochi, alungat rapid de o expresie ambiguă.

— Cât de curând o să scap de acest divorț blestemat, să știi. Nici măcar avocații lui Ringstead nu îl pot amâna la nesfârșit. Putem vorbi atunci despre un weekend prelungit.

— O să vedem, zise ea, în mod intenționat vag.

Dar ceva îi spunea că aceste weekenduri prelungite petrecute cu Hayden nu aveau să vină niciodată.

Înaintă prin mulțime respectuoasă, salutând clienți și potențiali investitori ai fondului. Radarul ei invizibil o ținea la distanță de Jack. Îl privea pe furiș din când în când. La un moment dat, îl văzu stând sprijinit de bar, cu un pahar în mână, vorbind cu un avocat pe care îl recunoscuse.

El o privi chiar atunci, de parcă ar fi știut că ea se uita la el. Își ridică paharul câțiva centimetri într-un salut batjocoritor și reveni la conversația pe care o purta, în următoarele patruzeci de minute însă, reuși să nu îi iasă în cale. Ei îi trecu prin minte că și el depunea mari eforturi ca să o evite.

La scurt timp după ora unsprezece, se uită la ceas și își spuse că bifase deja minimul de socializare cerut de un asemenea eveniment. Avea nevoie de somn înainte de zborul spre Mirror Springs. Îi zâmbi unui bancher rubensian, ieșit la pensie, care se lăuda entuziast cu noua lui barcă. Bărbatul era evident îndrăgostit de cea mai nouă achiziție a sa. Îi ură să se bucure de ea și se strecură să își ia haina.

Când ieși din garderobă, se întoarse și coborî pe un hol liniștit, evitând culoarul cel mai circulat spre sala de bal. Simți o prezență în spatele ei chiar înainte ca femeia să vorbească.

— Dacă ești deșteaptă, o să stai departe de el.

Elizabeth îngheță auzind veninul din voce. Apoi se întoarse încet. O femeie micuță, îmbrăcată elegant în- i r-o rochie din mătase roșie foarte sîc și încălțată cu pan- lofi cu tocuri cui stătea pe hol. Părea să aibă cam

treizeci de ani. Părul ei blond palid era tuns astfel încât să îi scoată în evidență chipul în formă de inimă. În colțurile taurii avea linii fine, încordate.

— Ne-am cunoscut cumva? întrebă Elizabeth cu pre-cauție.

— Îmi cer scuze. Per mite-mi să mă prezint. Sunt Gillian Javra.

— Poftim?

— Nu îmi recunoști numele? Sunt surprinsă. Am auzit că Hayden îmi spune întotdeauna așa. Zâmbetul lui tiillian era atât de fals, încât era o minune că nu se sfârâma. Sunt soția lui.

— Înțeleg.

Grozav. Modul perfect de a încheia seara.

— În ciuda impresiei pe care ți-a dat-o Hayden, nu sunt fosta lui soție. Nu încă, cel puțin. Nu o să-i dau irisafția asta înainte ca avocații lui tati să recupereze tot ce a luat el de la mine.

— Asta chiar nu mă privește. Elizabeth se uită la ceas. I u tocmai plecam acasă. Dacă mă scuzați...

Gillian miji ochii.

— Tatăl meu este Osmand Ringstead.

Elizabeth nu mai avea nevoie de alte detalii. Ringstead era foarte puternicul, foarte izolatul, bogatul și profund conectatul politic șef de la Ring, Inc. De la reședința familiei Ringstead conducea un imperiu familial imens. Se zvonea că era interesat de un post în politică. Nu era de mirare că Hayden avea probleme cu rezolvarea divorțului după propriile cerințe, se gândi ea. Puțini oameni puteau înfrunta puterea și banii familiei Ringstead și să sperie să iasă învingători.

— OK, m-ai impresionat, zise ea. Acum pot pleca?

— L-am văzut pe Hayden vorbind cu tine, continuă Gillian, cu ochii goi. Știu cum lucrează el. Te-a invitat într-un weekend prelungit pe coastă?

Elizabeth reuși să își ascundă surpriza.

— Nu știi despre ce este vorba, doamnă Shaw. Dar vă asigur că nu am un interes personal legat de soțul dumneavoastră.

— Să sperăm, pentru binele tău, că spui adevărul. Gillian se apropie. Pentru că am să îl ruinez înainte să termin cu el. Nu îi va mai rămâne un

sfașt. Voi lua totul. Totul. Tati mi-a promis.

În vocea lui Gillian se ghicea mai mult decât furie, își dădu seama Elizabeth. Era durere. Deodată, îi păru rău de biata femeie.

— Credeți-mă, ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să mă implic în problemele dumneavoastră personale, doamnă Shaw.

— Divorțul o să fie un dezastru, asta ți-o pot promite. Hayden nu va scăpa ușor cu faptul că a vrut să mă părăsească.

— După cum am mai spus, asta nu mă privește. Dacă mă scuzați, eu am să plec.

— M-a mințit. Lacrimi fierbinți apărură în ochii lui Gillian și începură să i se scurgă pe obraji. Ticălosul m-a mințit de la început. Am avut încredere în el. L-am iubit. Tati l-a plăcut. Dar Hayden nu dorea decât banii mei și relațiile lui tati. S-a folosit de mine.

Elizabeth își dorea să se întoarcă și să fugă în direcția opusă. Dar nu putea să o lase pe femeie hohotind de una singură pe hol. Scoase șervețele din buzunarul hainei și se îndreptă spre Gillian.

— Poftim, luați astea. Băgă șervețelele în mâna lui Gillian. Există o toaletă a femeilor chiar după colț. Tocmai am venit de acolo. Era goală. Ați vrea să mergeți acolo?

— Și-a bătut joc de mine, izbucni Gillian cu fața în șervețele.

— Gunosc sentimentul. Incapabilă să se gândească la altceva, Elizabeth o bătu ușor pe umăr. Poate un pahar de apă rece?

— Stai departe de mine. O să se folosească și de tine.

— Nu sunt interesată de soțul dumneavoastră, doamnă Shaw.

— Am văzut cum te privea în seara asta. Gillian își tamponă ochii. Știu că te vrea.

— Eu nu-l vreau pe el, spuse Elizabeth cu lejeritate.

— Nu te cred. Gillian coborî șervețelele ude. Normal că îl vrei, zise ea cu glas strident. Așa cum l-am vrut și eu. I'ână am aflat cum este de fapt.

Elizabeth se pregătea să o contrazică când simți acea senzație bine cunoscută. Dintr-odată, o siluetă subțire, întunecată, apăru pe hol, în spatele lui Gillian.

— Ești gata să plecăm acasă, dragă?

Jack păși spre ea cu o siguranță de sine arogantă. Tonul îi era

inconfundabil de intim, aproape posesiv.

— S-a făcut târziu, și ne așteaptă un drum lung mâine.

La sunetul vocii lui, Gillian își ridică iute capul și își lamponă rapid restul lacrimilor.

— Oh, la naiba! Este atât de jenant.

Elizabeth privi pe lângă ea, spre Jack. Nevăzut de Gillian, își ridică sprâncenele și zâmbi cu amuzamentul lui rece, de cunoscător. Venea în ajutorul ei, și înțelese că ei nu îi place asta. Dar știa foarte bine și că ea nu era în poziția să îi refuze ajutorul.

— Sunt gata, Jack. Reuși să afișeze un mic zâmbet radi-os. Tocmai discutam cu doamna Shaw. Ai cunoscut-o? (iillian, ți-l prezint pe Jack Fairfax.

— Eu și Gillian ne cunoaștem, spuse Jack cu o blândețe surprinzătoare.

— Bună, Jack.

Gillian clipi, și lacrimile îi dispărură, lăsând în urmă un zâmbet trist.

— Îmi pare rău pentru această scenă.

— Nu-i nimic.

— Am auzit că ai preluat Excalibur acum câteva luni. Cum merg lucrurile acolo?

— Am fost ocupați.

Jack o luă pe Elizabeth de braț, cu un aer degajat de posesiune.

— Dar eu și Elizabeth am reușit în sfârșit să ne eliberăm programul în aceeași săptămână. Plecăm în vacanță mâine. Cred că avem amândoi nevoie de una, nu-i așa, dragă?

Elizabeth își ținu zâmbetul întipărit pe chip, deși nu îi era deloc ușor.

— Cu siguranță că da.

— Nu înțeleg. Confuzia strălucea în ochii lui Gillian. Privea de la fața lui Jack la cea a lui Elizabeth și înapoi. Plecați împreună?

— Exact, spuse Jack. Așteptăm asta de săptămâni întregi.

— Înțeleg. Gillian arăta de parcă i-ar fi fost greu să pună datele cap la cap. Nu știam că voi doi ieșiți împreună.

— Am păstrat totul secret. Elizabeth îi aruncă lui Jack un zâmbet de avertizare. Din motive de afaceri.

— Mergeți pe coastă? întrebă Gillian.

— Nu. Jack o strânse mai puternic pe Elizabeth. Mergem într-o stațiune din munții Rocky. Fără faxuri, telefoane sau e-mail. Doar noi doi, singuri în pădure. Dar avem de prins un avion mâine devreme, așa că mi-e teamă că va trebui să ne scuzi.

— Da, desigur, murmură Gillian.

Își tamponă ochii pentru ultima oară și îi oferă lui Jack un zâmbet călduros, tremurat.

— Distracție plăcută.

— Mulțumim. Chiar asta intenționăm.

Se întoarse spre Elizabeth și o ghidă pe hol spre ieșire.

Niciunul dintre ei nu vorbi până când nu ajunseră afară și se opriră sub luminile puternice de la intrarea hotelului.

— Nu privi în spate. Ne-a urmat până pe hol, spuse Jack.

— Nu sunt surprinsă. Este foarte supărată.

— Va da mai bine dacă împărțim un taxi, zise Jack.

Elizabeth nu spuse nimic, ci doar încuviință rapid din cap, acceptând sugestia. Avea dreptate. Dacă Gillian îi privea, era mai bine să îi vadă plecând împreună.

Jack îi făcu semn portarului, care ridică un fluier pentru a chema următorul taxi. Când ușa se deschise, Elizabeth se strecură rapid pe scaunul din spate. Jack se urcă lângă ea. Ușa fu închisă.

Bancheta din spate a taxiului păru dintr-odată un spațiu foarte mic, foarte intim.

Elizabeth privi drept înainte prin geam când taxiul intra în trafic.

— Presupun că ar trebui să îți mulțumesc, spuse ea încordată.

— Nu îți face griji, nu mă aștept să exagerezi cu asta.

Ea mormăi și se instală pe banchetă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, zise Jack.

— Ce s-a întâmplat acolo a fost ușor stânjenitor.

— Mi-am dat seama și eu, comentă el.

— Ai avut dreptate. Divorțul nu s-a finalizat.

Jack o privi enigmatic.

— Ți-am spus eu.

Ea își ținu firea cu un ultim efort de voință.

— Da, chiar mi-ai spus, nu-i așa?

El nu răspunse nimic. Privi precaută în direcția lui și văzu că el privea pe geamul lateral al taxiului. Lumina ■. Labă a unui felinar îi scotea în evidență linia puternică a pomeților și a maxilarului, lăsându-i ochii ascunși în umbre.

— Am auzit că te-a vizitat Angela săptămâna trecută, spuse el după o vreme.

Schimbarea de subiect o surprinse.

— Angela vine de obicei de două ori pe lună în biroul meu. Ce-i cu asta?

— Ce a vrut de data asta?

Elizabeth se gândi la scena neplăcută ce avusese loc cu trei zile în urmă. Angela Ingersoll Burrows era o femeie înaltă, remarcabilă, înfricoșătoare. Căsătoria ei de cincisprezece ani se sfârșise brusc când soțul ei blând, de cincizeci și trei de ani, îi uimise pe toți fugind cu secretara lui de douăzeci și doi de ani. Rămasă cu un fiu adolescent de crescut, Angela își folosea acum cea mai mare parte a timpului și a atenției asi- gurându-se că fiul ei primea ceea ce ea considera a fi partea cuvenită din moștenirea familiei – care se limita la resursele Excalibur.

— Am discutat despre temerile ei obișnuite, spuse Elizabeth, cât de diplomat posibil. Vrea să vadă Excalibur vândut sau preluat. Este convinsă că acesta este singurul mod prin care fiul ei ar ajunge să se aleagă cu vreun sfanț de pe urma afacerii ăsteia.

— Și tu ce i-ai spus?

— Același lucru pe care i-l spun de fiecare dată când vine la mine.

Jack o privi din umbră.

— Și anume?

Ea își întinse degetele peste poșeta ei de seară și își păstră vocea monotonă.

— Și anume, că tu ești singura speranță pe care o poate avea Excalibur și că, prin urmare, cea mai bună șansă a fiului ei de a se alege cu o moștenire de pe urma Excalibur stă în mâinile tale.

Urmă un alt moment de liniște încărcată. Jack se mișcă ușor pe banchetă, părând să se afunde și mai adânc în umbră.

— M-ai susținut, zise el.

— Da.

— Mereu o faci. Nu doar când vine vorba despre Angela, ci și în consiliu. Vorbea de parcă ar fi făcut observații despre ploaia din Seattle. Era de așteptat, era rutină, era previzibil. Totuși, cerea un comentariu. De ce?

Ea fu aproape amuzată de întrebarea lui.

— Noi doi am avut ceva probleme, dar nu am contestat niciodată priceperea ta în ceea ce faci. Dacă Excalibur are vreo șansă, aceasta se leagă de tine.

— Cu alte cuvinte, decizia ta de a-mi susține hotărârile de director este doar o mișcare de afaceri, spuse el neutru.

— Ce altceva ar putea să fie?

— Să fiu al naibii dacă știu, zise el. O privi. Amândoi avem interesul de-a recupera Soft Focus. Dacă tot insiști să vii și tu...

— Nu insist să vin și eu, spuse ea aspru. Sunt un partener în această acțiune.

— În regulă, partener, ce ai zice să încercăm să coope-răm până punem mâna pe blestematul de cristal?

— Definește cooperare.

— Mă gândesc că este ca pornografia, răspunse Jack.

O să știi ce este când o vezi.

Capitolul 8

Casa de cherestea avea un design rustic. Cu pereții ei de lemn brun, cu acoperișul în pantă și geamurile largi menite să dezvăluie o panoramă cât mai mare, arăta ca o poză de pe coperta unei reviste de călătorii pentru furiș- iii bogați. Noaptea se lăsase, dar pe geamuri pătrundea suficientă lumină aurie, care cădea asupra piscinei cu hidromasaj. Arăta suficient de mare pentru o duzină de oameni, cu condiția să fie prietenoși unii cu ceilalți, lixista și un grătar masiv de ultimă generație amplasat aproape de jacuzzi. Scaune cu tapițerie groasă și o masă completau mobilierul.

Și acesta era doar exteriorul.

Doar Elizabeth putea obține o asemenea cazare, atât de rapid, într-un oraș ocupat complet.

Jack privi din nou spre cada acoperită. O imagine a lui Elizabeth stând goală în apa cu bule îi trecu prin minte. Inspiră adânc aerul răcoros, imposibil de pur, de la munte și numără invers de la zece. Când ajunse la zero, constată că era în continuare semierect. Și, de asemenea, ușor amețit. Își aminti că era nevoie de ceva

1 imp pentru a te obișnui cu altitudinea.

Se strădui să își abată gândul de la jacuzzi și să revină la ceea ce îi frământa. Oricum avea să pună problema, avea să pară mai puțin decât genial. Își lăasă geanta de voiaj în fața ușii și bătu cu ciocănelul de alamă în formă de pasăre. Nu avea să fie ușor.

Își puse o mână pe zid, așteptând-o pe Elizabeth să răspundă, și studie peisajul. Luminile apartamentelor scumpe și ale caselor cocoțate pe dealurile ce împrejmuiau stațiunea Mirror Springs licăreau în noapte. Sub ei putea să vadă luminile magazinelor și ale restaurantelor găzduite de districtul de afaceri victorian, renovat cu grijă. Luminile cele mai puternice erau cele care marcau intrarea de la Silver Empire Theater, unul dintre punctele centrale ale activităților festivalului.

— Cine este?

Vocea lui Elizabeth se auzi înfundată din cauza ușii groase de lemn.

El se pregăti.

— Jack.

Urmă o scurtă pauză. Făcu greșeala de a-și ține din nou răsuflarea. Apoi auzi sunetul unui lacăt desfăcut. Ușa se deschise.

Elizabeth era încadrată de lumina calduroasă degajată de foc. Era îmbrăcată într-un pulover negru cu guler căzut făcut dintr-un material moale, cu aspect pufos, care îi trecea mai jos de șolduri. Pe lângă pulover, mai purta și o pereche de colanți negri. Părul ei întunecat era periat drept și strâns în dreptul cefei cu o clamă argintie.

Se uită la el cu acea privire precaută, care îl făcea să vrea să scrâșnească din dinți.

— Ce faci aici? Întrebă ea. Am crezut că am căzut de acord să ne

întâlnim în stațiune pentru cină după ce despachetăm. Ai spus că putem să discutăm atunci planul de bătaie.

— A apărut o problemă.

Precauția din ochii ei deveni suspiciune.

— Ce fel de problemă?

— Când am încercat să mă cazez, mi s-a spus că nu mai sunt camere disponibile.

— Și?

— Și, spuse el voit lent, nu am unde să stau.

Suspiciunea deveni acuzație în ochii ei.

— Ai spus că știi oameni care pot să tragă sfori ca să obții o cameră.

— S-au rupt sforile.

— Înțeleg. Propti un umăr de cadrul ușii și își încruci- să mâinile sub sâni. Și ce vrei să fac eu în privința asta?

El privi la tavanul înalt și boltit și la camera mare și minunată, mobilată cu căldură, din spatele ei. Un foc însuflețit ardea în șemineul aspectuos. Putea să vadă o scară ce ducea spre cele două mansarde de dormit ce aveau vedere spre camera centrală.

Își dresе vocea.

— M-am gândit că am putea să împărțim acest loc.

— Păi, de ce aș face una ca asta?

— Pentru că ar trebui să cooperăm. Își întoarse privirea spre ea. Uite, îmi pare rău pentru situația asta, dar tot afurisitul de oraș este plin ochi. Oamenii de la hotel mi-au spus că nu mai este nimic disponibil prin apropiere. Promit să nu-mi las șosetele pe podea și să încerc să țin minte să cobor capacul la toaletă.

Ea se mai gândi un moment, cu ochii reci și enigmatici. Apoi, cu un mormăit scurt, resemnat, se dădu din ușă.

— Ar fi trebuit să știu că avea să se întâmple ceva de genul acesta. OK, pot să împart cu tine acest loc. Sunt două băi. Poți să faci ce vrei cu capacul din a ta.

— Mersi.

Fu cuprins de un sentiment amețitor de ușurare și de anticipație. Probabil doar altitudinea era de vină și de data asta. Avea să se

obișnuiască în curând.

— Îți rămân dator.

— Cu siguranță.

Ea se dădu în spate, lăsându-l să intre.

Îl făcu să se simtă așa cum trebuia să se fi simțit Dracula când încerca să obțină invitația de a trece pragul, constată el. Ridică geanta și intră.

Privi în jurul lui la podelele de lemn lucioase, la covorul gros din fața focului și la mobilierul acoperit cu pluș și piele.

— Nu văd un cap împăiat de elan pe zid. Nu ar trebui să fie unul?

— Dacă vrei un cap de elan, va trebui să îl pui tu la bătaie.

— În regulă. Mă adaptez ușor. Mă descurc și fără capul de elan.

Ea îi oferă un zâmbet scurt, ezitant, care îl lovi direct în stomac, pentru că îi aduse aminte de zâmbetele radioase pe care le primise de la ea Î.D. Înainte de Dezastru.

Ea îi făcu semn spre scări.

— Eu m-am instalat deja în mansarda din stânga. Tu poți să o iei pe cea din dreapta.

— Nicio problemă.

Traversă camera spre scări înainte ca ea să se poată răzgândi.

— Dă-mi doar câteva minute să despachetez. Apoi pu-tem merge în sat să mâncăm ceva. Poate am greșit în privința cazării, dar cred că mă pot revanșa.

— Serios? Ea părea cu adevărat sceptică. Cum?

Jack privi peste umăr începând să urce scările.

— L-am ținut pe Larry ocupat în ultimele zile, adunând informații despre ceilalți oameni implicați în Fast Company.

— Cine este Larry?

— Geniul în calculatoare despre care ți-am spus. Este, totodată, fratele meu vitreg.

Ea păru surprinsă.

— Nu știam că ai un frate vitreg.

— Am doi. Este oarecum complicat. Ajunse pe palier, se întoarse la dreapta și așază geanta pe băncuța de lângă pat. În orice caz, i-am spus

lui Larry să se concentreze asupra oamenilor cu bani, dar i-am spus și să găsească orice poate despre scenarist, actori, director și oricine altcineva implicat în acel film.

— Și?

— Și, deloc surprinzător, toți urmează să apară aici, la Mirror Springs, în weekend. Își deschise geanta.

Mă gândesc că ar trebui să reușim să dăm de unii dintre ei. Poate ne poate oferi careva un indiciu despre Page.

— Orașul este înțesat de oameni. Cum o să-i găsim pe cei implicați în producția filmului Fast Company?

El lăasă o cămașă împăturită pe pat, se duse spre ba-lustradă și o privi.

— M-am gândit că ar fi o idee bună să participăm la petrecerea de lansare de mâine-seară.

— O petrecere?

— Cel care dă petrecerea este adevăratul om cu bani al filmului. Numele lui nu apare pe generic, dar el a aranjat pachetul de finanțare pentru Fast Company. Numele lui este Dawson Holland.

Ea începea să arate intrigată.

— Interesant.

— Dar mai este ceva. Își trecu brațele peste balustradă. Soția lui Holland este Victoria Bellamy.

Elizabeth se încruntă.

— Actrița din rolul principal?

— Exact. Pe ce vrei să punem pariu că ea este motivul pentru care el a susținut filmul?

— Ca să poată juca ea în el?

— De ce nu? Jack se îndreaptă și se întoarce la geanta lui. Nu ar fi primul bărbat care să finanțeze un film numai pentru a-i da femeii iubite șansa de-a primi un rol.

— Nu, presupun că nu. O altă pauză. Cum sugerezi să intrăm la această petrecere fără invitație?

— Ușor. Dacă ne întreabă cineva, le spunem pur și simplu adevărul.

— Și anume?

— Oă îl știm pe producător, zise Jack. Tyler Page.

Interiorul cafenelei Reflections avea un aer contemporan, șic, în ciuda rămășițelor de eră victoriană. Elizabeth privi în jurul ei când se așează. Ca aproape toate celelalte lucruri din Mirror Springs, restaurantul strălucea cu aura scumpă, aurie asociată reclamelor din revistele de turism.

Un foc trosnea în șemineul uriaș. Lumina se reflecta pe suprafețele de lemn, lăsând umbre intime. Toți clienții arătau de parcă tocmai ar fi zburat de la L.A. Sau din New York. Pantalonii plisați negri, jachetele lăsate și cămășile negre desfăcute suficient cât să dea la iveală mult păr de pe piept erau predominante. La fel rochiile negre minuscule. Cei care nu purtau negru erau îmbrăcați în denim.

Nu era genul de adunătură de la Hollywood, își aminti Elizabeth. Erau producătorii de filme independente, cei aflați la margine, și fanii acestora; oameni devotați filmelor mici, artistice, ce nu aveau să apară niciodată în marile săli din malluri. Știa suficient despre industria filmelor independente pentru a-și da seama că astfel de festivaluri precum Neo Noir din Mirror Springs constituiau singurele locuri de proiecție pentru filmele mici, cu buget redus.

Era ceva ciudat de emoționant la pasiunea și entuziasmul ce răzbeau din conversațiile purtate la mesele învecinate.

— ... Imaginile sunt incredibile în lucrările ei. Folosește limbajul filmului pentru a crea o realitate complet separată.

— ... Foarte Chandleresc, desigur. Un stil vizual grozav. Nu are însă un catharsis narativ...

— ... Pe vremuri nu aveai voie să lași criminalul să scape. Codul de Producție era foarte strict. Criminalul trebuia mereu să moară la final...

Elizabeth îl privi pe Jack, aflat de cealaltă parte a mesei. Probabil făcuse o greșală uriașă când fusese de acord să îl lase să împartă casa cu ea. Dar ce ar fi trebuit să facă, în condițiile date? Il privi înfășurând un deget lung în jurul paharului de zinfandel care tocmai fusese pus în fața lui. „Degete machiavelice”, își aminti ea. Nu trebuia să uite asta.

El observă că ea se holba la mâinile lui și ridică între-bător dintr-o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva? Se uită la meniu. Observi ceva ciudat la orașul acesta? Întrebă el.

Ea sorbi din Chardonnay, așezând apoi cu atenție paharul.

— De exemplu, faptul că trotuarele sunt impecabile, și că nu par să existe oameni ai străzii, și că fiecare afacere din oraș este fie un restaurant cochet, fie o galerie de artă?

— Da, ceva de genul ăsta.

Ea ridică din umeri.

— Cele mai bune legi exclusiviste ce pot fi cumpărate de bani, mă gândesc.

Jack încuviință din cap. O privi un moment peste marginea paharului.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre legile exclusiviste din Mirror Springs?

— Nu. Făcu o pauză intenționată. Despre noi.

Ea avu d într-odată senzația că tot aerul din încăpere fusese aspirat. O confruntare directă era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Dar, în definitiv, era vorba despre Jack Fairfax. Trebuia să te aștepți la neașteptat.

— Nu, spuse ea cu băgare de seamă.

El îi susținu privirea.

— Va trebui să lucrăm împreună în următoarele zile. Poate ar fi bine să discutăm despre asta.

Ce se întâmpla? Din experiența ei, bărbații evitau de regulă acel tip de discuții. Inspiră adânc de câteva ori și își ordonă să rămână concentrată.

— Ce să rezolvăm? Era mulțumită de felul în care îi ieșise fraza. Degajată. Calmă. Nepăsătoare. De-a dreptul crudă. Nu are rost să dezgropăm trecutul. Prefer să îl las îngropat.

Probabil nimerise tonul potrivit, pentru că privirea lui Jack deveni tăioasă. Vocea lui însă era neschimbată. I) e neoprit.

— Haide să stabilim un lucru, spuse el cu răceală. Ceea ce s-a întâmplat la Galloway, Inc. Nu a fost ceva personal. Morgan m-a angajat să stabilesc strategia de achiziție, și asta am făcut. Sunt consultant, Elizabeth. L ac genul ăsta de lucruri tot timpul.

Și, dintr-odată, bunele ei intenții dispărură. Revolta, luria, durerea sfâșietoare pe care crezuse că reușise să le suprima amenințară dintr-odată să erupă precum lava prin gheață. Trebuia să se străduiască să-și

împiedice vo-cea să tremure.

— Nu, nu faci genul asta de lucruri tot timpul, Jack. Am făcut câteva verificări după ce am aflat cine ești cu adevărat.

— Cine sunt cu adevărat? O privi batjocoritor. Vorbești de parcă aş avea o identitate secretă.

— În ceea ce mă privește, la concluzia asta am ajuns. După cum am mai spus, am făcut ceva cercetări și am descoperit că afacerea Galloway nu este ceea ce faci tu de obicei. Ai atacat acea companie ca un rechin. Nu îndrăzni să stai acolo și să îmi spui că nu a fost ceva personal.

— Au fost doar afaceri.

— Ai distrus Galloway. O mulțime de oameni au fost afectați de acea preluare, inclusiv bătrâna drăguță care le dăduse tuturor slujbe în firmă.

— Oamenii își pierd slujbele în astfel de preluări, zise el, în continuare cu o răbdare îndârjită. Este un aspect al vieții. Camille Galloway era o veche clientă a Fondului Aurora, știu asta. Și cumnatul tău a lucrat pentru ea. Îmi pare rău pentru asta. Este doar unul dintre acele lucruri care pur și simplu se întâmplă.

— Nu, nu este unul dintre acele lucruri. Camille Galloway era mai mult decât o simplă clientă. Era o veche și foarte bună prietenă a familiei. Obişnuia să îmi dea prăjiturile și lapte când eram mică. I-a dat cumnatului meu, Merrick, o slujbă când avea mai multă nevoie.

— O faci să pară Sfânta Camille.

— Era o bătrână foarte de treabă, care a muncit toată viața ca să construiască ceva de lăsat unicului ei fiu, Garth. Când i-ai făcut munca de o viață bucățele, i-ai smuls inima din piept. Și vorbesc la propriu. În caz că nu știai, Camille a murit de infarct la câteva luni după ce i-ai distrus compania.

— Știu.

Vocea lui era joasă și sumbră. Ea strânse și mai tare paharul.

— Ceea ce s-a întâmplat la Galloway a fost o chestiune personală și al naibii de înfricoșătoare.

— Înfricoșătoare? Ajunge! Se apropie brusc, încruci- șându-și brațele pe masă. Știi ce? Ai dreptate în legătură cu ce s-a întâmplat la Galloway. A fost o treabă persona-lă. Am atacat compania.

— Știam eu.

Dar acea confirmare nu îi oferea vreo satisfacție. Ba, dimpotrivă, o făcea să se simtă și mai mohorâtă.

— M-am dus la Morgan, i-am spus că pot să îi ofer competiția pe un platou de argint, și el a fost de acord să mă angajeze să mă ocup de preluare.

— De ce? Ce ți-a făcut vreodată Camille Galloway?

— Ascultă-mă bine, Pollyanna. Mă crezi un rechin?

1 Ioamna Galloway atât de dulce, de drăguță, ar fi putut să îmi dea lecții.

— Despre ce vorbești?

— Cu cinci ani înainte, a jecmănit un copil de nouă-sprezece ani care tocmai dezvoltase un program software nou-nouț, extrem de inteligent. Fusesse proiectat să lăcă previziuni financiare extrem de complexe pornind de la date limitate. Intr-un an de la implementare, profilul Galloway s-a dublat. Băiatul n-a văzut nici măcar un stanț din suma amărâtă de cinci mii de dolari pe care i-a promis-o Camille Galloway. Am vrut să plătescă pentru ceea ce i-a făcut băiatului și m-am asigurat că a plătit.

I despre asta a fost vorba în afacerea Galloway.

Ceva din tonul lui o făcu să se gândească. Jack era extrem de serios.

— Poți dovedi că l-a înșelat pe acel puști?

— Nu. Contractul pe care l-a pus să îl semneze este sută la sută legal. Nu a putut să o ducă în tribunal. Am abordat-o, am rugat-o să îi ofere un procent sau să semneze un contract de licențiere cu el. Mi-a răs în față. Jack ridică din umeri. Așa că i-am distrus compania.

Elizabeth fu străbătută de un fior, din cap până în picioare.

— De unde ai aflat lucrurile astea? Cum de se întâmplă să îl cunoști pe acest presupus băiat pe care Galloway l-a înșelat și de ce ți-ar păsa că a fost tras pe sfoară?

— Băiatul este fratele meu vitreg, Larry.

Ea absorbi informația într-o liniște uimită, în timp ce îi cerceta ochii în căutarea adevărului. După o vreme, se lăsă pe spătarul scaunului.

— Fratele tău.

— Da.

— Cel despre care mi-ai spus? Cel care a obținut informațiile despre Dawson Holland și despre ceilalți oameni care au legătură cu Fast Company?

— Exact.

Ea se holbă la el.

— Ai doborât o întreagă companie de dragul răzbunării?

— Prefer să mă gândesc că am făcut dreptate.

— Sunt convinsă. Sună mult mai civilizat, nu-i așa?

— Parte din acordul meu cu Morgan a fost un contract de licențiere cu Larry pentru software. Acum primește procente.

— Înțeleg. Luă o înghițitură de vin pentru a mai prinde curaj. A fost o chestiune de familie.

Jack păru ușor surprins. Apoi se încruntă.

— Presupun că se poate spune și așa.

— Și a fost o chestiune personală.

— Da, a fost o treabă personală.

Își aminti ce spusese el despre urmărirea lui Tyler Page, chiar dacă se dovedea a fi prea târziu ca să mai recupereze Soft Focus.

— Cuvinte precum „răzbunare” și „reputație” sunt destul de recurente în vocabularul tău, nu crezi?

El nu spuse nimic, ci doar o privi. Ea se lăsă din nou în față.

— Știai cine sunt când ai venit la mine pentru finanțare pentru Excalibur, nu-i așa?

— Normal că știam cine ești. Erai administratoarea Fondului Aurora.

— Nu încerca să te scoți. Mă refer că știai că fondul avea legături cu Camille Galloway și că era puțin probabil ca eu să ofer ajutor financiar unui... unui...

Cum nu găsi un epitet potrivit, flutură din mână.

— Șobolan ticălos? oferi Jack săritor.

— Unui om care mi-a distrus fosta clientă și prietena de familie.

El bătu cu degetele în masă o dată și apoi expiră ușor.

— Insist să cercetez oamenii cu care fac afaceri. Știam că Galloway se număra la un moment dat printre clientele fondului. Știam că exista o

relație personală și una profesională între mătușa ta și Gamille Galloway. Nu știam de cumnatul tău – că lucra acolo. Asta contează?

— Nu îndrăzni să faci o glumă din asta. Ideea era că știai totul despre legătura fondului cu Galloway, dar nu te-ai sinchisit să abordezi subiectul, așa este?

— Nu avea relevanță pentru înțelegerea noastră, spuse el încet.

— N-ai decât să tot repeți asta, dacă te face să te simți mai bine. Dar nu îți pierde timpul încercând să mă convingi pe mine. Adevărul este că nu mi-ai spus cine ești pentru că știai că, dacă aflu că tu erai consultantul care stătuse în spatele preluării Galloway, nu aș fi fost niciodată de acord să semnez un contract cu tine. Recunoaște-o.

— După cum am mai zis, ce s-a întâmplat la Galloway nu a avut nimic de-a face cu noi.

— Cum te-ai fi simțit dacă ai fi fost în locul meu și ai ti descoperit că am omis câteva mici detalii esențiale despre distrugerea unuia dintre foștii tăi clienți?

— Elizabeth...

— Nu te mai obosi. Amândoi știm răspunsul. Ea zâmbi sumbru. Știi ceva, Jack? Cred că aș putea fi convinsă că ai avut dreptul să reglezi conturile cu Galloway pentru ceea ce i s-a întâmplat fratelui tău. Și eu am familie, înțeleg cum sentimentul de loialitate față de Larry ar putea să te împingă să faci ceva atât de dramatic. Și accept faptul că nu ai știut că acțiunile tale îl vor costa pe cumnatul meu încă o slujbă...

— Încă o slujbă?

— N-are importanță. Ideea este că... să zicem că ai reuși oarecum să mă convingi că intenția ta a fost să îți i azebuni fratele, dar niciodată nu voi fi de acord cu felul în care ai procedat.

El ridică o sprânceană într-un gest de încurajare batjocoritoare.

— Dar?

Ea ura acel fel al lui de a o privi cu un aer de superioritate, atotcunoscător.

— Dar nu te poți aștepta ca eu să ignor faptul că nu mi-ai spus că tu ești omul din spatele preluării Galloway înainte să îmi ceri să îți susțin planurile de la Excalibur.

— Vrei să spui înainte să ne culcăm împreună, nu?

O privi. Peste asta nu poți tu să treci. Peste faptul că am făcut sex înainte să aflu că am fost implicat în afacerea Galloway.

Ea își ridică bărbia.

— A fost un factor, da.

El o contemplă în tăcere.

— Știi ce cred eu? Întrebă el într-un final.

— Ce?

— Nu cred că este vorba doar despre mine. Cred că ești furioasă pe tine. Poate chiar mai mult decât ești pe mine.

— Despre ce naiba vorbești?

— Ești furioasă pe tine pentru că ai impresia că ai fost păcălită. Crezi că m-am folosit de sex ca să obțin ce vreau de la tine, și te învinovățești pentru că trăiești cu senzația că ai mușcat o momeală. Își ridică mâna cu palma spre ea. Te simți ca o proastă. Așa că, desigur, dai vina pe mine. Psihologie primară.

Ea se holbă la el cu gura deschisă.

— Când ai apucat tu să studiezi și psihologia?

— Am avut destul timp să mă gândesc la ce a mers greșit între noi. Șase luni întregi, ca să fiu exact.

Ea se simți de parcă ar fi fost lovită.

— Sunt surprinsă că te-ai sinchisit să reflectezi la relația noastră.

— Nu am avut o relație. O aventură de foarte scurtă durată.

— O aventură de o noapte.

— Ar fi putut deveni o relație, zise el. Tu ai vrut să închei totul după acea noapte.

— Pentru că am aflat cine ești. Numai Dumnezeu știe cât ar fi durat lucrurile dacă Hayden Shaw nu mi-ar li spus...

Se întrerupse dintr-odată, dar era prea târziu. Răul era făcut.

— Trebuia să îmi dau seama. Jack încuviință din cap o dată, de parcă i s-ar fi confirmat un lucru deja știut. Voiam să te întreb de unde ai aflat că eu eram consultantul din spatele afacerii Galloway. Trebuia să fie Hayden.

— Nu da vina pe mesager.

— Dau vina pe cine naiba vreau eu. Își îndreptă atenția spre meniu. Hai să comandăm și apoi să schimbăm subiectul. A devenit una dintre acele conversații pe care aș fi preferat să n-o avem.

Ea ridică meniul și îl deschise brusc.

— Nimic nu face mai bine ca o discuție deschisă când vine vorba despre a îmbunătăți relațiile interpersonale.

— Da, așa zic și eu tot timpul. O privi peste marginea meniului. Încă un lucru înainte să îngropăm subiectul. Ca să zic așa.

Ea îi aruncă o privire precaută.

— Și anume?

— Aș vrea să subliniez o dată pentru totdeauna că eu nu am făcut și nici nu voi face parte vreodată din familia rozătoarelor.

Capitolul 9

— Uau. Victoria Bellamy arată exact cum arată și pe afișul de la Fast Company! exclamă Elizabeth admirativ.

Jack era surprins. Gândul că Elizabeth putea fi impresionată la vederea unei vedete i se păru aproape amuzant. Îi urmări privirea până în cealaltă parte a încăperii și o identifică pe Victoria.

Blonda se mișca printre grupurile de oaspeți cu eleganța lentă a unei sirene alunecând printre bancurile ile pești. Era ora unsprezece, și casa mare era plină ochi, dar era ușor să o urmărești pe Victoria prin mulțime. În primul rând, era una dintre puținele persoane prezente care nu era îmbrăcată în negru. Purta o rochie de satin de un albastru pal cu inflexiuni de gheață și cu un decolteu adânc, ce părea scoasă dintr-un salon de modă al anilor 1940. Părul ei platinat cădea într-o cascadă de bucle care îi încadra trăsăturile fine. Buzele îi erau cărnoase și rujate strident. Genele îi erau îngreunate de rimei. Diamante îi sclipeau în urechi și la gât.

— Deci arată, într-adevăr, ca pe afiș. Făcu o pauză, privind mai cu atenție. Doar că nu cred că poartă un pistol în seara asta. La ce te așteptai?

Cercetă mulțimea în timp ce vorbea. Camera cu geamuri de sticlă în care stăteau cei mai mulți era plină ochi. Părea că toți cei veniți la festivalul de film se aflau acolo în acea seară. Dawson Holland era

evident un grangure pe această alee mărginașă a lumii filmului.

Decorul era simplu, alcătuit îndeosebi din afișe uriașe de film – cele mai multe postere alb-negru cu scene din Fast Company – atârinate de tavan. Majoritatea erau instantanee șocant de luminoase ale Victoriei Bellamy. Existau tot felul de preparate drăguțe și interesante în jurul lor, iar un bar fusese aranjat lângă ieșirea spre terasă. Când luase băuturile mai devreme, Jack observase că totul era de o calitate deosebită.

— Nu știu.

Elizabeth se opri, se încruntă ușor, de parcă ar fi în-cercat să își pună ordine în gânduri.

— Cred că nu mă așteptam să fie atât de frumoasă și de fermecătoare în persoană. Nu suntem la Hollywood, până la urmă. Dar arată de parcă ar putea fi, într-adevăr, un star.

— Faptul că arată ca o vedetă nu înseamnă că și are calități de actriță.

— Asta este adevărat, recunosc Elizabeth.

Jack se aplecă mai mult spre ea, sub pretextul că se întinde să ia o mână de arahide. Era profund conștient de apropierea ei. Îi miroși parfumul condimentat floral și își simți stomacul strângându-se.

Gând coborâse mai devreme îmbrăcată în minuscula și senzuala ei rochie, cu părul prins într-un coc elegant, Jack își dorise să spargă ceva, orice, ca să își aline frustrarea.

Avea să îi fie greu să împartă locuința cu ea o săptămână întreagă. Poate cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. „Rămâi concentrați*, se gândi el. „Rezolvă ce ai de rezolvat.“

— Uită-te cum se întorc capetele după ea când trece prin mulțime, comentă Elizabeth.

Jack se uită din nou spre Victoria, care se oprise să discute cu un tânăr bărbat suplu, cu chipul înflăcărat, cu părul scurt buclat și cu ochelari cu rame de baga.

— Este frumoasă. Oamenii frumoși atrag privirile. Este o realitate a vieții.

— Nu pari să fii la fel de impresionat ca restul bărbaților prezenți, reflectă Elizabeth.

— Sunt impresionat, zise el ronțâind arahide. Dar nu sunt interesat.

— Care este diferența?

— Una semnificativă.

Elizabeth îl privi gânditoare.

— Explică-mi!

El se opri din mestecat și se gândi puțin.

— Nu știu dacă pot, spuse el într-un final. Nu pot să îți spun decât că arată grozav, dar și că știe că arată grozav. Orice ar avea ea, nu este sexy. Nu pentru mine, în orice caz.

— Hmm.

Încercă să găsească o altă explicație.

— Pare rece. De parcă ar avea apă cu gheață în...

Se opri la mijlocul propoziției.

Zâmbetul lui Elizabeth ar fi putut să înghețe o mare tropicală.

— Spuneai ceva despre cât de rece arată Victoria Bel- lamy, dacă nu mă înșel. Ai dori să dezvoltți subiectul?

— Nu prea cred, zise el și mai luă o mână de arahide.

— Ai descris-o ca pe o prințesă de gheață, așa cum m-ai descris pe mine? Elizabeth căpătă o expresie de concen- t rare blândă, de parcă ar fi încercat să lămurească un lu-cru anume. Sau aş exagera spunând asta? Până la urmă, nu o cunoști atât de bine. Poate mă grăbesc să o descriu ca o prințesă de gheață.

— La naiba!

De ce i se întâmplau astfel de lucruri de fiecare dată când încerca să aibă o conversație civilizată cu ea?

— Spune-mi, Jack, crezi că problema este că sunt prea multe prințese de gheață în lume? Sau poate este ceva la tine care le face pe femei astfel?

— Ne aflăm aici cu un motiv, spuse el netulburat. Poate ar trebui să trecem la treabă.

— Schimbi subiectul.

— Exact asta fac. O apucă de braț și o întoarse spre o altă masă de bufet. O să procedăm cu încăperea așa cum am făcut-o și la evenimentul de seara trecută.

— Ar fi prea mult să sperăm că Page o să apară în seara asta?

— Cu norocul meu din ultima vreme, da. Dar nu este exclus. Din câte pot să îmi dau eu seama, Page iubea ideea de a face parte din lumea filmului și toate aspectele pe care le implică acest lucru. Este foarte important pentru el să se afle aici în seara asta.

— Dacă îl observi, poate ar fi bine să mă oprești să îl sugrum, zise Elizabeth.

Scenaristul spusese că îl cheamă Spencer West, și Eli-zabeth își putu da seama de îndată că băuse prea multe pahare de tequila sunrise.

— Concept înalt, anunță el, pronunțând accentuat c-ul din concept. Despre asta este vorba. Trebuie să ai concepte înalte, altfel ești mort la Hollywood.

— Înțeleg.

Elizabeth se străduia să transmită interes și admirație prin felul în care vorbea.

Spencer era subțiratic și dureros de înflăcărat. Avea păr creț și purta ochelari cu rame de baga. Jacheta lui de olandă îi atârna pe umerii subțiri, ușor încovoiați. Părea suficient de cumsecade, se gândi ea. După o oră în care se strădui să poarte conversații cu astfel de oameni care îi erau străini, începea să rămână fără răbdare.

— Trebuie să fii în stare să exprimi întregul concept într-o singură propoziție. Spencer mai luă o înghițitură de tequila sunrise. O singură afurisită de propoziție.

— Ca într-o reclamă.

— Exact.

Părea mulțumit de înțelegerea ei, dar totuși posac.

— Trebuie să fie greu.

— Meseria de scenarist la Hollywood este pentru im-becilii care nu au viziune și cărora nu le pasă că tot ce scriu ei este dat apoi pe mâna unei comisii care rescrie. Eu am viziune. De aceea lucrez la filme independente.

— Care a fost viziunea ta pentru Fast Company?

Spencer făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic.

— Odată ce începi să fugi într-o tovărășie rapidă, nu te poți opri. A devenit fraza-cheie a filmului.

Elizabeth încuviință din cap.

— Un final nefericit, să înțeleg?

Spencer se încruntă.

— Un final realist.

— Așa este. Realist. Trebuie să fie multă presiune pe un scenarist ca tine.

— Presiune imensă.

— Îmi imaginez că toți cei implicați în film au vreo două idei cu care ar vrea să contribuie, zise Elizabeth cu delicatețe.

Spencer pufni dezgustat.

— Mai mult de vreo două. Nu ți-ar veni să crezi câte am avut de îndurat cu scenariul pentru Fast Company. Toți au vrut să se implice. La naiba, a trebuit să rescriu complet rolul lui Vicky.

— Vicky?

Spencer se uită întrebător la ea.

— Vicky Bellamy. Soția lui Dawson.

— Ah, sigur, Vicky. Elizabeth zâmbi luminos. De ce a trebuit să îi rescrii rolul?

Spencer o privi de parcă tocmai ar fi pus o întrebare extrem de stupidă sau de naivă.

— A trebuit să îl rescriu pentru că soțul ei este Dawson Holland, spuse el cu o răbdare exagerată. Holland ținea în mână punga cu bani pentru film El a strâns sponsorii care au finanțat filmul, doar ca soția lui să poată juca rolul principal. Desigur, a obținut tot ce a vrut. Sau, în cazul acesta, tot ce a vrut Vicky.

— Înțeleg. Elizabeth zâmbi slab. De fapt, singurul motiv pentru care sunt aici în seara asta este că sunt prietenă cu unul dintre investitori.

Spencer încercă să arate și cinic, și cunoscător.

— Băieții cu bani.

— Da. Elizabeth căută o abordare. A încercat vreunul dintre ei să influențeze scenariul așa cum au făcut-o Vicky și Holland?

Spencer se strâmbă.

— Unii dintre ei petreceau mult timp pe platou. Se făceau de râs. Unul a încercat să vină cu idei de câteva ori, dar l-am ignorat. Adică, ce

știe un tip ca acela? Era doar un tocilar din Seattle care dorea să se dea și el drept grangure.

Elizabeth era să se înece cu apa minerală. Scuipă în-nebunită.

— Din Seattle, zici?

Spencer mai luă o înghițitură de tequila sunrise.

— Un tip numit Page. Tyler Page.

— Oh, da, producătorul.

Spencer își dădu ochii peste cap.

— Page a fost trecut pe generic, dar Dawson Holland a pus totul cap la cap. E nevoie de mulți bani să faci un film, știi, chiar și unul mărunț. De obicei sunt mai mulți investitori.

— Dar doar Page a fost trecut oficial pe generic. Mă în-treb de ce.

Spencer părea plictisit.

— Probabil el a adus cei mai mulți bani. Sau poate a avut o înțelegere cu Holland. Cine știe? Unii dintre investitori ar face orice să își vadă numele pe generic.

Fără vreun avertisment, Victoria Bellamy apăru din mijlocul unui grup de oaspeți.

— Spencer.

Vocea îi era la fel de fermecătoare ca restul trupului, constată Elizabeth. Răgușită, joasă, guturală. Lauren Bacall în *The Big Sleep*. O privi pe Victoria schimbând săruturi în aer cu Spencer.

— Faină petrecere, Vicky, spuse Spencer.

— Mă bucur că ai ajuns. Victoria se întoarse spre Elizabeth cu o privire întrebătoare. Prezintă-mă prietenei tale.

Ochii lui Spencer se măriră un moment. Tocmai își dăduse seama că nu știa cum se numea, intui Elizabeth. Zâmbi spre Victoria și întinse mâna.

— Eu sunt Elizabeth. Parteneră de afaceri cu unul dintre investitori. Sper că nu vă deranjează, doamnă Bellamy.

— Te rog, spune-mi Vicky. Toată lumea o face. Râsul lui Vicky era jos și bogat. Sigur că nu mă deranjează. Iubesc investitorii. Și partenerii lor de afaceri. Ai venit pentru întregul festival?

— Da. Sunt entuziasmată de întregul eveniment.

Lui Vicky nu părea să îi pese că nu obținuse și un nume de familie. Elizabeth își aminti cartea pe care aruncase un ochi în avion.

— Noir este un gen fascinant. Felul în care lumina și umbrele sunt folosite pentru a crea o metaforă vizuală este de-a dreptul remarcabil. Și filmele clasice au făcut o treabă excelentă în a captura ambiguitatea morală a lumii moderne. Iar modul în care folosesc peisajul urban întunecat... Cedă. Ei bine, este stilul american prin excelență, nu-i așa?

Vicky zâmbi.

— Nu uita de filmele western.

— Ai perfectă dreptate. Filmele noir și cele western sunt ambele profund americane.

— Uimitor, reflectă Vicky.

Elizabeth se întrebă dacă mersese prea departe.

— Ce este uimitor?

— Majoritatea investitorilor nu vorbesc așa despre filme.

— Eu sunt doar prietena unuia dintre ei, spuse Eliza- beth cu calm. Particip la festival pentru că sunt împăți-mită de filme.

— Cine îți este prieten? Cel care ai zis că e investitor? întrebă Vicky.

Elizabeth inspiră.

— Tyler Page. Probabil l-ai cunoscut în timpul filmărilor la Fast Company?

— Da, normal că l-am cunoscut pe Tyler Page. Vicky zâmbi. Un omuleț dulce. Îi plăcea să vină cât mai des pe platou. Cred că avea stele în ochi. Nu-i așa, Spencer?

Spencer ridică din umeri.

— Toți tipii cu bani au stele în ochi.

Vicky râse răgușit.

— Având în vedere că majoritatea nu văd vreodată un sfanț din profit, cred că este cinstit să le dăm voie să viseze. Nu ești de acord, Elizabeth?

— Visele sunt importante, consimți Elizabeth. Uneori doar de atât avem parte.

Vicky zâmbi.

— Sună ca o replică din unul dintre scenariile lui Spencer. Poate ți-ar plăcea să citești scenariul de la Fast Company?

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Elizabeth rapid.

— Sunt sigură că Spencer îți poate face rost de o copie.

Vicky îl privi în expectativă. Spencer își ridică privirea de la paharul de tequila sunrise.

— Ce? Oh, sigur. O copie a scenariului. Am una la mine. Ți-o dau înainte să pleci, Elizabeth.

— Mulțumesc, zise Elizabeth. Ți-aș fi recunoscătoare.

Spencer se clătină precar pe călcâie și o privi pe Vicky.

— Cum mai merge treaba cu următorul? Am auzit despre incidentul de la spa de ieri.

Vicky se strâmbă.

— Am sfârșit cu multă vopsea roșie pe haine, ca de obicei. Este a treia oară în ultima lună când mă atacă nenorocitul. Cred că Dawson devine îngrijorat.

Elizabeth se holbă la ea.

— Ai un urmăritor?

— Un cretin s-a hotărât că eu sunt încarnarea unui târ-fe din Biblie. A început să mă urmărească acum o lună.

Vicky făcu un semn circular cu degetul în dreptul urechii.

— Un adevărat sonat.

— Cerule, șopti Elizabeth. Nu îmi pot imagina ceva mai înfricoșător decât să ai un urmăritor.

Maxilarul lui Vicky se încordă.

— Este puțin înfricoșător, recunosc. Dawson este mai îngrijorat ca mine.

— Și poliția ce face? întrebă Elizabeth.

— Nu poate face prea multe. Șeful poliției de aici, un tip numit Gresham, este foarte de treabă și deschis, dar adevărul este că are un număr limitat de oameni – și nu este tocmai un grup echipat foarte modern. Pro- nabil sunt oricum copleșiți de mulțimea venită în oraș pentru festival.

— Dawson ar trebui să angajeze un bodyguard pentru rine, sugerează Spencer cu o privire ciudată. Își poate permite asta.

— A pomenit despre asta, spuse Vicky vag. Dar l-am rugat să mai

amâne o vreme. Chiar urăsc ideea de a avea o gardă de corp. Sper ca poliția să îl prindă înainte să apelăm la asta.

— Noroc, mormăi Spencer în băutura lui.

— Mersi.

Vicky făcu un pas în spate.

— Ei bine, dacă mă scuzați, ar fi cazul să merg mai departe. Distracție plăcută!

Spencer o privi dispărând în mulțime. Elizabeth observă că și alți bărbați și una sau două femei se uitară după ea. Se gândi la ceea ce spusese Jack mai devreme și se hotărî să îl testeze pe Spencer.

— Este foarte frumoasă, nu-i așa? Întrebă Elizabeth relaxată.

— Da, răspunse Spencer. Lucrul uimitor este că nici nu-i o actriță rea. Nu este de Hollywood, dar nu e rea.

— Îmi pare rău pentru ea. Trebuie să fie teribil să ai un urmăritor.

Spencer scoase un scurt lătrat ce se voia a fi râs.

— În locul tău, nu mi-aș face atâtea griji în privința lui Vicky și a urmăritorului ei.

— Ce vrei să spui?

— Pun pariu că este doar o chestie publicitară. Probabil gândită chiar de Vicky.

Elizabeth simți că rămâne cu gura căscată.

— Vorbești serios?

— Sigur.

Spencer părea amuzat de reacția ei.

— Hei, poate nu om fi la Hollywood, dar este în continuare vorba despre lumea filmului, doamnă. Pentru cine-va precum Vicky Bellamy, publicitatea curge prin vene.

— Remarca asta pare cam rece.

— Glumești? Spencer își goli paharul. Cred că Vicky își toarnă în fiecare dimineață antigel în sucul de portocale, ca să nu înghețe bocnă.

— Esența filmului noir este viziunea și lumina, declară Bernard Ashton. Trebuie să ai viziune și lumină.

— Și bani, adaugă Jack.

Privi prin încăpere, căutând-o pe Elizabeth. Spera să aibă mai mult

noroc ca el. Până atunci vorbise cu un tehnician de lumini, cu un membru al echipei de filmare și cu doi oameni care susțineau că avuseseră roluri minore în Fast Company. Niciunul dintre ei nu părea să îl știe sau să îi pese de Tyler Page. Reușise într-un final să dea de regizor, dar Ashton nu se dovedea mai util decât ceilalți.

Bernard era scurt și gras, și își descheiase la piept cos-tumul de denim puțin cam mult. Anick-ul de argint ce îi atârna printre părul cenușiu de pe piept și coada ciufulită nu îi sporeau cu nimic imaginea pe care Jack bănuia că încerca să o proiecteze.

— Obținerea banilor este treaba producătorului. Ca regizor, trebuie să rămân concentrat pe viziune și lumină, explică Bernard.

— Sigur. Dar cum Dawson Holland s-a ocupat de finanțe, ai avut luxul de a rămâne concentrat, nu-i așa?

— Rahat! Holland a fost un ghimpe în fund de la în-ceput. A fost limpede în fiecare clipă că principala condiție ca să finanțeze Fast Company era ca Vicky să joace rolul principal. Nu mi-a fost ușor să o fac să dea bine, pot să te asigur de asta. Tipa e o actriță de doi bani.

Jack privi spre unul dintre afișele uriașe ce atârnavă din tavan.

— Arată destul de bine în acel afiș.

— Viziune și lumini. Ashton își scoase măslina din martini și o aruncă în gură. Vicky a fost și ea o pacoste. Nu a reușit nimic la Hollywood, să știi.

Jack bănuia că Vicky nu era singura din încăperea care nu reușise nimic la Hollywood.

Formula o întrebare care avea să îl ducă la subiectul Tyler Page, când Ashton privi dincolo de el și își ridică paharul cu martini într-un salut nepăsător.

— Faină petrecere, Holland, zise Ashton.

— Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-i lui Vicky. Ea se ocupă de astfel de lucruri. Mă bucur că ai reușit să ajungi, Ashton.

Jack se întoarse degajat la sunetul acestei voci uscate, cultivate. Il privi rapid pe Dawson Holland, gândindu-se la informațiile pe care i le dăduse Larry.

La cincizeci și șapte de ani, era cu mai mult de douăzeci de ani mai în

vârstă ca nevasta lui, dar, dacă Larry nu i-ar fi spus vârsta bărbatului, ar fi fost greu de ghicit. Avea trăsături rafinate, de ascet, și o cantitate moderată de fire argintii în păr. „Aspect distinsu ar fi fost sintagma folosită de majoritatea oamenilor pentru a-l descrie, își dădu Jack seama. Holland se deplasa cu ușurința athletică a unui bărbat care avea grijă de corpul lui. Purta o cămașă neagră de mătase și pantaloni negri, dar reuși cumva să nu pară dureros de tipic pentru L.A.

— Privi pe Jack și zâmbi ușor. Ochii lui cenușii aveau în ei o întrebare politicoasă.

— Nu cred că ne-am cunoscut.

— Jack Fairfax. Jack îi întinse mâna. Și nu, nu m-ai invitat. Eu și prietena mea am venit neinvitați. Singura noastră scuză este că îl știm pe producător. Sau cel puțin pe tipul trecut pe generic. Tyler Page.

— Nu-i nicio problemă, Jack. Strângerea de mână a lui Holland era la fel de fermă ca a unui bancher. Partenerii de afaceri ai oamenilor care investesc bani în filme sunt mereu bine-veniți aici. Ești interesat să intri în domeniu?

— Nu știu. Jack privi sugestiv la afișe. Pare scump. Și am auzit că lumea filmelor independente este extrem de păguboasă din punctul de vedere al profitului.

— Mie-mi spui! Chicotul lui Dawson era lejer, neforțat. Dar nimic nu se compară cu produsul finit, nu, Ashton?

— Nu. Ochii lui Ashton străluciră rapid. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să fac filme.

— Ați venit pentru festival, Jack? Întrebă Dawson.

— Prietenei mele îi plac filmele vechi. Jack ridică din umeri. Așa că o să stăm toată săptămâna.

— Prietena ta are gusturi bune. Dawson făcu cu ochiul. Și în general merită să faci pe plac doamnelor.

Jack privi în cealaltă parte a camerei și o văzu pe Eli-zabeth. Discuta aprins cu un tânăr cu ochelari.

— Unele femei sunt mai greu de mulțumit ca altele, zise el.

Capitolul 10

Dawson se tolăni pe perne și o privi pe Vicky ieșind din cada cu dale

albe și turcoaz. Purta halatul pe care îl adusese cu ea de la Paris luna trecută. Era făcut din mătase maro groasă și era decorat cu un model floral complex. Părul îi era strâns în vârful capului.

Se demachiasse. Chiar și așa, era în continuare superbă. Fostele lui două soții fuseseră amândouă frumoase, dar niciuna dintre ele nu se apropia măcar de Vicky.

Simți acea îngreunare cunoscută între picioare. Știa că mulți bărbați nu puteau trece peste frumusețea lui Vicky. Proștii nu îi observau niciodată inteligența fulminantă. Dar el o sesizase. De aceea era cu el și nu cu vreun alt bărbat. Vicky se folosea de frumusețea ei, dar avea doar dispreț pentru bărbații care nu vedeau dinco lo de ea și cărora nu le păsa de ceea ce se afla dincolo de suprafață.

Se gândi în treacăt la roșcata din L.A. De luna trecută. Nu își putea aminti numele ei, doar sânii ei frumoși. „Nu la fel de frumoși ca sânii lui Vicky.“ Oftă scurt în sinea lui și se întrebă de ce se mai încurca cu astfel de aventuri de o noapte. Niciuna dintre femeile cu care fusese în ultimii doi ani, de la căsătoria lui cu Vicky, nu însemnaseră nimic pentru el. Erau fără față și fără nume. Când avea orgasm cu una dintre ele, de obicei se i magina că era cu Vicky.

De ce naiba își pierde timpul cu altele când avea o astfel de femeie în pat? Era o întrebare care începuse să îi roadă din ce în ce mai mult în ultimele luni. Poate ar fi cazul să meargă la un psihiatru, se gândi.

O privi pe Vicky așezându-se pe scaunul alb de catifea ilin fața măsuței de toaletă și încrucișându-și picioarele.

I Inul dintre pantofii cu toc se bălăbănea.

— Cred că a mers bine în seara asta, spuse el. Ai fost spectaculoasă, cajntotdeauna.

— Mulțumesc. Își legănă glezna și îi întâlnește privirea în oglindă. S-ar putea să avem o problemă cu următorul, totuși.

— De ce spui asta?

— Cred că oamenii au început să ajungă la concluzia că este doar un tertip publicitar. Spencer West a menționat asta. Mi-am dat seama că avea dubii și sunt destul de sigură că nu este singurul. Poate este timpul să oprim toată treaba.

— Mai bine o continuăm până la finalul festivalului. Ziarul local ți-a acordat câteva rânduri după ultimul incident. Și ce dacă unii oamenii bănuiesc că este un tertip? Mare scofală! Oricum ne scoatem banii de pe urma lui.

Ea zâmbi.

— Vrei să spui că îți scoți banii.

— Plăcerea mea. Te asigur. Dacă te ajută să avansezi în carieră, consider că este o investiție care merită.

Zâmbetul lui Vicky dispăru. Îl privi cu o expresie gânditoare, sumbră.

— Ești foarte bun cu mine, Dawson.

— Îmi place să fiu bun cu tine, draga mea.

Ea își descrușișă picioarele, se ridică și își desfăcu halatul de mătase. Nu purta nimic pe sub el.

Dawson se simți tare ca piatra.

— La naiba, dar ești frumoasă.

Ea zâmbi din nou, stinse lumina și veni spre el în întuneric. Când îl cuprinse cu gura, el se simți de parcă ar fi fost luat pe sus de un tsunami. Cu altele trebuia să facă el toată treaba. Dar Vicky făcea dragoste cu el cu abilitatea unei curtezane versate. Nu trebuia decât să se lase pe spate și să savureze fiorul experienței.

Întrebările lui despre aventura cu roșcata din L.A. Se evaporară. Vicky nu avea să afle niciodată despre celelalte, își promise el în timp ce ea se unduia de-a lungul trupului său. Era mereu foarte atent.

Îi plăcea să creadă că era discret din respect pentru ea. J Era soția lui, până la urmă. Merita măcar atâta lucru.

Chiar înainte să fie cuprins de orgasmul puternic care îl scutură până rămase inert, se gândi la felul în care Jack Fairfax studiase unul dintre afișele cu Vicky. J Avusese o privire calculată. Probabil își imagina cum ar fi să o aibă pe Vicky în pat.

Fairfax nu avea să afle niciodată răspunsul la întrebare, deoarece, spre deosebire de primele lui două neves-] te, Vicky nu îl înșela.

Prioritățile ei în viață fuseseră evidente de la început: j tânjea după siguranța financiară oferită de banii lui și dorea să fie vedetă în filme. Deși reușea să joace bine scena orgasmului, la fel ca oricare altă femeie

pe care o cunoscuse, era aproape sigur că nu era deloc interesată de sex. Era doar un bun pe care îl oferea în schimbul a ceea ce putea el să îi dea.

Era scumpă, dar merita toți banii. Avusese multe fe-, mei în patul lui, dar niciodată una ca Vicky.

Mai târziu, chiar înainte să se prăbușească, epuizat, de atâta sex, se întreabă din nou de ce își mai pierdea timpul cu celelalte.

Capitolul 11

Jack se afundă mai mult în apa fierbinte din jacuzzi. Aburul ce se ridica de la suprafață era invizibil pe întuneric, dar putea simți norii de căldură ce înconjurau bazinul.

Nu aprinsese luminile când coborâse cu câteva minute înainte. Lăsase stinse și lămpile de sub apă. Singura iluminare de pe terasă venea de la lumina rece a lunii și a stelelor.

Își întinse mâinile în lateral și se lăsă pe spate pentru a contempla cerul nopții târzii. Era trecut de ora două. El și Elizabeth se întorseseră la scurt timp după ora unu.

Din câte își putea da seama, ea se dusesse direct la culcare, ceea ce, din vreun motiv obscur, îl irita. Cum să adoarmă atât de ușor în timp ce el stătea acolo hol- hându-se prin geam la muntele învăluit în noapte? Răspunsul era prea evident. Faptul că el era în pat la mică Jistanță de ea nu o afectase câtuși de puțin.

Ajunsese, într-un final, la concluzia că ar putea să gândească mai limpede în jacuzzi. Unele dintre cele mai luine idei îi veneau în mijlocul nopții. Dar existau și riscuri, pentru că și unele dintre cele mai proaste idei tot noaptea îi veniseră. Cum ar fi decizia să înceapă o aventură cu Elizabeth înainte să îi spună că el fusese omul din spatele afacerii Galloway. Gușase luni în urmă, acea idee sclipitoare îi venise la scurtă vreme după ora trei dimineața.

Ascultă bâzâitul estompat al motorului de la jacuzzi și bolboroseala ușoară a apei. Singurul sunet în afara acestora era unduirea ramurilor copacilor din apropiere.

I i trecu prin minte că, în cea mai mare parte a vieții lui de adult, luase de bună abilitatea lui de a se concentra pe o țintă specifică. Tatăl lui, Sawyer Fairfax, îi. Pusese odată că acesta este un talent, precum

abilitatea de a scrie muzică sau de a picta tablouri. „E ca orice alt- ceva“, îi spusese Sawyer. „Îl folosești sau îl pierzi.” Jack îl folosisese.

Marea lui greșală din urmă cu șase luni, se hotărî ci, fusese că încercase să se concentreze pe două ținte imultan: Elizabeth și Excalibur.

O pierduse pe prima și era extrem de aproape să o piardă și pe a doua.

Auzi ușa glisantă deschizându-se în spatele lui.

— Jack? în vocea lui Elizabeth se simțea o curiozitate tăioasă. Ce Dumnezeu faci aici?

— Gândesc.

— Oh! Urmă o scurtă pauză. Dă-mi un minut. Vin și eu lângă tine.

— Nu cred că este o idee atât de bună, spuse el ușor.

Mult prea ușor ca ea să audă.

Elizabeth dispăru înapoi în casă. O lumină se aprinse la etaj. După câteva clipe, reapăru. Jack o privi înaintând spre el prin umbră. Era înfășurată într-un halat alb și pufos.

O senzație de căldură îl străbătu când ea își desfăcu halatul. Ar fi trebuit să stingă lumina înainte să se întoarcă, își dădu el seama. Venea suficientă lumină de la etaj ca să o poată vedea.

Dacă ea se aștepta ca el să o ignore pur și simplu în timp ce se urca în jacuzzi cu el, era treaba ei.

Își îndepărtă halatul, dând la iveală costumul de baie dintr-o bucată în care era îmbrăcată. Se dusese fantezia lui de a fi gol cu ea în bazin.

Ea se încruntă în timp ce se lăsa precaută în jacuzzi.

— Vrei să îmi spui și mie ce este așa amuzant?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că este amuzant doar pentru mine.

Îl mai privi o dată rapid, cu o privire de necitit, apoi se instalează pe una din băncuțe. În umbră putea să vadă apa făcând spumă în jurul umflăturilor delicate ale sânilor ei, dar totul de sub suprafață era ascuns. Ar putea să își folosească imaginația, se hotărî el. Dar apoi, poate că nici asta nu era o idee atât de bună.

— N-ai reușit să adormi? întrebă el.

— Am dormit o vreme. Dar m-am trezit acum câteva minute și am

început să mă gândesc. Își sprijini capul de marginea căzii. Nu am progresat prea mult în seara asta, așa este?

— Nu așa spune asta. Am identificat mulți oameni care îl cunosc pe Tyler Page de pe platoul de filmare. Unul dintre ei ar putea să ne dea o idee despre unde se află el acum.

— Mirror Springs este înțesat de oameni. Dacă este undeva în oraș, trebuie să fi făcut rezervările cu săptămâni în urmă. Poate ar trebui să...

— Las-o baltă! L-am pus pe Larry să verifice deja asta. Nu există vreo înregistrare a vreunui Tyler Page la niciun hotel, motel sau pensiune din oraș ori din apropiere. Dacă se află aici, se ascunde sub alt nume. Și, din ce spune Larry, tot nu își folosește cărțile de credit.

Elizabeth se gândi la asta un moment.

— Dacă a făcut rezervări de săptămâni bune sub un nume fals și a făcut-o fără să folosească cărți de credit... cecuri, trebuie să fi plănit să fure specimenul cu mai mult timp în urmă. Nu a fost o decizie impulsivă.

— Nu. Se pare că micul ticălos a plănit-o din timp.

— Aceste planuri viclene, cu toate detaliile puse la punct, nu se potrivesc deloc cu ceea ce mi-ai spus despre personalitatea lui. Ai zis că este distrat și cam leneș. În toate aspectele în afară de munca lui.

— Poate a privit acest furt ca parte a cercetării și a dez-voltării cristalului, zise Jack. I-a dat proiectului aceeași atenție pe care o acordă muncii lui.

— Sau poate a avut parte de ajutor, sugeră Elizabeth încet.

Jack mormăi și se afundă mai mult în apă.

— Am încercat să nu mă gândesc la o asemenea posibilitate. Dacă sunt mai multe persoane implicate, va fi mult mai complicat.

— Dar este o posibilitate.

— Da, este o posibilitate. Însă partea bună e că nu mai lipsește nimeni în mod misterios de la laboratorul unde • i lucrat Tyler Page. Pare să nu aibă prieteni apropiați • au rude.

— Dar o iubită?

Jack mormăi.

— Toți cei care îl știau de la Excalibur ziceau că nu are viață amoroasă. Nu părea interesat de femei.

— Bărbați?

Jack scutură din cap.

— Sau bărbați. Nu îi păsa decât de Soft Focus și iiii tilme.

Ea își închise ochii.

— S-ar putea să nu îl găsim, Jack.

El își strânse degetele în jurul marginii căzii.

— O să îl găsim. O să apară aici la festival. Nu va putea să reziste tentației.

— Ești foarte sigur de asta, așa e?

— Cum am mai zis, când cunoști cea mai mare pasiune a unui bărbat, îi știi și cea mai mare slăbiciune. Fast Company a fost pasiunea lui Page. Mai devreme sau mai târziu, va apărea. Cred în continuare că va încerca să îmi revândă cristalul.

— Cum de ești atât de sigur?

— Nu are ce altceva să facă cu el. Eu sunt cel mai bun potențial cumpărător.

Ea deschise ochii și îl privi.

— Acum câteva zile, ai făcut un comentariu cum că nu ai să îi permiți lui Tyler Page să îți distrugă reputația. Dar ce vei face cu adevărat dacă nu recuperezi specimenul la timp pentru prezentarea Veltran?

— Sunt devotat salvării Excalibur, spuse el fără ezitare.

— Și reputației tale.

— Și reputației mele, consimți el.

— Ai o misiune grea de data asta, Jack. Dar majoritatea au fost grele, nu-i așa?

El o privi.

— Despre ce anume vorbim acum?

— Despre genul de muncă pe care îl faci tu. Te-am verificat în ultimele șase luni. Excalibur nu este prima firmă mică, de familie, pe care încerci să o salvezi. De ce?

Despre ce era vorba? De ce devenea ea atât de înflăcărată?

— Cu asta mă ocup, redresez companii precum Excalibur.

— Poate, dar mă gândeam că ești prea deștept să îți pierzi timpul cu o companie cu slabe șanse cum este Excalibur.

— Îmi plac șansele pe care le are.

— Chiar dacă recuperezi Soft Focus, nu poți să fii sigur că firma va avea resursele să îl și scoată pe piață.

— Dacă pot să îl recuperez, pot să îl scot pe piață.

— De ce nu îți reduci pierderile și nu te îndrepți spre un alt client?

El o privi de dincolo de apa învolburată.

— Nu las baltă un client după ce am semnat un contract.

— Asta ridică o altă întrebare. Am dat câteva telefoane. Am întrebat câțiva oameni despre câteva dintre con- i ractele tale anterioare. Am observat un tipar.

— Ce naiba înseamnă asta? Ți-ai petrecut ultimele șase luni făcând un dosar despre mine?

— Nu mi-am petrecut întregul timp făcând dosarul, răspunse ea. Doar o parte din el.

Era uimit. Făcuse un dosar? Despre el? Nu știa dacă s; l fie furios, precaut sau flatat.

— Ei bine, la naiba! spuse el într-un final, neutru.

— Am observat că aproape întotdeauna semnezi cu lirme mici, aflate în dificultate, deținute de familii. (ontractul pe care l-ai semnat cu Morgan pentru a face și strategia de preluare a Galloway a fost o excepție de la li parul obișnuit.

El privi spre stele.

— Aveam nevoie de o companie ca Morgan pentru a realiza preluarea. O companie mică nu ar fi avut resursele sau motivația pentru așa ceva.

Ea zâmbi firav.

— Și tu juraseși și erai hotărât să te răzbuni pe Galloway, nu-i așa?

El nu răspunse.

— Spune-mi ceva, continuă ea. De ce lucrezi doar pen- iru firme mici, private? M-aș gândi că, per ansamblu, cu cât mai mare este compania, cu atât mai mare este profitul pentru consultant. Toată lumea știe cât primesc ile obicei managerii ca tine când preiau cârma unei firme importante. Chiar dacă firma dă faliment, de obicei pleacă de acolo cu bonusuri uriașe, pe lângă salarii. Dar lu nu semnezi astfel de contracte.

— Știi tu asta sigur?

— Așa arată antecedentele tale în afaceri de la dosar.

— Hmm.

Un dosar. Despre el.

— Vrei să îmi explici? insistă ea.

El își alege cuvintele cu atenție:

— Îmi place să lucrez pentru firme mici, deținute de familii. Am un control mai mare. Mai multe oportunități să influențez rezultatul. Și nu există acționari de mulțumit.

Ea îl privi cu un amestec de amuzament și neîncredere.

— Vrei să îmi spui că preferi să ai de-a face cu membri de familie certați unul cu celălalt, precum cei din consiliul de administrație al Excalibur?

Tonul ei fals îl făcu să rânjească ușor.

— Recunosc că familia Ingersoll, îndeosebi Angela, re-prezintă o provocare. Vrei să știi un mare secret?

— Și anume?

— Au existat momente în ultimele șase luni când am fost al naibii de bucuros că m-ai forțat să îți dau un loc în acel consiliu.

Ea îl privi cu subînțeles.

— M-ai folosit ca să te susțin, nu-i așa?

— Da.

— E bine de știut că nu ți-am fost doar un ghimpe în coastă.

— Nu am spus că nu ai fost un ghimpe în coastă, doar un ghimpe util.

Ea îl studie o vreme.

— Deci este vorba despre provocare și sentimentul de control?

— Acum despre ce vorbim?

— Despre motivele pentru care lucrezi mereu pentru firme mici. Îți plac provocarea și controlul oferite de acest gen de redresări.

— Așa cum am mai zis, cu asta mă ocup.

— Cât de tipic masculin. Gura ei se curbă ușor. Echi-valentul modern al unui mercenar din zilele Vestului Sălbatic. Loial angajatorului său la bine și la rău. Când slujba s-a terminat, pornești călare spre asfințit.

El nu răspunse.

— Cred că este mai mult aici, Jack, spuse ea ușor.

— Vrei să îmi spui de ce avem această conversație?

— Poate pentru că este ora două dimineața. Ea făcu o pauză. Poate nu ar fi trebuit să vin aici.

— Poate că nu.

Ea se ridică dintr-odată din apă învolburată. Costumul ud de baie i se lipea de piele, de talia subțire și de șoldurile pline. Discuția pare să se deterioreze. Cred că mă duc din nou să mă culc.

El o privi ieșind din jacuzzi.

— Chiar ai un dosar despre mine?

— Unul gros. Ea își luă halatul. Doar sper, pentru binele amândurora, că ești la fel de bun pe cât reiese din acel dosar.

Se întoarse și porni spre ușa întunecată.

— Da, și eu.

El se ridică, traversă apa spre treptele căzii și ieși.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack.

Se opri din a-și înfășură un prosop în jurul taliei și privi spre ușă.

— Acum ce mai este?

Ea se holbă la el câteva secunde. Apoi își feri rapid privirea.

— Nimic.

Vocea ei suna ciudat de înăbușit.

— Ce naiba s-a mai întâmplat?

— Nu mi-am dat seama... Era întoarsă cu spatele la el. Adică, am presupus că porți și tu costum de baie.

— De ce să port costum? La naiba, nici măcar nu am adus unul cu mine.

— Ar fi trebuit să îmi spui ceva, zise ea pe un ton strident.

— Da, bine, notează-ți asta și pune-o la dosar. „Nu poartă costum de baie în jacuzzi.”

Se duse la panoul de control și apăsă butonul de stingere. „Dă-i destul timp să fugă”, își zise el.

Dar, când se întoarse, văzu că ea se afla în continuare în cadrul ușii întunecate. Era din nou cu fața la el, cu brațele încrucișate ușor sub sâni. El privi cu ochi gândi- lori, de necitit.

— Îmi pare rău, spuse ea cu rigiditate. Am exagerat.

— Nu-ți face griji. Își trecu mâna prin părul umezit de aburi și porni spre ea, făcând stropi să cadă în jurul lui. Suntem amândoi sub presiune.

— Da.

Ea se încruntă, de parcă ar fi fost un gând cu totul nou și greu de suportat.

— Este adevărat, nu-i așa? Va trebui să facem amândoi compromisuri.

— Fă tu compromisuri. Eu mă duc să mă culc.

Încercă să treacă de ea pe culoar.

— Jack?

Se opri și se întoarse spre ea. Era atât de aproape, că ar fi putut să o atingă. Atât de aproape, că ar fi putut să o ia în brațe. Atât de aproape, că putu să îi vadă privirea bântuită.

— Ce este? Întrebă el cu blândețe. Ești îngrijorată în legătură cu felul în care o să ne petrecem săptămâna următoare împreună?

— Nu.

— Ei bine, norocul tău. Se apropie și mai mult și își sprijini o mână de cadrul ușii de deasupra capului ei. Pentru că eu cu siguranță îmi fac griji.

— De ce? Ea își ridică bărbia, dar nu încercă să se fe-rească de mâna lui. Pentru că ți-e teamă că o s-o iau razna data viitoare când te văd în jacuzzi?

— Nu. El se aplecă mai mult spre ea. Pentru că, de fiecare dată când te văd, vreau să reiau totul din momentul în care ne-am oprit acum șase luni.

— Și de ce nu o faci? Doar tu mi-ai zis că sunt Prințesa de Gheață, ții minte?

— Eram supărat atunci.

— Și acum nu mai ești?

— Sunt în continuare supărat, zise el, fără să se gândească. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să continui ce am început acum șase luni.

Genele ei îi acoperiră ochii.

— Asta ar fi foarte stupid.

— Foarte. Își țină o mână pe cadrul ușii și o folosi pe cealaltă pentru a-i apuca bărbia. Dar am mai făcut lucruri stupide la viața mea.

— Probabil nu atât de stupide.

— Nu fi așa sigură.

— Lucrurile nu ar mai putea fi la fel, spuse ea cu fer-mitate. Nu acum.

Imaginile singurei nopți petrecute de ei împreună îi reveniră în minte. Își aminti nevoia lui arzătoare. Fusese orbit de reacția lui față de ea din acea noapte. Obişnuit să facă dragoste așa cum făcea și afaceri, cu un control absolut și cu atenție la detalii, știa că greșise grav. Fusese neatent la detaliile care îl avertizau că se mișca prea rapid. La naiba, dacă era cinstit cu el însuși, trebuia să admită că, și dacă ar fi fost conștient de ele, probabil tot nu ar fi slăbit ritmul. Nu din prima. Dar știa că incapacitatea ei de a găsi satisfacție în brațele lui îl costase scump. În dimineața de după, ea aflase că el era bărbatul din spatele afacerii Galloway. Nu urma să mai aibă o a doua șansă în pat.

— Ultimul lucru pe care îl vreau, spuse el cu glas șoptit, este ca lucrurile să fie la fel cum au fost prima oară între noi.

— Jack...

— Te asigur că lucrurile vor fi foarte, foarte diferite data viitoare.

Ea își dresе vocea.

— Cred că nu vezi esențialul.

— Nu cred. El își coborî gura la doar câțiva centimetri de a ei. Observă că nu fugi țipând în noapte.

— Ar trebui să o fac? întrebă ea cu calm.

— Să aflăm.

Îi acoperi gura cu a lui.

...Și apoi valul îl cuprinse. La fel de tare și de rapid cum se întâmplase și cu șase luni în urmă. Dar de data aceasta era pregătit; pregătit să reziste vânturilor puternice din centrul tornadei. De data aceasta lucrurile aveau să îi iasă corespunzător. De data aceasta avea să rămână la control.

Se liniști, prelungind sărutul, căutând răspunsul dorit. Ea nu se retrase. Dar nici nu își înfășură mâinile în jurul gâtului său. El se aplecă mai tare. Putea să simtă umflăturile ferme ale sânilor ei sub halat. Era în continuare ușor umedă.

Măinile ei îi cuprinseseră umerii. Își desfăcu buzele ușor.

El fu dintr-odată cuprins de un neplăcut sentiment că poate ea îl testa, testându-se totodată și pe ea. Era dispusă să vâre piciorul în mare, dar de data aceasta nu avea să plonjeze cu capul în față așa cum o făcuse cu șase luni în urmă.

Disperarea amenința să îl învăluie. Își dădu seama că, în tot acest timp, cultivase o fantezie. În mintea lui, se convinsese că, dacă avea să i se mai dea o șansă, putea să reaprindă focul în ea. Dar oare se înșelase?

Își luă mâna de pe cadrul ușii, își înfășură mâinile în jurul ei și o trase mai aproape. Ea scoase un sunet ușor, înăbușit – nu un protest, dar nici chiar un oftat de abandon. Cu toate acestea, el avea convingerea că putea simți începutul unui răspuns autentic.

Își adânci sărutul. Ea se aplecă spre el. El era scăldat deopotrivă de ușurare și anticipație.

— Dacă acesta este un test, șopti el aproape de gura ei, o să fac tot ce îmi stă în putință să îl trec.

Înțelese pe îndată că ratase momentul. Ea înțepeni și se îndepărtă ușor de el. Privirea îi era indescifrabilă în întuneric.

— Mulțumesc pentru avertisment.

El își puse din nou mâna pe cadrul ușii de deasupra capului ei și îl strânse cu putere. Avea de ales între a face asta și a o cuprinde din nou în brațe. Știa că a doua variantă nu ar fi fost o idee bună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Te-ai hotărât până la urmă să fugi tipând în noapte?

— O să merg, nu o să fug. Și nu cred că va fi nevoie; să țip.

Se strecură pe sub brațul lui arcuit și înaintă în întunericul din sufragerie, îndreptându-se spre scări.

Pleca, se îndrepta spre pat. Singură. Jack simți gheare reci strângându-i stomacul. Nu avea să primească o a doua șansă în acea seară.

— Cât mai ai de gând să ne pedepsești pe amândoi pentru ceea ce s-a întâmplat acum șase luni? întrebă el.

— Știi, aș fi crezut că ești prea ocupat săptămâna asta căutând Soft Focus, Jack. Dar, dacă chiar ești dornic să mai accepți o provocare, îți sugerez să încerci ceva puțin mai interesant decât o repetare a tentativei

de seducere îi Prințesei de Gheață.

— Crezi că vreau să încercăm din nou pentru că te văd ca pe o provocare?

— Da. Exact asta cred.

— Nu așa stau lucrurile.

Ea nu se mișcă.

— Ce vrei de la mine?

— O nouă șansă.

— De ce?

— Pentru că te vreau și cred că și tu mă vrei pe mine. Sau doar îmi imaginam ceea ce s-a întâmplat în i impui sărutului?

Ea nu spuse nimic, rămase acolo privind-l pentru ceea ce păru a fi o eternitate. Apoi, fără niciun cuvânt, urcă scările și dispăru în întunericul de pe hol.

El expiră, închise ochii și își încleștă mâna. „Nu va mai fi o a doua șansă.“

— Jack?

Vocea ei pluti ușor dinspre mansardă.

Își deschise ochii și privi cu efort. Ea se sprijinea ușor peste balustradă. Putea să vadă conturul vag al halatului ei alb.

— Ce mai este? Întrebă el.

— Mă voi gândi la asta.

Telefonul țârâi, întrerupându-i picoteala. Deschise ochii și se uită la ceas. Patru și jumătate.

Telefonul sună din nou.

Bâjbâi după receptor, îl găsi, îl trase pe pernă.

— Fairfax la telefon.

— A fost foarte inteligent din partea dumneavoastră să veniți la Mirror Springs, domnule Fairfax. Dar nu aveți motiv de îngrijorare. Erați pe listă. Ați fi fost anunțat din timp cu privire la locație.

Dintr-odată era perfect treaz.

— Ce listă?

— Lista oamenilor invitați la licitație. Nu aș fi visat să încep vânzarea Soft Focus fără dumneavoastră.

— Când? Unde?

— Relaxați-vă, domnule Fairfax. Veți fi anunțat locul și ora. Între timp, dacă tot sunteți în oraș, vă puteți bucura de festivalul de film. Distracție plăcută!

— Cine ești?

— Eu? Licitatorul. Oh, apropo, nu are rost să apăsăți *69. Apelul este făcut de la un telefon public.

Urmă un clic și apoi liniște.

Lumina se aprinse. Jack se propti de perne și o privi pe Elizabeth ieșind în grabă în hol. Părul îi era răvășit, își strângea halatul în jurul corpului.

— Cine era? Întrebă ea nerăbdătoare.

— Și-a spus „licitatorul”. A zis că sunt pe lista de oameni invitați să liciteze pentru Soft Focus.

— Să licitezi. Înseamnă că urmează să aibă loc o licitație?

— Așa se pare.

Ea se strâmbă.

— S-a dus naibii teoria ta cu răscumpărarea cristalului. O licitație va ridica mult prețul.

— Da. Îi întâlni privirea. Tyler Page era la telefon?

El se gândi la vocea modificată mecanic de la celălalt capăt al firului.

— Ar fi putut fi oricine.

Capitolul 12

Eden stă la măsuța de toaletă și își privește imaginea su-perbă în oglindă. Poartă pantofi cu toc argintii și un halat ieftin, o imitație patetică, tot argintiu. Reverele și manșetele halatului sunt împodobite cu blană falsă. Machiajului transformă fața într-o mască frumoasă, enigmatică.

În spatele ei, lumina rece și licăritoare a unei reclame din neon se vede prin geamul unic al camerei ei. Harry, evident afectat, se plimbă nervos dintr-o parte în alta, prin fața geamului.

HARRY: Polițaii cred că eu l-am omorât pe soțul tău. Sunt gata să mă aresteze.

EDEN: Păcat.

HARRY: Cum naiba poți să fii atât de relaxată?

Mă duc la închisoare pe viață dacă nu mă ajuți.

EDEN: Sunt cam ocupată pe moment.

HARRY: Pentru numele lui Dumnezeu, Eden, sunt nevinovat. Știi asta.

EDEN: (Privește gânditoare în oglindă.)

Nevinovat. Cum se scrie?

HARRY: (Se oprește și se întoarce să se holbeze la ea cu o expresie de uimire și groază.) Cui naiba îi pasă cum se scrie nevinovat?

EDEN: Mereu trebuie să le caut în dicționar. Este greu de ținut minte cum se scrie un cuvânt când nu știi exact ce înseamnă.

Urmă un ropot de aplauze când secvența din film se opri. Luminile se aprinseră, dând la iveală patru interlocutori așezați la masa lungă din sala pentru întâlniri în hotelului.

— Îi mulțumim lui Bernard Ashton, cel care a regizat Fast Company, pentru că ne-a pus la dispoziție aceste secvențe, zise moderatorul. Personajul Eden este o întruchipare adecvată a femeii fatale moderne în filmul noir. Suntem norocoși să o avem cu noi și pe protagonista filmului, Victoria Bellamy.

Sub un nou ropot de aplauze, Elizabeth se apleca spre o altă tânără așezată lângă ea.

— Te-ai descurcat grozav cu machiajul. Are un look noir perfect.

— Mersi.

Christy Banks păru întâi speriată și apoi mulțumită de complimentul primit.

Elizabeth o cunoscuse pe tânăra responsabilă cu machiajul actorilor din Fast Company la recepția de la familia Holland. Christy avea vreo douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani și era o femeie suplă, cu trăsă- t un ascuțite și părul roșu, lung. În acea dimineață, Elizabeth o văzuse intrând la atelierul „Femme Fatale: femeile în filmele noir” și luase pe loc decizia să o urmeze.

În timp ce erau prezentați restul invitaților la discuție, respectiv autorul cărții, o terapeută autoproclamată și un critic de film, plus Vicky, Elizabeth cercetă rapid spectatori. Nu zări niciun bărbat scund, cu

chelic, ochelari cu rame de baga și aer tainic. Ar fi fost prea mult să spere că Tyler Page ar putea fi atras de această prezentare, chiar dacă se difuzau aici câteva secvențe din Fast Company, în prezența uneia dintre vedete.

— Protagonista unui film noir clasic este o femeie-păianjen, continuă moderatorul. O seducătoare periculoasă ce-și urmărește propriile interese, femeia misterioasă, agresivă sexual care amenință orice bărbat. Manipulează, seduce și distruge. În final, rămâne imprezibilă.

O forță a naturii care în același timp atrage și respinge.;

Așezată la capătul mesei, Vicky zâmbi caraghios și își ridică microfonul.

— În calitate de actriță, pot să vă spun că este foarte amuzant să joci acest rol.

Spectatorii chicotiră admirativ. Autorul se încruntă și apucă un al doilea microfon.

— Personajul femeii fatale este în centrul genului noir. În noua mea carte, Lumi întunecate: o istorie a filmului noir, demonstrez că, într-o formă sau alta, protagonista reușește să răstoarne stabilimentul patriarhal. Se folosește de puterea propriei sexualități pentru a-i duce pe bărbați la ruină. Când ne gândim la arhetipurile femeii fatale, ne gândim la cătea-zeiță sau văduvă-neagră.

Elizabeth îi trecu pe vorbitori în fundal și se gândi la dispoziția sumbră a lui Jack de la micul dejun din urmă cu o oră. Cum nu dorea să stea și pur și simplu să aștepte licitația, anunțase că era hotărât să continue cu planul lui de a încerca să îl găsească pe Tyler Page.

Și știa că gândul că avea să fie nevoit să plătească pentru a recupera ceva ce aparținea celor de la Excalibur îl enerva. Nu îl putea învinovăți.

Dar era destul de sigură și că dispoziția lui sumbră era generată și de altceva decât telefonul de la patru și jumătate. Nu primise bine refuzul de noaptea trecută. Se întreba dacă acum o considera o cătea-zeiță sau o văduvă-neagră. Oricare ar fi fost preferabil Prințesei de Gheață, se hotărî ea. Măcar cătea-zeiță și văduvă-neagră sunau mai interesant.

Un lucru era cert. Jack nu avea să știe niciodată cât de greu îi fusese să

se îndepărteze de el după acel sărut înflăcărat. Avusese nevoie de fiecare gram de voință pe care îl poseda pentru a urca acele scări.

Încă o șansă? Oare chiar asta dorea de la ea? Și ce, în numele cerului, o făcuse să îi fluture în față posibilitatea unui astfel de lucru? De șase luni își spunea încontinuu că nu avea să se mai încreadă în el. Dar ceea ce descoperise când îi verificase trecutul o făcuse să aibă dubii legate de presupunerile pe care le făcuse în privința lui. Tipicul rechin corporatist lipsit de scrupule suficient de deștept să salveze companii aflate în pragul falimentului se concentra de obicei pe marile corporații. Specialiștii în redresări cu adevărat pricepuți – cum Jack în mod evident era – adunau averi lucrând pentru marile companii. Rareori își pierdeau vremea încercând să salveze firme mici.

Curiozitatea o chinuise luni de zile. Acela era motivul pentru care cedase tentației de a-i cere lui Jack să se explice noaptea trecută. Ar fi trebuit să știe ce avea să se întâmple. Nu era genul de bărbat care să își destăinuie cel mai mare secret într-un jacuzzi.

În partea din față a încăperii, terapeuta apucă microfonul.

— Femeia fatală este un arhetip care în mod evident întruchipează amenințarea unei figuri materne prea autoritare.

Vicky zâmbi din nou și se apropie de propriul microfon.

— Eden este multe lucruri, dar cu siguranță nu are înclinații materne.

Spectatorii chicotiră. Terapeuta se uită urât spre Vicky.

Autorul profită de ocazia oferită. Căzuse evident vic- i imă vechii maxime folosite în publicitate: „Oricând dai un interviu, asigură-te că titlul cărții este menționat măcar de trei ori.”

— În cartea mea, Lumi întunecate: o istorie a filmului noir, argumentez că figura autoritară a mamei este doar o mare simplificare a extraordinar de complexului rol jucat de femeia fatală.

— Eden nu este complexă, spuse Vicky tărăgănat. Este foarte simplă, de fapt. Îi pasă doar de propria supraviețuire. Nimic altceva nu mai contează.

Criticul de film și terapeuta încercară amândoi să ajungă la cel de-al doilea microfon, dar autorul îl ținea într-o strângere ca de șarpe.

— În cartea mea, Lumi întunecate: o istorie a filmului noir, dedic mai

multe capitole explicării rolurilor variate ale personajului femeii fatale.

Incapabilă să ajungă la microfon, terapeuta ridică I vocea:

— Este important să înțelegem că femeia fatală se tra-! ge dintr-un mediu disfuncțional prin definiție. Evident abuzată sexual în copilărie, caută să îi manipuleze pe 1 alții prin sex.

— Nu, nu, nu. Nu înțelegeți rolul arhetipurilor, strigă criticul spre microfon, strâns în continuare ferm de au-, tor. Merg mult mai adânc decât o fac conceptele limita-; te ale teoriei psihologice moderne.

Elizabeth se holbă la Christy. Tânăra înțepea să se; arate plictisită.

Autorul îl privi răutăcios pe criticul de film.

— În cartea mea, Lumi întunecate: o istorie a filmului noir, dau mai multe exemple despre cum actrițe diferite au întruchipat femeia fatală. Claire Trevor, de exemplu...

Terapeuta reuși în sfârșit să smulgă microfonul din mâinile autorului. Începu să vorbească monoton despre impactul copilăriilor disfuncționale asupra personajelor.

Elizabeth se întoarse spre Christy.

— Cred că am auzit destul. Nu ai vrea să mergem altundeva să bem o ceașcă de cafea? Chiar mi-ar plăcea să discutăm despre tehnici de machiaj.

Christy se înveseli.

— Sigur. De ce nu?

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, așezate la geam, într-o cafenea micuță, cu multe ferigi, Eliza- beth descoperi că știa acum mai mult despre machiajul pentru filme decât intenționase să afle. Nu fusese greu să o facă pe Christy să vorbească despre meseria ei. Par- tea grea era să găsească un mod să o oprească.

— Înțeleg că un film precum Fast Company e complet dependent de lookul potrivit obținut prin machiaj.

Elizabeth privi pe furiș spre ceasul ei și se întrebă dacă Jack avea mai mult noroc la atelierul producătorilor la care participa.

— Aproape nimeni nu înțelege asta. Christy își cufundă biscuitul într-o ceașcă plină cu lapte fierbinte și un strop de espresso. Toată lumea crede că obții efectul doar folosind film alb-negru, dar nu este adevărat.

A trebuit să fac multe cercetări pentru a obține acel aer tensionat al actorilor. Sprâncenele sunt cheia, să știi.

— Vicky Bellamy pare să fie potrivită pentru acel stil.

Christy își dădu ochii peste cap.

— În mai multe feluri.

— Ce vrei să spui?

— A fost foarte mofturoasă în privința tuturor detaliilor, inclusiv al machiajului. Mă înnebunea. Mereu îmi spunea că trebuie să îi arcuiesc sprâncenele corespunzător sau se plângea că nu îi fac ochii așa cum vrea ea.

I) e parcă n-aș fi studiat și eu filmele clasice.

— Ei bine, se știe că actrițele sunt temperamentale.

— Da, presupun. Christy se strâmbă. Și, având în vedere că soțul ei a sponsorizat filmul, făcea cam ce dorea ea pe platou.

— Vorbind despre finanțarea filmului, începutu Elizabeth precaută, l-ai cunoscut vreodată pe producător?

— Pe Dawson Holland? Da, sigur.

— Nu, pe cel al cărui nume apare pe generic. Tyler Page.

— Ah, acela. Tipul mărunț și agitat, ca un șoricel, care era mereu pe acolo? Da, l-am cunoscut și pe el.

— Da, Tyler pare să fie, zise Elizabeth. Sunt prietenă cu el. Îl caut de când am ajuns la Mirror Springs, dar nu m-am întâlnit cu el încă.

— Este greu să dai de cineva la câtă lume e aici; asta dacă nu știi exact unde stă.

— Din păcate, nu știu. Elizabeth făcu o pauză. Să înțe-leg că nu l-ai văzut?

— Nu.

— Ai vorbit mult cu el pe platou?

— Glumești? Christy își dădu din nou ochii peste cap. J Are cel puțin cincizeci sau șaiszeci de ani. Și era mai scund ca mine.

— Înțeleg.

Christy făcu ochii mari.

— Hei, nu ești cumva Față de înger? Dacă ești, îmi, pare rău. Nu am vrut să îl insult sau ceva.

Elizabeth își ținu răsuflarea.

— Față de înger?

— Așa îi spunea. L-am auzit vorbind cu ea la telefon o dată. S-a dus în spatele cabinei de machiaj ca să vorbească, că. Cred că a vrut să fie o conversație privată, dar pereții aceia sunt subțiri, ca de carton.

— Ai auzit conversația?

— Da. Destul de jenant. Era tare îndrăgostit. Christy se opri. Nu tu erai?

— Nu. Sunt prietenă cu Tyler, dar nu sunt iubita lui.! Cum ți-ai dat seama că era foarte îndrăgostit de Față de înger?

Christy se strâmbă.

— Felul în care vorbea cu ea și totul. Suna de parcă i-ar fi recitat replici dintr-un scenariu de proastă calitate.

— Ce îi spunea?

— Cum am mai zis, o numea Față de înger. Spunea că sigur știe că ar face orice pentru ea. Cred că i-a promis că vor fi împreună pentru totdeauna odată ce totul era gata.

— Odată ce era gata totul?

— Filmările la Fast Company, presupun. Christy ridică din umeri. Am uitat restul. Nu era tocmai memorabil.

— Deci nu i-ai văzut niciodată iubita?

— Nu. Doar l-am auzit vorbind cu ea atunci. De ce?

— Mă gândeam că, dacă o găsesc pe ea, poate dau și de el. Deci nu știi cum arată, nu?

— Nu te pot ajuta. Dar pot să îți spun că era ne- bun după ea, oricine ar fi fost. Christy se încruntă,

gândindu-se. Țin minte că m-am gândit atunci că era destul de ciudat.

— Ce era ciudat?

— Faptul că îi spunea Față de înger.

— Ce e atât de ciudat la asta? Poate cam siropos, dar...

— Nu, nu, nu înțelegi, spuse Christy nerăbdătoare.

Angei Face este titlul unui film noir clasic cu Robert Mitchum și Jean

Simmons. A fost unul dintre filmele pe care le-am studiat ca să pot nimeri aspectul potrivit al machiajului pentru Fast Company.

— Despre ce era vorba în el?

— Ei bine, Jean Simmons juca rolul femeii fatale care îi distruge pe toți cei din jurul ei, inclusiv personajul interpretat de Mitchum. Părea ciudat ca un tip atât de pasionat de filme noir ca Page să îi spună prietenei lui Față de înger. Nu este tocmai un compliment, știi. Adică, femeia din film era o ucigașă psihopată. Sigur știa asta.

Dawson Holland privi spre spectatori. Zâmbi fals.

— Invitații au făcut tot ce le-a stat în putere să vă avertizeze cu privire la riscurile investiției în producerea unui film independent. Când vine vorba despre metode sigure de a pierde bani, finanțarea unui film este în top chiar lângă intrarea într-un cazino și jocul la păcănele. Făcu o pauză sugestivă. Nu pot să nu observ că mulți dintre voi ați rămas totuși în sală.

Mulțimea care aproape că umpluse sala în care se ținea seminarul producătorilor râse. Aflat în spatele încăperii, cu un umăr proptit de zid, cu brațele încrucișate, Jack îl privi pe Dawson rezumând comentariile vorbitorilor.

— Orice film reprezintă un risc financiar imens. Cu atât mai mult dacă este vorba despre un film mic, independent, pentru că nu există studiouri cu bani mulți care să îl sprijine și să absoarbă pierderile, zise Dawson. Ideea este că, dacă nu vă permiteți să pierdeți bani, nu intrați în afacerea asta.

— Dar dacă un studio major preia filmul și îi asigură distribuția la nivel național? Întrebă cineva.

Dawson scutură din cap.

— Acesta este marele vis, dar, în realitate, nu se întâmplă aproape niciodată. Este adevărat, puteți să vă găsiți filmul pe raftul de jos al unui magazin de închirieri video sau poate va fi rulat la un festival ca acesta. Uneori puteți scoate un profit mic pe o piață străină. Dar, vorbind în mod realist, șansele sunt ca singura răsplată de care veți avea parte va fi să vă vedeți numele pe generic.

— Dar nu se fac filme importante, experimentale, de către cineștii independenți în zilele noastre? Întrebă un altul.

Unul dintre vorbitori pufni.

— Cu filmele importante, experimentale și un dolar nu poți cumpăra nici măcar un cappuccino. Dacă aveți de gând să intrați în industria de film, faceți-o pentru că iubiți filmul, nu pentru că vă așteptați la un profit din investiția pe care ați făcut-o.

— Colegul meu a spus adevărul, adăugă Dawson. Un ultim sfat. Făcu o pauză de efect. În cazul în care filmul vostru chiar face profit, țineți minte cuvintele de aur ale industriei: Asigurați-vă că în contractul vostru scrie că primiți banii sub forma unui procent din profitul brut, nu din cel net. Pentru că, așa cum soarele va răsări mâine, pot să vă asigur că nu va exista niciodată un profit net.

Spectatorii izbucniră din nou în râs și-n aplauze sporadice. Din câte își putea da Jack seama, nimeni nu părea câtuși de puțin descurajat de detaliile dure ale vieții din lumea filmelor independente. „Toți vor să facă filme”, se gândi el, părăsind sala de seminar. Entuziasmul, încântarea și sentimentul de anticipație care animaseră mulțimea de producători virtuali erau greu de privit.

Tyler Page fusese cuprins de aceeași ardoare, își aminti Jack. Probabil plănuise să se folosească de profiturile din vânzarea cristalului pentru a finanța un alt film.

Ce mai prostie.

Dar apoi, orice bărbat care se făcuse de râs așa cum

O făcuse el cu Elizabeth în seara precedentă nu era locmai în poziția să râdă de visele blestемate ale unui ■ilt bărbat.

Ieși din sala de seminar și porni pe culoarul larg, cu multe geamuri care ducea spre holul de la Mirror Springs Resort. Se uită la ceas și văzu că era în întârziere cu zece minute. Elizabeth promisese să vină să ia împreună prânzul la ora doisprezece.

— Ei bine, Fairfax? Dawson veni lângă el. Am reușit să te descurajăm?

Jack își lăsa gândurile deoparte și îl privi pe Dawson.

— Ai reușit să prezinți dezavantajele industriei filmelor

1 ndependente. Dacă este un mod atât de grozav să pierzi bani, cum de ești în continuare implicat în domeniu?

Dawson își vârî mâinile în buzunarele jachetei. Relaxat. Sigur pe sine.

— Așa cum am mai zis, iubesc industria filmului. Nu mai este nimic asemănător pe pământ. Și, desigur, mai este și Vicky.

— Corect, Vicky.

— Soția mea este foarte, foarte importantă pentru mine, Jack, spuse Dawson. Aș face orice să o știu fericită. Și ei îi place să joace în filme.

— Deci îi faci visele să devină realitate, despre asta este vorba?

— Este un preț mic de plătit pentru plăcerea companiei ei. Dawson făcu o pauză. Fermecătoarea domnișoară Cabot este și ea o actriță aspirantă?

— Nu.

— Interesul tău în filme este unul personal?

— S-ar putea spune asta.

— Atunci ai multe în comun cu ceilalți prezenți la seminar. În viața lor de zi cu zi sunt dentiști, și agenți de bursă, și directori.

— Și oameni de știință.

— Îmi cer scuze?

— Producătorul de la Fast Company, Tyler Page, lucra la un laborator de înaltă tehnologie din Seattle.

— Ah, da, Page. Dawson încuviință din cap absent. Mi se pare că mi-a spus că locuiește în Seattle. Dar nu mi-a zis prea multe despre viața lui profesională.

— Trebuie să fi băgat o grămadă de bani în filmul ăsta dacă i-a fost trecut numele pe generic ca producător.

— A fost foarte clar de la început că nu dorește să împartă onoarea de a fi pe generic cu altcineva. A spus că vrea ca acesta să fie filmul lui. Era dispus să plătească banii necesari pentru acest privilegiu.

— Și ceilalți investitori?

Dawson ridică din umeri.

— Niciunul dintre ei nu a fost dornic să investească o sumă similară.

Jack își simți curiozitatea ațâțată.

— Deci spune-mi, cum funcționează parteneriatul de finanțare pentru tipul care strânge toți investitorii?

— Cineva ca mine, vrei să spui?

— Ceva îmi spune că nu îți asumi aceleași riscuri pe care și le asumă

ceilalți investitori, așa este?

— Primesc un comision pentru ceea ce fac, răspunse Dawson. Este una dintre cheltuielile standard ale parte-neriatului.

Se opri când un om apăsă dintr-odată în fața lui.

Străinul se dădu stânenit în spate, cu mâinile ridicate în fața lui Jack, de parcă ar fi încercat să îl ferească. Bărbatul era de înălțime medie. Capul îi era complet ras, dând la iveală un scalp roz. Era îmbrăcat cu o hămă neagră, pantaloni negri și cizme negre, joase. Într-una din urechi avea un cercl de argint. Ochii îi erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare la modă care erau complet inutili pe holul slab luminat al hotelului. Jack se întrebă dacă bărbatul purta ochelari negri într-o încercare de a da o notă dramatică unei fețe altfel mai degrabă flască și rotundă.

— Viitor noir, intonă bărbatul.

Jack nu încetini.

— Cum?

— Viitor noir. Bărbatul continuă să se retragă pe coridor în fața lui Jack. Realism gotic. Noaptea neagră a sufletului într-un viitor întunecat. Gândește-te la ambiguitatea morală. Gândește-te la crimă de dragul pasiunii. Gândește-te la eterna femeie fatală. Totul pe un lundai alb-negru, futurist.

— Ai vrea să te dai din calea mea?

Jack se uită încă o dată la ceas.

— Mă întâlnesc cu cineva în hol.

Dawson chicoti.

— Permite-mi să ți-l prezint pe Leonard Ledger. Este cineast. Ca mulți dintre cei de aici, caută pe cineva care să-i finanțeze viitorul film.

— Dark Moon Rising, zise Leonard.

Jack îl privi curios.

— Dark Moon Rising?

— Încă lucrez la titlu, explică Leonard. Văd filmul ca o poveste noir clasică într-un viitor alb-negru. Efecte de lumină incredibile. Decoruri minimaliste. Doar unghiuri, linii și umbre.

Jack încuviință din cap.

— Și ai nevoie de bani.

Leonard continua să se retragă în fața lui Jack.

— Este un concept înalt. Genul de film pe care marile studiouri vor dori să îl preia pentru distribuție. Ar ucide pentru un astfel de film.

— Te contactez eu, zise Jack. Îl privi pe Dawson. Asta este expresia potrivită, nu-i așa? Te contactez eu?

— Se pare că ești făcut pentru asta.

Dawson păru amuzat. Jack se întoarse spre Leonard.

— Mă scuzi, zise el. Aveam impresia că am pomenit despre faptul că am o întâlnire...

— Sigur, sigur.

Leonard se dădu șovăielnic din fața lui Jack.

— Am un scenariu. Ți-l dau. O să îți placă la nebunie.

Jack continua să se îndepărteze. Vocea lui Leonard se pierdea treptat în fundal.

— Obişnuiește-te cu asta, îl sfătui Dawson. Acum, că ai fost identificat ca o potențială sursă de bani, o să ai de-a face cu mulți tipi de teapa lui Leonard Ledger.

— O să fiu atent pe unde merg, zise Jack.

Era pe punctul să mai pună o întrebare legată de finanțarea filmului Fast Company, când trecu de colț, intrând în holul rustic, dar elegant de la Mirror Springs Resort.

O văzu de Elizabeth de îndată. Stătea lângă șemineul masiv de piatră. Nu era singură. Bărbatul care se apleca intim spre ea, evident adâncit într-o conversație apropiată, era Hayden Shaw.

— Ticălosul, șopti Jack.

Capitolul 13

— Îmi pare rău pentru neînțelegere. Gura lui Hayden deveni o linie subțire. Și îmi scuze pentru orice ți-a spus Gillian, viitoarea mea fostă soție, cât de curând. Nu este mulțumită de înțelegerea propusă. Avocații tatălui ei au asigurat-o că pot obține mai mulți bani de la mine, dar asta nu are să se întâmple.

Elizabeth încercă să se uite peste umărul lui, pentru a vedea dacă nu cumva venea Jack.

— Chiar nu doresc să discutăm despre divorțul tău, Hayden.

El se apropie mai mult de ea. Era ceva vag familiar și ușor neliniștitor în felul în care își îndrepta toată atenția asupra cuiva, observă ea.

— Vreau să îți spun că, din toate punctele de vedere, sunt un bărbat liber, anunță el.

— Nu tocmai, replică ea și-i aruncă o privire tăioasă. Și, chiar dacă ar fi adevărat, nu este important pentru mine, pentru că nu are nicio relevanță în situația de față. Nu ai venit aici ca să mă vezi pe mine sau pentru că ai devenit dintr-odată pasionat de filmele cu buget redus.

— Te subestimezi.

Ea se încruntă, lovită de un gând.

— Cum ai făcut rost de o cameră aici? Toate hotelurile aveau rezervările făcute cu luni de zile în urmă.

El flutură nepăsător din mână.

— N-a fost cine știe ce. Il cunosc pe directorul de aici.

— Ai tras câteva sfori, nu-i așa? Ei bine, ți-ai pierdut timpul.

— Ce vrei să spui?

Ea se uită urât la el, exasperată.

— Încetează cu jocurile astea. Ai venit din cauza zvonurilor despre Soft Focus, nu-i așa?

— De aceea te afli aici cu Fairfax? contră el. Ești cu ochii pe investiția ta numărul unu?

— Nu te privește.

— Gillian m-a găsit în mulțime după ce ai plecat cu Jack. Hayden se strâmbă. Radia. Abia aștepta să îmi spună că tu și Fairfax plecați în vacanță împreună. Dar știu foarte bine că nu te-ai decis dintr-odată să revii în patul ticălosului care te-a păcălit acum doar șase luni. Ești prea deșteaptă să te lași din nou amăgită.

— Ai dreptate într-o privință: sunt deșteaptă. Suficient de deșteaptă să știu că ai venit pentru Soft Focus, nu din cauza mea. Micile bucăți de puzzle începeau să se aranjeze. La naiba. Ai fost invitat, nu-i așa?

El o privi cu o nedumerire politicoasă.

— Invitat la ce?

— Știi despre ce vorbesc.

El expiră ușor, cu o privire speculativă.

— Nu există niciun motiv pentru care să nu ne unim lorțele și să lucrăm împreună. Putem să licităm mai mult ca Jack. Fără tine, nu dispune de cine știe ce resurse.

Cele mai rele temeri ale ei se confirmau. Hayden

I usese invitat la licitație. Își strânse pumnul pe cureaua de la poșetă.

— Dă-mi un singur motiv bun pentru care aș vrea să îmi lezez clientul licitând împotriva lui, spuse ea.

Hayden zâmbi leneș.

— Răzbunare?

Ea se holbă la el, cu gura deschisă. Vorbea serios, își dădu ea seama.

— Să scufund Excalibur doar de dragul unei mici răzbunări? Dumnezeuule, Hayden, crezi că sunt o idioată? Sunt o femeie de afaceri, îți aduci aminte? Slujba mea este să îi țin pe clienți în profit. Fondul nu face bani dacă ei nu fac, e simplu.

El privi în jurul lui într-o manieră intenționat degajată și apoi își plecă ușor capul într-un gest aparent intim.

— Dacă Soft Focus are măcar jumătate din potențialul pe care am auzit că îl are, există alte modalități de a face bani din el, fără a-l lăsa pe mâinile unei firme de cercetare și dezvoltare cu probleme, care probabil va fi înghițită de prima companie mare care îi apare în cale.

Flizabeth fu străbătută de un fior.

— Nu pot să cred ce aud. De fapt, refuz să cred asta. Doar nu sugerezi să îmi sabotez propriul client? Nu pentru ceva atât de lipsit de însemnătate ca răzbunarea?

Ochii lui Flayden deveniră duri.

— Nu este nimic lipsit de însemnătate în răzbunare.

Ea îi cercetă fața.

— Ce ți-a făcut Jack de îl urăști atât de tare?

Hayden nu răspunse. Atenția i se îndreptă spre un punct din spatele ei.

Elizabeth nu avu nevoie ca el să îi spună că Jack se îndrepta spre ea. Simțea deja la ceafă furnicăturile cunoscute ce îi dădeau de înțeles că el se apropia.

Ea se întoarse și îl văzu traversând holul aglomerat cu o grație fluidă și-o mare stăpânire de sine. Nu era niciun dubiu că ea și Hayden erau ținta lui. Fața lui era tulburător de lipsită de expresie.

— Se pare că a sosit partenerul tău de afaceri, anunță Hayden. În ochi avea o strălucire malițioasă. Și nu pare prea bucuros să mă vadă. Gândește-te la oferta mea, Elizabeth.

Jack se opri chiar în spatele lui Elizabeth. Era aproape. Prea aproape. Putea să îi simtă aura posesivă care o învăluia ca o mantie invizibilă. Era enervant, dar știa că nu era timpul sau momentul să discute despre atitudinea lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să crească nivelul de testosteron din preajma ei. Era și-așa prea mult.

Jack îl privi pe Hayden.

— Aveam o bănuială că ai să apari, mai devreme sau mai târziu.

— Mi-a plăcut mereu să văd filme.

— Asigură-te că te uiți doar la filme cât ești aici, spuse Jack. O privi pe Elizabeth. Hai să mergem. Am întârziat.

Mâna lui se strânse în jurul brațului ei. Ea se gândi să rămână pe loc, dar apoi își aminti că ultimul lucru pe care îl dorea era o scenă.

— Unde mergem? întrebă ea, sumbru de politicos. Am crezut că o să mâncăm aici, în oraș.

— Ne întoarcem la noi, zise el, subliniind deloc subtil noi. Am de lucru.

Ea se forță să zâmbească spre Hayden.

— Ne vedem mai târziu.

— Da, răspunse Hayden rece. Ne vedem.

Elizabeth se lăsă purtată spre partea din față a holului. Un angajat se grăbi să îi deschidă una dintre ușile grele de sticlă.

Afară, aerul mușcător și lumina prea puternică a soarelui o izbiră pe Elizabeth în față. Își scoase ochelarii de soare din poșetă.

Jack îi avea deja pe ai lui în mână. Când și-i puse la ochi, expresia lui deja împietrită deveni sumbră și amenințătoare.

— Unde este cazat? întrebă el fără preambul.

Nu era întrebarea la care se așteptase ea.

— Ce importanță are? A

— Una semnificativă. Își întoarse capul. O privea, dar ochii îi erau ascunși în spatele ochelarilor. Este greu să obții o cameră aici în Mirror Springs, ții minte?

Într-un final, ea își dădu seama de implicația întrebării lui și se încruntă.

— Hayden mi-a spus că are o cameră aici la hotel.

— Uimitor! Gura lui Jack se schimonosi preț de o clipă. Mă întreb cum a obținut-o atât de rapid.

— A zis că a tras câteva sfori.

— Rahat!

— Chiar crezi? Simți o împunsătură de amuzament glacial. Am impresia că asta mi-ai spus și tu cu ceva timp în urmă. Se pare că sforile lui sunt mai groase ca ale tale. Nu s-au rupt.

Jack ignoră remarca. Se opri în partea dreaptă a mașinii și o privi prin lentilele întunecate.

— Ar fi interesant de aflat când a făcut Hayden rezervările.

— De ce?

— Pentru că, dacă le-a făcut înainte de marșea trecută, ar arăta că știa dinainte de planurile de furt ale specime-nului. Jack deschise ușa de la mașină. Poate chiar a fost implicat în furt.

Aerul răcoros o făcu pe Elizabeth să își tragă jacheta mai strâns pe lângă corp.

— Dacă te gândești să pierzi mult timp cercetându-l pe Hayden, te sfătuiesc să îți păstrezi energia. Sunt aproape sigură că nu a știut de furt până nu a auzit de el marți târziu. Cred că este aici pentru că a fost invitat la licitație.

Se așază pe scaun. Jack se holbă la ea îndelung.

— La naiba, murmură el.

Ea fu străbătută de un val proaspăt de neliniște.

— Ce?

— Mă întreb cine a mai fost invitat.

Ușa mașinii se închise cu un clinchet extrem de răsunător și de categoric.

Elizabeth îl privi pe Jack înconjurând mașina și ur- cându-se la volan.

Cine mai fusese invitat la licitație? Era o întrebare tulburătoare.

Jack porni mașina închiriată, dădu cu spatele și se îndreptă spre ieșire.

— Uite, dacă Hayden se află aici pentru licitație, încep Elizabeth, cel puțin asta înseamnă că nu este implicat în furt.

Nu știa de ce anume era important acest lucru, dar era. Jack mormăi.

— Asta te face să te simți mai bine?

— Da.

— De ce?

Ea își propti cotul de marginea geamului și își sprijini bărbia în palmă.

— Îmi cam place de el. Cred că nu vreau să aflu că m-am înșelat complet în privința lui...

Se întrerupse rapid.

Dar nu suficient de rapid.

— Nu vrei să afli că te-ai înșelat și în privința lui. Jack nu își luă ochii de la drum. Așa cum te-ai înșelat în pri-vința mea? Asta aveai de gând să spui?

— Așa cum ar spune mătușa Sybil, cred că a venit mo-mentul să schimbăm subiectul.

Maxilarul lui Jack se încordă într-o linie dură.

— Este posibil ca Hayden să fi fost implicat în furt, dar acum se află aici pentru licitație fiindcă lucrurile nu au mers conform planului.

— Despre ce vorbești?

— Gândește-te la asta. Poate că Hayden a plănuit furtul cu cooperarea lui Tyler Page. Dar dacă Page s-a hotărât ilupă aceea că nu mai are nevoie de ajutorul lui Hayden ca să vândă cristalul? Dacă are propriile interese?

— Sugerezi că a fost o neînțelegere între hoți? Și că acum Hayden încearcă să dea de urma lui Tyler Page și a cristalului?

— Exact ca noi.

Elizabeth privi drumul de munte ce se întindea în fața lor..

— Cred că s-ar putea să avem o problemă și mai mare.

Jack o privi scurt.

— Care anume?

— Înainte să mă întâlnesc cu Hayden la hotel, am avut o conversație

interesantă cu o tânără numită Christy. Ba s-a ocupat de machiaj la Fast Company.

— Și?

— Ea crede că Tyler Page era îndrăgostit lulea.

Jack primi informația cu o pufnitură de dezgust lipsiră de diplomatie.

— Page? Îndrăgostit? Ei, lasă-mă!

Din cine știe ce motiv, disprețul lui total o enervă.

— Ce este atât de greu de crezut? Ar putea explica de ce a furat Soft Focus. Are o pasiune obsesivă pentru lilm. Poate are o pasiune obsesivă și pentru o femeie. Poate a furat cristalul de dragul ei.

— Vrei să spui că Tyler Page a furat Soft Focus ca să îl vândă apoi și să ia o grămadă de bani cu care să impresioneze o femeie?

— Christy l-a auzit vorbind la telefon cu o femeie pe care o numea Față de înger. I-a promis să o sune când avea să fie totul gata și că apoi vor fi împreună pentru totdeauna.

Jack își luă privirea de la drum suficient de mult cât să îi arunce o privire scurtă, curioasă.

— Chiar crezi că o femeie este implicată în asta?

— Page iubește filmele noir. Știi ce se spune despre viața care imită arta. Dacă s-a îndrăgostit de o femeie fatală? Cineva care l-a sedus și l-a încurajat să fure speci-menul ca să poată apoi fugi împreună în lume? Asta ar putea să îi explice comportamentul bizar.

Jack conduse în tăcere o vreme. Se concentra din nou. Aproape că îl putea simți procesând informațiile în creier.

— Nu cred, zise el, într-un final.

— De ce nu?

— Genul acela de lucru poate funcționa în filme, dar în viața reală un bărbat nu renunță la toată munca de o viață de dragul unei femei. De dragul averii, da. De dragul unei averi de cheltuit pe filme, da. Dar nu pentru o femeie.

Elizabeth se instală mai bine pe scaun și își încru-cișă brațele. Ce era în neregulă cu ea? Chiar începuse să se întrebe dacă Jack nu era un romantic în adâncul sufletului.

Telefonul lui Jack sună chiar în momentul în care Elizabeth termina

de tăiat ultimele sendvișuri cu roșii, salată și pastă de măsline pe care le pregătise în grabă pentru prânz. El puse pe masă două sticle de apă de izvor pe care le luase din frigider și scoase telefonul din buzunar.

— Fairfax. Pauză. Nu-ți face griji, Milo. Eu ți-am spus să mă suni să mă aduci la zi. Ce ai pentru mine?

Elizabeth ascultă absentă în timp ce ducea platoul cu sendvișuri spre bufetul lung, de granit, care separa bu-cătăria de camera de zi.

— Durând e sigur? Vocea lui Jack se schimbese din- t r-odată ca intensitate. Cum naiba de a fost Kendle anga- jat în primul rând? Nu, nu-mi răspunde la întrebare. Știu cu cum a fost angajat la Excalibur. Nimeni nu s-a sinchisit să îi verifice referințele, așa este? Spune-i lui Scott de la resurse umane că va avea niște explicații de dat.

Elizabeth puse sendvișurile pe masă.

— Las-o baltă, mormăi Jack în telefon. Este prea târ- ■iu acum. A mai spus Durând ceva despre Kendle? Mai urmă o scurtă pauză. Hmm. Jack păși spre geam și rămase privind munții. Interesant. Nu, nimic important. Doar... interesant. Și treaba cu Avangarda Viitorului? Mai urmă o tăcere tensionată în timp ce asculta. Nimic în presă? Se pare că am avut noroc. Bine lucrat, Milo.

I) a, le-ai spus tot ce trebuia oamenilor lui Veltran. Bine lucrat... Da, ne apropiem. O să îl găsim, Milo. Sună-mă dacă apare ceva.

Elizabeth aproape că zâmbi auzind siguranța calmă, rece, complet nejustificată din vocea lui Jack. „Bărbatul la control”, gândi ea. „Fă-i pe toți să creadă că știi ceea ce faci și te vor urma oriunde.”

Jack închise și băgă telefonul în buzunar. Privi în cea-laltă parte a camerei și o văzu privindu-l.

— Ții minte grupul care a distrus laboratorul de la lixcalibur?

— Avangarda Viitorului? Se așeză la masă. Ce-i cu ei?

— Nu și-au asumat public responsabilitatea – sau ce or face genul ăsta de oameni când distrug proprietatea cuiva. Jack se duse până în dreptul ei. Se pare că nu au contactat presa și nici nu s-au lăudat pe site-ul propriu. Mi se pare curios, ție nu?

Elizabeth fu cuprinsă de o presimțire rea.

— Sper că n-ai de gând să îmi spui că și distrugerea laboratorului a

avut legătură cu furtul.

— Nu știu. Presupun că Page s-ar fi putut întoarce la laborator în noaptea de după furt într-o încercare de a ascunde furtul măcar pentru o vreme. Să-și dea timp să părăsească în siguranță orașul.

— Dar ai descoperit că Soft Focus lipsea cu câteva ore înainte de distrugerea laboratorului. Te-ai dus la Page și ai văzut că deja împachetase și plecase.

— Adevărat. Dar este doar o întâmplare că am verificat cristalul atunci când am făcut-o, marți noaptea. Jack luă un sendviș. Page nu avea de unde să știe că aveam să descopăr atât de rapid că lipsea. Ar fi fost rezonabil din partea lui să presupună că acest lucru nu avea să fie descoperit decât în ziua următoare sau chiar mai târziu. Pentru el, cel mai mare pericol în acel moment era ca eu să anunț poliția.

Elizabeth se gândi la asta.

— Dacă ai fi făcut asta, ar fi fost înclinați să dea vina pentru furt tot pe Avangarda Viitorului.

— Exact. Jack mușcă din sendviș și mestecă în vreme ce medita. Vandalismul ar fi trimis autoritățile în direcția greșită. O distragere reușită, dacă ar fi fost necesară. Nu-i o strategie de rezervă proastă. Mai este ceva.

Sentimentul de premoniție al lui Elizabeth se accentuă.

— Și anume?

— Milo spune că motivul pentru care nu am reușit să găsim o rudă apropiată a lui Ryan Kendle este pentru că CV-ul lui era fals. Act de identificare fals, adrese, totul. Poliția încearcă acum să afle cine era de fapt.

Ea își puse sendvișul jos cu mișcări lente.

— Se întâmplă. Oamenii mint adesea în CV.

— Mda. Jack luă o înghițitură de apă. Uneori o fac pentru că au cazier.

— Poate chiar avea. Mi-ai spus că poliția te-a informat că era implicat în lumea drogurilor. Au spus că a fost ucis într-o tranzacție de stupefiant care a mers prost.

Jack o privi de dincolo de masă.

— Ofițerul de la omoruri care lucrează la caz i-a zis altceva lui Milo.

— Ce?

— Au găsit un martor. Un bețiv fără adăpost care dormea în cadrul unei uși. Spune că nu a văzut cine a tras, dar că l-a auzit pe Kendle vorbind cu cineva chiar înainte să se audă împușcături.

— Cu cineva?

Jack ezită preț de câteva clipe.

— Cu o femeie.

O femeie. Elizabeth se gândi la ceea ce spusese ('hristy Bams despre personajul feminin numit Față de înger. „Femeia fatală care îi distruge pe toți cei aflați în jurul ei.“ își întinse degetele încercând să scape de senzația înțepătoare ce o cuprinsese.

— Nu crezi că și Kendle avea cumva legătură cu furtul, nu-i așa?

— De acum înainte, las toate opțiunile deschise – inclusiv posibilitatea implicării unei femei.

— Dar, Jack, este vorba despre o infracțiune corporatistă, îți amintești? Oamenii nu sunt uciși în astfel de crime.

— Există excepții de la fiecare regulă.

Elizabeth încercă să își înăbușe senzația de neliniște, îl privi pe Jack, dar nu spuse nimic. El se încruntă.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că un bărbat ca Tyler Page nu ar avea cum să întâlnească prea multe femei fatale în profesia lui.

— Ai încredere în mine, nu există femei fatale angajate la Excalibur. Politica companiei. Jack făcu o pauză, dintr-odată gânditor. Asta dacă nu...

— Dacă nu ce?

— Există o femeie legată de Excalibur care a încercat să forțeze compania să își schimbe traiectoria, spuse el cu înverșunare. Angela Ingersoll Burrows.

Elizabeth se gândi la această posibilitate.

— Nu prea cred. Am vorbit cu ea de multe ori în ulii mele luni. Recunosc că, în anumite circumstanțe, ar putea fi catalogată drept o femeie fatală. Este suficient de atrăgătoare și este, cu siguranță, obsedată să protejeze viitorul fiului ei, așa că ar avea motive, dar...

— Dacă se gândește să saboteze proiectul Soft Focus ca să asigure vânzarea sau fuziunea companiei...

Elizabeth scutură din cap.

— Nu. Nu dacă vorbim despre violență sau, Dumnezeu să ne ajute, crimă. Mai mult, nu o văd încercând să îl seducă pe Tyler Page. Inșă...

— Da?

Ea inspiră adânc.

— Mă pot gândi la un loc unde Page ar fi putut întâlni o adevărată femeie fatală.

Jack o privi foarte concentrat.

— Unde?

— Pe platoul de la Fast Company.

Jack rămase tăcut preț de un moment.

— Te gândești la Victoria Bellamy?

— Mi-a trecut gândul prin minte, da. Elizabeth se cutremură. Dar nu are sens. Adică, este o actriță, nu un spion. Ce ar putea ea să știe despre un material rar, de tehnologie fină, cu atât mai mult despre transformarea lui în profit?

— Probabil nu foarte mult, consimți Jack. Dar Dawson Holland ar ști. Vorn afla mai multe despre el după ce Larry reușește să îl verifice.

— Probabil o pierdere de vreme.

— Nu că am avea altceva de făcut.

— Eu am altceva de făcut. Elizabeth mai luă un send-viș. Am un scenariu de film de citit.

La scurtă vreme după miezul nopții, îl auzi coborând ușor scările. Terminase de citit scenariul la Fast Company: de câteva minute și stinsese lumina ca să doarmă.

Când auzi pașii înceți, primul ei gând fu că Jack se îndrepta spre jacuzzi. Apoi auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se ușor.

— Oh, la naiba!

Sări îi picioare și dădu așternuturile la o parte. 1 Nu avea să îndrăznească. Nu fără să îi spună.

Dar afară auzi sunetul motorului uneia dintre mașini. Jack pleca.

Știu, cu o certitudine îngrozitoare, încotro se îndrepta el. Fu cuprinsă

de panică. Sări iute din pat și își înșfăcă blugii.

Capitolul 14

Stătea în întuneric lângă geam și aștepta. Lumina rece a lunii trecea prin jaluzele, proiectând straturi de umbre pe covorul camerei de hotel.

Studie tiparul asemănător

I lorilor de gheață și se gândi la trecut.

După o vreme, deschise o sticlă pe care o luase de la minibar. Nu bea decât rar whisky, în general când se

I reze în vreo fundătură.

Whisky-ul era însă potrivit în acea seară. Nu doar din cauza fundăturii în care risca să se trezească, ci și pentru că tatăl lui preferase whisky-ul. Și aici era vorba despre tatăl lui.

Ușa se deschise. Lumina aspră de pe coridor străluci pe podea. Silueta lui Hayden apăru în cadrul ușii.

— Trebuie să vorbim, zise Jack din umbra de lângă geam. Intră și închide ușa. Nu va dura mult.

— Ce naiba faci aici? Cum ai intrat la mine în cameră?

— Am furat o cheie de la femeile de serviciu.

— Rahat! Chiar nu te-ai schimbat deloc, așa este?

Hayden închise ușa. Nu aprinse lumina. Semenii perfect cu bătrânul.

— Nu am venit să discutăm despre trecut.

— Nu? Atunci de ce ai venit?

Hayden traversă camera spre minibar. Îl deschise. Băgă mâna înăuntru. Sticlele mici scoaseră un clinchet.

— Chiar ești atât de îngrijorat că m-aș putea culca cu Elizabeth?

— Nu o băga pe Elizabeth în discuția asta.

— Nu pot să nu. Hayden închise ușa de la minibar, se îndreptă de spate și păși spre scaunul din dreptul celui ocupat de Jack. Se afundă în el. Grila de raze de lună i se mută pe față. Își ridică mica sticlă de whisky într-un roast batjocoritor. Acum face și ea parte din joc. Este vina ta, nu a mea.

— Nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat. Las-o în pace!

Hayden păru amuzat.

— Apropo, ce este între voi doi? Nu îmi dau încă seama.

— Nu trebuie să îți dai seama. Nu este treaba ta.

— Știi, când i-am spus că tu ești tipul din spatele afacerii Galloway, am fost convins că o să-ți taie finanțarea, i Nu mi-am dat seama că semnase deja contractul. Hay- j den luă o înghițitură din sticlă. Coordonarea ta a fost, ca întotdeauna, aproape magică.

— Ți-am zis să nu o implici pe Elizabeth în asta.

— A fost prea târziu să îți mai dau peste cap finanțarea, dar nu a fost în zadar, așa-i? Mica voastră aventură s-a terminat destul de rapid. A ars cu viteză. Hayden chicoti. Scena de la clubul Pacific Rim a devenit de legendă în anumite segmente ale comunității de afaceri din Seattle.

— Ajunge, Hayden!

— Nu crezi totuși că poate că ai exagerat când ai numit-o Prințesă de Gheață? Un gentleman nu vorbește despre viața amoroasă.

Jack era ușor uimit că sticla de whisky nu i se spărga în mână.

— Taci chiar acum!

— Ai fi putut la fel de bine să îi scrii numele pe peretele de la toaleta bărbaților, cu un mesaj de genul: „Dacă vreți să vă simțiți bine, chiar nu e o idee bună să o sunați pe Elizabeth, Prințesa de Gheață“.

— Am zis să taci.

— Trebuie să i se fi dus vorba că nu este distractivă în pat. Nu a ieșit prea mult în oraș în ultimele șase luni. Spune-mi, doar din curiozitate, chiar este frigidă?

Barele de lumină argintie deveniră dintr-odată prea aprinse. Ardeau cu intensitatea rachetelor cu magneziu. Liniile de umbre dintre ele erau la fel de întunecate ca partea ascunsă a lunii. Nimic din cameră nu părea prea firesc.

Jack sări de pe scaun, îmboldit de un val de adrenalină. Aruncă într-o parte sticla pe jumătate goală, îl apucă pe Hayden de reverul hainei și îl ridică de pe scaun.

— Ți-ai împins norocul prea departe în seara asta, spuse Jack ușor. Încă un cuvânt despre Elizabeth, și te fac bucăți.

— Calmează-te! Văd deja titlurile ziarelor. „Director de la Excalibur arestat pentru agresiune”. Genul acela de publicitate îi va face, cu siguranță, pe potențialii tăi clienți să se gândească de două ori înainte să

te angajeze.

Jack îl lipi de perete.

— Chiar crezi că dau doi bani pe publicitate?

Urmă o pauză scurtă, tensionată. Hayden încetă să zâmbescă.

— Ți-ai cam pierdut cumpătul, Jack. Nu îți stă în fire.

— Da, dar știi ceva? Mă simt destul de bine.

Hayden făcu ochii mici.

— Dacă nu ai venit să discutăm despre Elizabeth, de ce naiba ești aici?

Camera încetă să mai arate ca o scenă dintr-un film noir. Umbrele deveniră normale din nou. Jack se forță să îi dea drumul jachetei lui Hayden. Își lăsa mâinile jos și făcu un pas în spate.

— Vreau să vorbim despre cei de la Avangarda Viitorului, răspunse Jack.

Hayden se încruntă în vreme ce-și scoase jacheta.

— Grupul de radicali care distruge laboratoare? (. ^are-i treaba?

Jack păși spre geam. Privi în jos, în umbrele care ascundeau râul ce ieșea năvalnic dintr-un canion din apropiere.

— Au distrus unul dintre laboratoarele de la Excalibur marți seara spre miercuri dimineața. Dar nimeni nu a revendicat incidentul.

Urmă o mică ezitare din partea lui Hayden, dar apoi rosti:

— Și?

— Așa că nu pot să nu mă gândesc că poate Avangar-da Viitorului nu a avut nimic de a face cu asta, până la urmă. Că poate a fost mâna ta.

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Dovedește-o! replică Hayden.

— Nu trebuie să o dovedesc. Dacă mă conving că tu ai lăcut-o, va fi suficient pentru mine.

— Ce naiba crezi că ai putea să îmi faci dacă ai reuși să ajungi la o asemenea concluzie complet falsă? întrebă Hayden.

Părea ușor curios.

— Nu vrei să afli.

— Mă ameninți?

— Ia-o ca pe o promisiune. Jack se întoarse să îl pri-vească. Excalibur este clientul meu. Membrii familiei Ingersoll sunt oameni buni. Nu îți

voi permite să le faci rău doar ca să te răzbuni pe mine.

— Nu am avut nimic de-a face cu distrugerea laboratorului. Vocea lui Hayden deveni stridentă. Nici măcar nu am știut până acum. Nu poți da vina pe mine. Dacă te gândești să anunți poliția, ia-ți gândul.

— Nu o să anunț poliția. Jack merse spre ușă. Nu încă. Dar, dacă aflu că ai lăsat dorința ta de răzbunare să te facă să rănești o mulțime de oameni nevinovați, nu o să te protejez.

— Nu am nevoie de protecția ta blestemată. Nu am avut niciodată.

— Încă un lucru. Jack răsuci mânerul. Îmi dau seama că ești la Mirror Springs pentru că îți imaginezi că poți să pui labelle pe Soft Focus. Nu sunt încă sigur de rolul pe care-l joci în micul scenariu ce se desfășoară aici. Dar îți spun un singur lucru: ai face bine să nu încerci să te folosești de Elizabeth ca să obții ceea ce vrei.

Hayden râse scurt, tensionat.

— De ce ar trebui să respect eu această regulă? Tu cu siguranță nu ai respectat-o, nu?

Jack nu spuse nimic. Deschise ușa și ieși pe hol. Închise ușa, merse pe coridor spre lifturi și apăsă precaut pe buton. În vreme ce aștepta sosirea liftului, se zări în oglinda de pe peretele din partea opusă. Ochii tatălui lui îl priveau.

— Nu a fost ușor să curăț mizeria lăsată de tine, ticăloșule, spuse el imaginii din oglindă.

Ușile liftului se deschiseră cu un șuierat ușor. Intră în cabină, coborî în hol și ieși în noaptea rece, luminată de lună.

Traversă parcare spre locul unde își lăsase mașina. Nu o văzu pe Elizabeth, îmbrăcată în haina ei neagră, decât când fu cât pe ce să dea peste ea.

— M-am săturat de jocurile tale, Fairfax. Ochii îi scli-peau furios în umbră. Vreau răspunsuri. Îmi datorezi măcar atât.

O privi și se gândi la cele spuse de Hayden. „Ai fi putut la fel de bine să îi scrii numele pe peretele de la loaleta bărbaților. “

— Da. Își trecu mâna peste față și o lăsă să cadă pe lângă corp. Îți datorez măcar atât.

Ea înlocui sticla de coniac din dulapul de la bucătărie, luă cele două

pahare în care turnase și le duse în camera luminată de foc. Se opri lângă măsuța joasă și pătrată de cafea și îl privi pe Jack.

El stătea în fața șemineului, cu o mână pe poliță, și se holba la flăcări.

În tăcere, ea îi întinse unul dintre pahare. Se uită urât la băutură, de parcă ar fi trebuit să se concentreze ca să își abată atenția de la foc. După un moment, luă paharul din mâna ei.

— Ai fost la hotel ca să vorbești cu Hayden, nu-i așa? întrebă ea încet.

El ridică din umeri și luă o înghițitură din pahar.

— De ce? îi studie fața. Ce sperai să obții?

— Nu știu. Își coborî încet paharul. Este o poveste lungă.

— Avem toată noaptea la dispoziție.

El îi întâlni privirea. Ea își dădu seamă că, pentru prima oară de când se întâlniseră, cu șase luni în urmă, ci îi dădea voie să vadă puțin din ceea ce se afla dincolo de suprafață. Și ce vedea era descurajator.

— Tatăl meu a fost Sawyer J. Fairfax, un strateg corporatist de geniu. Și-a câștigat averea din fuziuni și achiziții în timpul ultimului boom. Specialitatea lui era preluarea ostilă a firmelor mici, deținute de familii. La vremea lui, a distrus zeci de afaceri de familie doar pentru că știa cum să câștige bani din asta.

— Continuă!

— Știa cum să scoată profit și se pricepea să trăiască în minciună. A murit în timpul unei călătorii de afaceri în Europa. Aveam douăzeci și patru de ani atunci. Îți jur că, până în ziua înmormântării, presupusesem că eram singurul lui fiu. La fel și mama.

Elizabeth se încruntă.

— Nu știai de Larry?

— Nu.'

Jack își privi coniacul din pahar.

— Se pare că nici Larry și mama lui nu știau de mine. Locuiau în Boston. Știau că tata era căsătorit și că pleca adesea în interes de afaceri.

— Așa se explicau absențele.

— Exact. Dar niciunul dintre noi nu bănuia că exista și un al treilea fiu. Am aflat când acesta a apărut la citirea testamentului.

Elizabeth inspire șocată.

— Doar nu...?

— Ba da. Hayden.

— Cerule! Ce șoc!

— Hayden nu a venit la înmormântare. Furia lui pe tata este atât de mare, că dă vina pe minciunile lui Sawyer pentru sinuciderea mamei lui. Din păcate, tata a murit înainte ca Hayden să se poată răzbuna pe el. Jack făcu o pauză. Dar mai sunt eu.

EUzabeth închise ochii.

— Înțeleg.

— Eu am fost numit executor al testamentului lui tata. Am fost nevoit să îi descâlcesc treburile legale, financiare și personale. Avea câteva procese în desfășurare. Câteva afaceri extrem de secrete care trebuiau duse la bun sfârșit. Și apoi mai erau toți acei oameni pe care îi rănisese în timpul vieții lui. Toate micile afaceri pe care le distrusese. Toate familiile pe care le ruinase.

Câteva răspunsuri deveniră dintr-odată evidente pentru Elizabeth, care deschise ochii.

— De aceea ți-ai propus să protejezi firmele mici, de familie. Încerci să compensezi pentru tot răul făcut de tatăl tău.

El sorbi din pahar.

— Să nu îți faci o impresie greșită. Nu sunt genul altruist. Mi-am găsit o nișă pe piață, dar se întâmplă să fie și extrem de profitabilă.

Ea renunță la subiect.

— Spune-mi restul poveștii.

— Așa cum am mai zis, descâlcirea afacerilor tatălui meu nu a fost ușoară. Dar nu a fost nici partea cea mai grea.

— Dar care a fost?

— Treburile^{de} familie.

— Desigur. Îl privi îndelung. Treburile de familie sunt mereu partea cea mai grea.

— Un lucru pot zice despre tata. Ne-a tratat pe toți egal în testament. Larry este cel mai mic dintre fii. Gura lui Jack se arcui ușor. Nu avem aproape nimic în comun, dar ne înțelegem bine.

— Dar cu Hayden semeni destul de bine, așa este? Sunteți amândoi

deștepți, aveți instinct când vine vorba despre afaceri. Aveți amândoi abilitatea uimitoare de a vă concentra pe un scop sau pe o problemă. Cerule, cum de nu m-am gândit până acum? Aveți până și aceleași gusturi la haine și la mâncare.

Expresia lui Jack deveni dură.

— Nu suntem chiar gemeni despărțiți la naștere.

— Nu, consimți ea. Cu siguranță nu arătați la fel.

Jack o fixă cu o privire goală.

— Dacă prin asta vrei să spui în mod politicos că Hayden este mai arătos...

— Nu este mai arătos, replică ea. Doar diferit...

— Foarte diplomat. Jack ridică din umeri. Nu e vina mea că semăn cu tata. Așa cum am mai zis, mama lui Larry este genul acela de femeie dulce, iubitoare. Nu cred că a fost foarte surprinsă să afle de existența mea. Dar mama lui Hayden nu s-a arătat la fel de înțelegătoare. Știa că Sawyer era căsătorit, dar crezuse întotdeauna că într-o zi avea să divorțeze pentru a se căsători cu ea. Nu știa nimic de mine.

— Este destul de greu să descoperi că bărbatul pe care îl iubești nu numai că a murit înainte să divorțeze, așa cum a promis, dar avea și un fiu de care uitase să; amintească.

Jack mai luă o gură de coniac.

— Vivien Shaw a intrat într-o depresie gravă după moartea tatei. Din cine știe ce motiv, i-a intrat în cap ideea că existența mea era o trădare mai mare decât faptul că Sawyer nu divorțase. Intr-un final, a luat un pumn \ de pastile. Multe.

— Și Hayden și-a canalizat asupra ta furia pe care-o simțea față de Sawyer.

— Este de acord cu versiunea mamei lui – cea în care eu am fost copilul favorit, și el nu s-a ales cu nimic. Jack dădu pe gât coniacul rămas. Mă urăște de moarte.

— Există un vechi proverb care spune că vrajba de fa- j milie este cel mai rău tip de vrajbă.

— Sunt martor la asta.

— De ce folosește Hayden un nume de familie diferit? j

— A fost crescut într-un oraș mic din California, j
Mama lui își spunea doamna Shaw. A crescut cu acel nume. Îl folosește și acum. Încă un mod de a se răzbuna! pe familia Fairfax, mă gândesc.

— Înțeleg.

Ea ezită.

— Ce a avut Hayden de spus în seara asta? A recunos- j cut că a fost invitat la licitație?

— Nu am discutat despre licitație, zise Jack.

Ea se holbă la el.

— Nu înțeleg. Atunci despre ce ați discutat?

— M-am dus la el pentru că mi-a trecut prin minte că | poate este responsabil de distrugerea laboratorului.

— Ce?

Jack primi cu iritare reacția ei ce-i trăda neîncrederea. 3

— M-am gândit că poate și-a lăsat ostilitatea față de mine să treacă și spre clienții mei.

— Există un termen pentru asta.

— Daune colaterale, spuse Jack sec.

— Nu. Scutură rapid din cap. Imposibil. Nu pot să! cred că Hayden ar face așa ceva.

— De unde naiba știi tu de ce este el în stare de dragul răzbunării?

Elizabeth se întoarse și începu să se plimbe prin încăpere.

— Nu mi-l pot imagina provocând daune de mii de dolari laboratorului familiei Ingersoll doar ca să se răzbune pe tine. Nu se potrivește cu ceea ce știu despre Hayden Shaw.

— Nu fi prea sigură că știi multe despre el. Jack o privi cu ochii mijiți. De ce crezi că se străduiește atâta să se culce cu tine?

— Ca să te enerveze pe tine? Furia răbufni. Încercă să o ascundă în spatele unui zâmbet disprețuitor. Acum cine nu este diplomat?

Profilul lui Jack era dur, planuri și unghiuri inflexibile.

— Este evident că s-a dat la tine ca să te poată folosi împotriva mea.

— Vrei să spui că nu corpul meu superb și privirea sexy l-au făcut să îmi cadă la picioare? Scoase un oftat dramatic. Așa, distruge-mi mica

mea fantezie cum că aş fi o femeie fatală.

— La naiba, Elizabeth, încerc să îţi explic...

— Şi eu care credeam că doi bărbaţi sunt în competiţie pentru favorurile mele, şi, când colo, se dovedeşte că nu unul, ci amândoi m-au folosit în propriul interes.

Jack o privi cu o intensitate constantă.

— Nu ţi-am spus că am fost implicat în afacerea Gallo-way pentru că am crezut că vei interpreta totul greşit.

Ea zâmbi un pic prea dulce.

— Şi fratele tău nu s-a obosit să menţioneze că divorţul lui nu era finalizat pentru că se temea că mi-aş putea tace o impresie greşită.

— Nu îndrăzni să mă compari cu Hayden.

Ea ignoră remarca.

— Ştii, chiar urăsc să fiu prinsă într-o zonă de război. Aşeză paharul cu fermitate pe masă. Îmi afectează egoul.

El făcu un pas spre ea.

— Elizabeth...

— Poate o să investesc într-o colecţie frumoasă de materiale erotice şi dispozitive mecanice interesante, menite uzului personal, şi o să îmi iau gândul de la a avea o relaţie adevărată.

El se apropie. Ea refuză să cedeze impulsului de a se retrage. Când el era suficient de aproape cât să îi simtă căldura trupului, se opri. Nu o atinse.

— Nu îţi recomand acea abordare, zise el.

Ea îşi înclină capul.

— Ai încercat-o?

El îşi ridică mâna şi îşi strecură degetele încet în jurul gâtului ei.

— Am folosit o tehnică manuală în locul dispozitivelor mecanice, şi materialele erotice nu au fost tocmai de cea mai înaltă clasă, dar, da, am încercat.

Simţurile ei fură răscolite de conştientizarea apropierei lui. Încercă să le suprimă, dar fără succes. Era la fel de fiecare dată când el o atingea. Ca o vrajă. Era singura explicaţie raţională.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dorindu-şi ca vocea să nu-i pară atât

de gâtuită.

— Nu mare lucru. Degetul lui mare făcu un mic semn pe gâtul ei. Nu înainte să îmi folosesc imaginația.

Ea își umezi buza de jos cu vârful limbii și apoi înghiți.

— Ce anume ți-ai imaginat?

— Pe tine. Cu mine.

„Bun moment să amețesc de la altitudine”, se gândi ea. În noaptea în care deschisese ușa și îl găsisese stând pe terasă știuse ce putea să se întâmple. Noaptea trecută, când îl lăsase cu acea promisiune vagă, știuse ce avea să se întâmple. Mai devreme sau mai târziu. Dar, din vreun motiv ciudat, presupusese că avea să fie mai târziu.

— Stai să înțeleg bine, zise ea cu atenție. Ți-ai imaginat fața mea la una dintre modelele din vreo revistă porno?

— Nu doar fața ta. Își plecă ușor capul și își frecă buzele tentant de ale ei. Mi-am imaginat și tot restul.

Ea se cutremură.

— Purtam haine de piele, și țințe, și pantofi cu toc? Mereu mi-am dorit să îmbrac o costumație de genul ăsta.

— În imaginația mea, zise el aproape de gura ei, nu purtai nimic.

Fără avertizare, o sărută mai apăsător. Brațele lui se strânseseră în jurul ei, strivind-o ușor. Ea își puse mâinile pe umerii lui și își înfipse degetele în mușchii longilini de acolo.

— Iack-

— Înnebunisem. Buzele lui ardeau pe gâtul ei. Îmi ieșisem din minți.

Ea închise ochii și inhală mirosul corpului lui, savu- rându-i esența inefabilă, amețitoare. Fu asaltată de valuri de căldură. Îi simți desfăcându-i nasturii de la cămașă. Un moment mai târziu, aceasta era pe jos. Palmele lui se strânseseră în jurul sânilor ei. În graba ei de a se îmbrăca pentru a-l urma, nu își mai luase soutien.

— Am avut dreptate, șopti el lângă gura ei.

— În legătură cu ce?

— Cu pielea ta. Degetele lui mari trecură peste sfârcurile ei. Mi-am petrecut mult timp încercând să-mi aduc aminte cât de catifelată este.

Ea își luă mâinile de pe umerii lui, le trecu peste partea de jos a

puloverului lui și se opri pe pieptul lui.

— Mi-am pierdut mult timp imaginându-mi cum arăți fără cămașă.

— Amândoi am pierdut șase luni.

— Nu sunt sigură că au fost pierdute.

— Eu sunt.

Se mișcă rapid, o ridică în brațe și-apoi o coborî pe covorul din fața șemineului. Ea auzi flăcările trosnind. Căldura focului o învălui când Jack îi dădu jos Mugii. Dar nu era nimic prin comparație cu căldura din ochii lui.

El își puse o mână pe triunghiul de păr creț dintre coapsele ei.

— De când nu mai porți lenjerie intimă? Întrebă el.

— M-am grăbit în seara asta.

Gura lui se arcui într-un rânjel devastator.

— Și eu.

Ea descoperi exact ce voia el să spună, un moment mai târziu, când el își desfăcu propriii blugi și îi scoase. * Nici el nu se sinchisise să își ia lenjerie. Dar se gândise să bage un prezervativ în portofel, observă ea.

Veni în sfârșit spre ea, ținându-o sub el. Ea oftă când îi simți degetele alunecând între picioarele ei. Foamea adâncă, viscerală, cu care învățase să trăiască în ultimele luni se deșteptă fără avertisment. Era dintr-odată hămesită. Se simți umezindu-se și știa că simțea și el asta. El mormăi și îi cuprinse un sfârc între buze.

Oftă și își plimbă mâinile de-a lungul spatelui lui, savurându-i conturul muscular. Mâna lui o atinse, ață-țătoare și în același timp înnebunitoare. O mângâia cu blândețe, înăuntru și pe afară. Totul fremăta și apoi se strângea. Ea inspiră lăsându-se pradă sentimentului de anticipație. Se agăță de umerii lui, îl mușcă de ureche și ceru mai mult.

— Ți-am spus că de data aceasta am să fac lucrurile cum trebuie, șopti el.

Coborî încet de-a lungul trupului ei, lăsând o cărare de sărutări calde în urma lui. Dar ea nu-și dădu seama de destinația lui până nu îi simți gura într-un sărut electrizant de intim.

— Jack...

11 prinse de păr.

El nu o băgă în seamă, concentrat asupra a ceea ce îi făcea. Nimeni, își dădu ea seama, nu se putea concentra la un proiect așa cum o făcea Jack. Era atât de încărcată acum, că îi era frică să nu explodeze. Își plimbă degetele prin părul lui și trase. Cu putere.

El nu se opri.

— Jack, te rog.

Tensiunea dulce era acum aproape insuportabilă, dar el nu se opri. Ea își dorea să țipe, dar abia putea să respire.

— Jack, vorbesc serios, dacă nu...

Și apoi orgasmul o cuprinse, val după val de senzație delicioasă, un roller coaster cum nu mai experimentase. Nu putea decât să se țină bine și să savureze cursa.

Înainte să se termine, Jack reveni spre corpul ei, îi desfăcu coapsele puțin mai mult și se folosi de o mână pentru a se ghida înăuntrul ei.

Ea fusese convinsă că nu uitase nici măcar un de- taliiu al singurei lor nopți împreună din urmă cu șase luni. Dar greșise. Când îl simți împingând ușor, își dădu seama că uitase cât de ferm și de mare era când era complet excitat.

Și apoi, în sfârșit, pătrunse înăuntrul ei. Împinse adânc, umplând-o complet.

Își coborî capul ca să îi sărute gâtul.

— Ți-am spus că dacă aș primi o a doua șansă, aș face orice pentru a trece testul.

Capitolul 15

Apăsă butonul de pauză și se aplecă în față pentru a studia imaginea oprită. Vicky era uimitoare în acea scenă. Era cea în care Eden complota împreună cu iubitul ei, Harry, să îl ucidă pe soțul său brutal. Iluminarea era magnifică. Lumina strălucea pe pomeții ei eleganți, adâncind umbrele din jurul ochilor ei. Era extrem de frumoasă. De bântuită. De disperată. Trebuia să câștige premiul de Cea mai Bună Actriță.

Continuă să studieze scena cu ochi critic în timp ce înfuleca hamburgerul pe care și-l pregătise pe grătarul de exterior. Trebuia să își amintească să curețe după ce termina. Ea îi pusese la dispoziție această casă frumoasă. Și îi dăduse clar de înțeles că se aștepta ca el să păstreze

curătenia cât se afla acolo. Nu aproba comportamentul lui de burlac. El încerca să îi facă pe plac, dar nu era deloc ușor. Era foarte pretențioasă. Foarte temperamentală. În ultima vreme, schimbările ei de dispoziție păreau să devină tot mai dramatice. Dar apoi, era și ea sub presiune. Înțelegea. Se arăta îngăduitor.

Era atât de frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Ar fi putut să aibă orice bărbat și-ar fi dorit. Știa că nu îl iubea, nu așa cum o iubea el. Puțini puteau iubi cum iubea el – cu pasiune, convingere, devotament total. Puțini puteau să renunțe la tot pentru iubita lor, așa cum era el pe punctul să o facă.

Dar avea nevoie de el. Ah, da, avea nevoie de el. Nimeni nu îi putea da ce putea el, darul pe care ea îl aprecia mai mult ca pe oricare altul: răzbunarea. Abilitatea lui de a-i pune pe tavă acel dar îl făcea să fie mai sigur de afecțiunea ei decât putea fi orice alt bărbat.

Își termină hamburgerul și scutură absent câteva firimituri pe podea. Titlurile câtorva filme clasice îi veniră în minte. Le șopti cu voce tare în întuneric, pentru că era de părere că rezumau situația lui din acel moment destul de bine.

— Sunt pe teren periculos. Și nu am cale de scăpare!

Perfect. Acesta era motivul pentru care iubea filmul noir. Îi descria viața.

După o vreme, Tyler Page apăsă alt buton al telefo-menzii. Caseta cu Fast Company porni din nou pe micul ecran. Vocile actorilor făceau un ecou ușor în încăpere.

„Unele lucruri le faci din dragoste, Harry. Unele deA dragul răzbunării. Nu contează ce motiv alegi, știi. În ambele cazuri, la final, toată lumea te consideră nebun.“

capitolul 16

Se trezi când luna îi ajunsese în dreptul feței. Își deschise ochii și privi prin geamurile largi. Cercul de argint strălucea puternic pe cerul nopții. Îi era cald și se simțea confortabil. Era îndestulat, acela era un cuvânt mai bun. Cuvântul ideal, de fapt.

Elizabeth se mișcă în brațele lui, întinzându-se languros. Pătura pe care el o luase mai devreme de pe spătarul canapelei îi căzu înspre talie.

Trebuie să fi observat că el se holba la sâni ei goi, pentru că se întinse să tragă pătratul de lână cadrilată înapoi spre gât.

— Este puțin cam aspră pătura asta, nu? întrebă ea.

— Puțin.

Precauția îi spunea că era un moment bun să își țină gura închisă – sau cel puțin să nu îi pună întrebări. Să facă asta ar fi însemnat să provoace soarta. Avusese noroc în acea seară. Puțini oameni au parte de o a doua șansă. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru norocul lui și să își țină gura închisă.

În schimb, se întoarse pe o parte, se propti într-un cot și o privi.

— De ce? întrebă el.

Ea își îndreptă ochii spre el. Camera era luminată doar de foc și de lună. Ochii ei erau adumbriți de genele pe jumătate lăsate.

— De ce este pătura aspră?

— Știi ce întreb. De ce acum? în seara asta? Ce te-a făcut să te hotărăști să îmi mai dai o șansă?

— Ți-am spus că o să mă gândesc la asta. Ridică din umeri. Pătura se mișcă din nou. Ea o aranjă. M-am gândit.

— Pentru că ți-am spus despre Hayden și despre trecut, nu-i așa?

— Contează?

El îi privi chipul cu atenție.

— Contează.

— De ce?

— Pentru că, oricât te-aș dori, nu îmi doresc partide de sex din milă.

Ochii ei se deschiseră larg, de uimire.

— Ce Dumnezeu, Jack...

— Nu vreau să te culci cu mine doar pentru că te-ai hotărât că am un fel de misiune nobilă să repar relele făcute de tatăl meu și pentru că am o problemă cu fratele meu vitreg care vrea să se răzbune pe mine. La naiba, nu vreau să îți pară rău pentru mine.

Ea își miji ochii.

— Dacă m-aș culca cu fiecare bărbat întâlnit care se trage dintr-o familie disfuncțională, aș fi o femeie extrem de ocupată.

Tonul ei îl trezi la realitate. Devenea puțin prea obsesiv?

— Presupun că ai dreptate, spuse el.

Ea îi atinse umărul gol, o mângâiere ușoară și blândă.

— Nu m-am culcat cu tine pentru că am simțit că îți fac o favoare. Nu fac genul acesta de favoruri.

— Știu asta.

Dovedea în mod clar semne de comportament obsesiv, se hotărî el. Era timpul să se retragă, să pună niște bariere între ei. Dar nu se putea opri.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Ea își înfășură mâinile în jurul gâtului lui. Zâmbetul ei era languros, și senzual, și marcat de o urmă de satisfacție superioară.

— Am făcut-o pentru că mi-am dorit în tot timpul ăsta să repetăm experiența. Eram destul de sigură că de data asta avea să ne iasă bine. Și ne-a ieșit.

— Vrei să spui că a fost vorba doar despre sex?

— Nu pur și simplu sex și atât. Ea îl mustră din priviri, în glumă, și îl bătu cu degetul pe buze. Sex foarte, foarte bun.

Un val de căldură făcu corpul lui Jack să se încordeze.

— Nu te contrazic în privința asta.

— Bun. Pentru că nu am chef de contraziceri.

El trase spre ea, sărutându-l rapid, invitându-l, înainte ca el să mai poată pune întrebări.

Impulsul familiar dădu năvală. Uită de tot în afara gustului și de senzația dată de atingerea pielii ei. Se aplecă să îi sărute rotunjimile sânilor, dar se opri când își dădu seama că ea îi împingea cu insistență umerii.

Rânji și se lăsă obedient pe spate, curios și intrigat. Ea veni deasupra lui, îi prinse încheieturile cu degetele și îl fixă pe covor. În ochi avea o provocare răutăcioasă, erotică.

— Este un joc nou? întrebă el.

— Ți-ai petrecut ultimele șase luni citind reviste pentru bărbați în timpul liber. Eu mi-am petrecut ultimele șase luni citind în timpul liber reviste pentru femei.

Ținându-i încheieturile fixate de covor, ea începu să se frece de el.

Interiorul coapselor ei era neted și ferm. El era deja tare, dar deveni și mai excitat.

Se uită la ea.

— Asta implică și niște bice de mătase?

— Te deranjează?

— Nu atâta cât timp cât facem cu rîndul.

— Nu știu ce să zic de asta. Cred că îmi place poziția în care mă aflu.

— Și mie, zise el. Acele reviste de femei trebuie să fi fost de ultimă generație, din punct de vedere edito- rialistic.

— Erau.

Ea îi sărută sfîrcul plat.

— Și foarte corecte politic.

— Corecte politic? Ah, vrei să spui femeia deasupra. Este bine. Sunt pentru corectitudine politic^ în astfel de ocazii.

Ea zâmbi din nou și îl mușcă de ureche. El rîse ușor, savurînd momentul.

— E rîndul meu, spuse el după o vreme.

— Nu încă, răspunse ea.

Îl sărută din nou. Căldura clocotea în el.

— Acum, insistă el.

O întoarce cu blîndețe pe spate, inversînd pozițiile, și își coborî capul pentru a-i cuceri gura.

— Așteaptă, îi ceru ea, înainte ca el să o penetreze. Dar bicele de mătase?

— Ajungem și la ele, promise el.

Abia mai târziu, când prima lumină cenușie a dimineții apăru pe geamurile înalte, își dădu seama că ea îi distrăsese atenția în mod intenționat. Fusese o tactică eficientă, reflectă el. Dar ideea de bază era clară. Tot nu știa de ce întrerupsese ea conflictul care îi ținuse despărțitjase luni de zile.

Își spuse că nu conta. Dar o parte din el știa că, de fapt, conta. Chiar foarte mult.

Fusese atât de sigur că, dacă urma să aibă parte de o nouă șansă în pat cu ea, totul avea să fie în regulă.

Era extrem de recunoscător că i se dăduse ocazia să scoată partea de sex din ecuație. Dar acum, că acel hop fusese trecut, simțea că problema tot nu era rezolvată. Ceva lipsea în continuare.

Ce naiba voia de fapt de la ea?

Oglinda ar fi putut servi drept decor într-un film clasic, se gândi Elizabeth. Atmosfera din clubul aglomerat era întunecată și înnegurată, plină de o decadență languroasă, dar cam uzată. Oglinzile antice de toate mărimile și formele atârnav pe pereți, creând o serie haotică de reflexii închețate.

Nu era tocmai localul lui Ricky din Casablanca, dar era pe aproape.

Pe micuța scenă, o roșcată focoasă, îmbrăcată într-o rochie mulată, stătea în lumina reflectoarelor. Cânta o melodie de dragoste, cu voce răgușită, plină, ușor aspră.

Cu puțină imaginație, îl puteai vedea pe Bogart la o măsuță în colț, cu o băutură în fața lui, gândindu-se la Paris.

Jack alesese clubul după ce făcuse câteva cercetări. Nu că ar fi avut prea multe opțiuni. Mirror Springs era la modă, dar era totuși un oraș mic. Putea susține doar câteva cluburi de noapte. The Mirror era unanim considerat cel mai interesant.

Jack pariasse că avea să îi atragă pe cei mai importanți participanți la festival. Avusese dreptate, constată Elizabeth, privind în jurul ei. Toți oamenii de seamă erau acolo. Vicky Bellamy și Dawson Holland se instalaseră la o masă de lângă scenă. În altă parte a încăperii, Spencer West, scenaristul, dădea peste cap pahare de tequila sunrise într-un ritm constant. Era înconjurat de un grup de oameni cu aer foarte serios, îmbrăcați în negru, care consumau și ei alcool fără rețineri.

Fusese decizia lui Jack să meargă acolo după ce parti-cipaseră la proiecția unui film extrem de neremarcabil numit Stranger în an Alley. Toți mureau la final.

Elizabeth se aplecă peste măsuța mică, luminată de o lumânare, și vorbi cu vocea aproape o șoaptă.

— Nu vreau să crezi că îmi lipsește încrederea în abili-tățile tale de planificare, dar ești sigur că știi ce faci?

— Ai încredere în mine. Nu își desprinsese privirea de la cântăreață. Din

experiența mea, nimic nu te scoate dintr-un impas mai bine ca un pumn de bani.

— Nu vorbim despre un pumn de bani aici. Vorbim despre o valiză.

— O să merite fiecare sfanț dacă ni-l aduce pe Page înainte să se țină licitația.

— Dar, Jack...

El își îndreptă atenția de la cântăreață la ea. În lumina albăstrie, fața îi era ascunsă în umbră. Putea să simtă determinarea nepotolită ce fremăta în el.

— Oricum nu avem prea multe opțiuni, zise el. Rămânem fără timp.

— Tot cred că o să apară la ceremonia de premiere sau la premiera filmului. Asta ne oferă două șanse să punem mâna pe el.

— Dacă planul dă roade, nu va trebui să ne rămână ca ultimă soluție încercarea de a-l identifica în mulțime la ceremonie sau la proiecție. Jack făcu o pauză, privind cu ochi mijiți spre cineva sau ceva din spatele ei.

— Uite-l pe Ledger. Se pare că se îndreaptă spre toaletă. Te rog să mă scuzi, am o întâlnire.

Elizabeth se înfioră.

— Încântătoare locație pentru o discuție de afaceri.

— Nu o disprețui. Jack era deja în picioare. Unele dintre cele mai importante afaceri le-am încheiat la toaleta bărbaților.

— De ce acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că acolo mărimea contează.

Ea se uită chiorâș la el, stânjenită de fierbințeala ce i se ridicase în obraji. Mulțumi rapid, în tăcere, pentru lumina slabă. Jack îi adresează un rânet de cunosător și porni prin labirintul de mese mici. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, avea o siluetă subțire, dar impozantă. Un bărbat misterios. Dispăru din raza ei vizuală când o luă pe un culoar întunecat. Deasupra ușii, literele mov luminate alcătuiau cuvântul „Toalete”¹.

O siluetă țâșni din umbră și se opri lângă scaunul pe care Jack tocmai îl eliberase.

— Urăsc să văd o doamnă stând de una singură, spuse Hayden. Îmi permiți să iau loc?

Jack îl urmă pe Leonard Ledger în baia bărbaților. Cu o privire rapidă se asigură că erau singuri. Existau oglinzi și acolo. Cele trei pătrate antice, înrămate, de sticlă reflectorizantă care atârnav în rând deasupra chiuvetelor păreau destul de comune. Dar nu putea să spună același lucru despre fâșia lată de oglinzi instalată în spatele pisoarelor. Acestea erau poziționate exact la nivelul pelvisului. Un bărbat care urina se putea uita la reflexia propriului penis.

Și exact asta făcea Leonard Ledger. De fapt, Ledger părea plăcut impresionat de imaginea la care privea.

Jack se uită mai de aproape și observă că oglinzile din spatele pisoarelor fuseseră proiectate să redea o imagine supradimensionată. Poate că proiectantul ar fi trebuit să adauge și un avertisment: „Atenție: obiectele din oglindă pot fi mai mici decât par“.

Jack întinse mâna și trase încuietoarea. La sunetul aceluia clinchet slab, dar inconfundabil, Leonard privi peste umăr. Când văzu cine era în spatele lui, expresia ușor perplexă i se luminează de îndată.

— Jack. Hei, ce coincidență, spuse Larry voios. Plănu- iam să te caut mâine. Am o copie a scenariului de la Dark Moon Rising pentru tine.

— Așa să fie? A

— Ai noroc. Il am la mine în seara asta. Îl poți lua acasă, să îl citești. O să îți placă la nebunie.

— Cât de disperat ești să obții bani pentru filmul tău?

Leonard își dădu ochii peste cap, scutură de două ori și își băgă instrumentul înapoi în pantaloni.

— Glumești? Își trase fermoarul. Dacă banii sunt im-portanți în politică, în industria filmului sunt de-a dreptul vitali. Nu sunt niciodată destui.

— Niciodată destui? Temându-se că făcuse o greșală, Leonard se grăbi să îl liniștească: Asta nu înseamnă că nu știu să respect un buget. Nu îți face griji în privința asta. Îți garantez că pot termina filmul la timp și sub bugetul alocat. Fără probleme.

— Te cred pe cuvânt. Sunt interesat să investesc în fil-mul tău.

Capul ras al lui Leonard deveni roz de entuziasm.

— Minunat! Nu vei regreta asta, Jack. Dark Moon Rising va fi mare.

Foarte, foarte mare. Și nici nu am discutat încă despre posibilitățile de distribuție în străinătate. Cerul este limita. Ai încredere în mine.

— Poți să îmi spui despre posibilitățile de distribuție mai târziu. Acum vreau să stabilim termenii aranjamentului nostru.

Leonard clipi.

— Termenii?

— Voi deveni investitor al filmului tău dacă mă ajuți să găsesc un bărbat.

Gura lui Leonard se deschidea deja să accepte înțele-gerea. Dar o închise rapid la loc și își dresе vocea.

— Un bărbat? repetă el neutru.

— Da.

— Ei bine, hei. Nu mă înțelege greșit. Leonard își ridică mâinile cu palmele desfăcute. Nu am nicio problemă cu orientarea ta sexuală. O chestie personală, știi? Doar că nu sunt sigur că te pot ajuta pe partea asta. Adică, nu sunt tocmai Domnul Pețitor, nu? Aș putea să te prezint unor oameni pe care îi știi, dar...

Jack zâmbi.

— Lasă pețitul. Nu umblu după o întâlnire romantică. Caut un tip care a furat ceva de la mine.

Leonard păru și mai speriat.

— Ce a furat?

— Nu are importanță. Esențial este să îl găsesc cât mai rapid posibil.

Fața lui Leonard fu cuprinsă de panică.

— Nu vorbim despre droguri sau ceva de genul ăsta, nu? Nu vreau să mă implic...

— Nu, nu sunt droguri. Nimic ilegal. Și nimic periculos. A fost un furt de tehnică înaltă. O infrațiune corporatistă.

— Cred că ar trebui să apelezi la poliție.

— Nimeni nu cheamă poliția în astfel de cazuri.

— Oh, da. Am auzit despre asta. Publicitate proastă, nu-i așa?

— Exact.

Leonard se încruntă.

— Ai verificat la hotelurile din zonă?

— Da. Nu apare înregistrat niciunde în oraș.

— Dar ești destul de sigur că se află pe aici?

Jack se gândi la telefonul pe care îl primise, pentru a-l invita la licitație.

— Este pe aici pe undeva. Am nevoie de cineva care să cunoască bine persoanele din Mirror Springs.

Leonard păru a chibzui.

— Cineva care îi cunoaște pe granguri.

— Mă rog.

Îi era greu să se gândească la vreunul dintre amatorii de filme cu buget redus pe care îi cunoscuse la festival ca granguri în genul celor de la Hollywood, dar Jack se hotărî să nu comenteze. Nu dorea să îl insulte pe Leonard.

— Dacă îți dau numele tipului care a ajutat să producă un film numit Fast Company, crezi că îl poți găsi?

Leonard își miji ochii.

— Poate. Dacă se află prin zonă. Doar atât vrei de la mine?

— Ar mai fi ceva.

Leonard oftă obosit.

— Mă temeam eu.

Jack zâmbi ușor.

— Nu este atât de greu. Vreau doar să fii discret, ai înțeles? Încerc să îl găsesc pe tipul ăsta, nu să îl sperii.

Leonard se relaxă, fericit din nou.

— Am înțeles. Nu-ți face griji, nu o să dau un anunț în Mirror Springs Gazette. Cum îl cheamă pe tipul pe care îl cauți?

— Tyler Page.

— N-am auzit niciodată de el. Leonard flutură din mână într-un gest vag. Nu poate fi foarte important în industrie.

— Nu este. Dar are ambiție.

— Și cine nu are? În regulă, o să văd ce pot găsi. Leonard se încruntă. Cum dau de tine?

— Mă poți suna pe unul dintre aceste două numere.

Jack scoase o carte de vizită din buzunar și scrisese nu-mărul casei în

care stătea cu Elizabeth și numărul lui de mobil. Îi întinse cartea lui Leonard.

— Zi și noapte. Ține minte, încearcă să nu faci valuri prea mari. Va dispărea dacă o dai în bară. Iar eu îmi voi pierde orice interes în Dark Moon Rising dacă se întâmplă asta.

Leonard privi cartea de vizită și apoi ridică privirea. O parte din entuziasmul lui inițial dispăruse.

— Chiar vrei să îl găsești pe tipul ăsta, nu?

— Da. Jack se îndreaptă spre ușă și o descuie. Chiar vreau.

— Stai puțin. Leonard se grăbi să îl urmeze afară din baie. Să îți aduc scenariul.

Jack se opri la ușă.

— Nu vrei să te speli pe mâini mai întâi?

— Cred că ar trebui să îți fie foarte clar faptul că nu vreau să iau parte la micul tău război cu Jack, spuse Elizabeth.

— Martorii nevinovați au adesea de suferit în preajma lui. Hayden zâmbi sumbru din cealaltă parte a mesei. Dar știai deja asta, nu-i așa?

— Despre ce este de fapt vorba, Hayden?

— Despre Soft Focus.

— Nu intenționez să discut acel subiect din nou cu tine.

El îi ignoră remarca.

— Ai venit pentru licitație. Ești carnetul de cecuri al lui Jack. Nu își va permite să rămână în licitație dacă Fondul Aurora nu îl susține.

— Lasă-mă în pace, Hayden.

— Ieri nu am apucat să fac o ofertă completă. Putem scoate amândoi un profit imens dacă lucrăm împreună.

— Conversația asta începe să mă plictisească.

El se apropie mai mult, cu ochii strălucind în lumina lumânării.

— Vorbește cu mine, Elizabeth. Lucrează cu mine.

— De ce aș face-o?

— Pentru că nu poți să ai încredere în Jack. Știi asta. J Aliază-te cu mine și nu vei regreta. Ai garanția mea per-! sonală.

— Și ce, mai exact, ai vrea să fac?

— Nimic.

— Poftim?

El rânji, cu un zâmbet lejer care îi aminti de Jack.

— Vreau doar să fii de acord să nu îl susții la licitație. J Nu poate oferi mai mult ca mine de unul singur.

— Cred că am fost foarte clară când am zis că, în ceea ce mă privește, am un interes direct în Excalibur. Nu sunt interesată să dau un tun financiar de dragul răzbunării.

— Mă dezamăgești, Elizabeth. Te consideram o femeie pasională și cu imaginație.

— Mulți oameni fac greșeala asta.

— Dacă doar banii te împiedică, pot rezolva eu partea asta. Compania mea valorează de zece ori cât Excalibur și are propriile proiecte de cercetare și dezvoltare. Cel puțin două vor reprezenta adevărate lovituri. Îți dau cu-vântul meu că, dacă mă ajuți acum, voi da o parte din j profit Fondului Aurora.

Ea îl studie.

— Știu că este fratele tău vitreg, Hayden. Mi-a spus 1 toată povestea. Nu vreau să mă implic într-o ceartă de familie.

Hayden se holbă la ea. Apoi privirea îi deveni dură.

— La naiba! Ce este cu tine? Se folosește de tine. J Nu poți să vezi asta?

— Ceea ce văd, spuse ea cu blândețe, este că nevoia ta de răzbunare te roade în interior. Pe lângă problemele nerezolvate cu trecutul, treci și printr-un divorț dificil, ceea ce a adăugat mult stres, cu siguranță.

— Nu mă analiza. Nu știi nimic despre trecutul meu în afara lucrurilor pe care Jack a ales să ți le spună.

Și pot paria că au fost doar minciuni. În privința di-vorțului meu, nici nu bănuiești despre ce este vorba. Nimeni nu o face. Nu ai putea să înțelegi cum a fost să am de-a face cu o fetiță răzgâiată care crede că tatăl ei bogat îi poate da tot ce dorește.

Furia bruscă din vocea lui o alarmă.

— Flayden...

— Jack a fost suficient de deștept să iasă din laț înainte ca Ringstead să i-l poată strânge în jurul gâtului. Il admir pentru asta. Dar eu am fost

prins.

— Despre ce vorbești?

— Nu ți-a spus Jack că ieșea cu viitoarea mea fostă soție? Jack și Gillian. Drăguț, nu?

— Oh, cerule!

— L-a ales pentru că tatălul îl plăcea, vezi tu. Ringstead a hotărât că Jack avea calitățile necesare pentru a controla Ring, Inc. Dar, prost cum am fost, am convins-o că tatălul avea să mă placă pe mine mai mult. Și știi ce?

Gura lui Hayden se schimonosi și căpătă o expresie sălbatică de autodispreț.

— A făcut-o.

— Ai furat-o pe Gillian de la Jack? mormăi Elizabeth.

— Nu a fost greu. Își strânse pumnul pe masa micuță. Și acum știu de ce.

— De ce?

— Pentru că Jack își dăduse seama că întreaga familie era otrăvitoare. Probabil a râs de s-a prăpădit în ziua nunții mele. Și râde și mai tare acum, știind cât de mult o să mă coste să ies din capcana Ringstead.

— Nu poți da vina pe Jack pentru că te-ai însurat cu Gillian Ringstead. În adâncul tău, știi asta. Îi atinse din impuls mâna strânsă. E limpede că ai probleme cu trecutul, dar nu le vei rezolva încercând să te răzbuni pe fratele tău.

— Fratele vitreg. Hayden se ridică într-o mișcare rapidă, violentă. Și îl voi distruge, Elizabeth. Așa cum tatăl lui a distrus-o pe mama. De dragul tău, sper să nu te afli prea aproape când se va întâmpla asta. Crezi sau nu, chiar nu vreau să fii rănită.

Se întoarse și porni spre ieșirea din club. Pe scenă, cântăreața se lansă într-o altă baladă tânguitoare, o poveste despre dragoste și riscuri asumate. Elizabeth nu recunoscuse cântecul, dar știa mult prea bine sentimentul de nostalgie pe care îl evoca acesta.

Mai bine da, decât nu,

Mai bine să cazi,

Mai bine un soi de iubire decât deloc.

Lăsa muzica să treacă peste ea, simțindu-se în siguranță atâta timp cât rămânea la suprafață. Și apoi, fără avertizare, sentimentul era înăuntrul ei. Strânse mai pu-ternic paharul în timp ce cântecul îi stârnea amintiri despre noaptea precedentă.

Făcuse un pact cu ea însăși. Jurase să se concentreze pe plăcerea fizică și pe satisfacția pe care o găsisese în brațele lui Jack. „Ține-o la suprafață de data asta.“ Dar cân-tăreața atingea mai adânc cu muzica ei, ațâțând cărbuni încinși periculoși.

Ajungea dincolo de suprafață.

Într-un efort de a scăpa de freamătul tulburător din stomac, privi spre luminile mov care marcau toaletele. Nu văzu nici urmă de Jack. Cât dura să încheie o afacere în toaleta bărbaților?

Se uită la ceas. Când privi din nou pe holul întunecat, văzu în treacăt o claie de păr blond în vârful unui cap ținut sus cu grație. Vicky Bellamy se îndrepta spre toaleta femeilor.

Din impuls, Elizabeth sări în picioare. Își trecu micuța poșetă de seară peste umăr și înaintă prin umbre spre luminile mov. Încercă să se gândească la un mod inteligent de a o aborda pe Vicky în toaleta femeilor. „Mi-au plăcut comentariile tale de la seminarul despre femei fatale. Apropo, l-ai sedus cumva pe Tyler Page ca să îl faci să fure o mostră secretă de tehnologie înaltă pentru soțul tău?“ Nu era tocmai subtil. Pe de altă parte, abordarea avea calitatea de a fi directă și la subiect.

Pereții holului fuseseră pictați într-o nuanță întunecată de mov. În lumina slabă, păreau aproape negri. Sub luminile de neon, coridorul pornea în direcții opuse. Un semn de pe perete o informă că toaleta bărbaților era la stânga. Privi în acea direcție. Ușa era închisă. Jack părea în continuare adâncit în conferința lui de afaceri. Toaleta femeilor era spre dreapta.

Înaintă pe holul scurt și deschise ușa. Erau trei cabine înăuntru, toate pictate cu mov. Nu văzu picioare sub niciuna dintre ușile de la cabine. Toaleta era pustie.

Leși din micuța încăpere și verifică din nou configurația holului. Mai exista o ușă care nu ducea înapoi spre încăperea principală a clubului. Se

îndreptă spre aceasta și încercă mânerul.

Se trezi stând singură pe o rampă de încărcare.

Un curent de aer rece o izbi în față. Un singur bec strălucea slab deasupra ei. Privi cu greu prin umbre și văzu drumul de acces și o mică parcare pentru angajați. Un container mare de metal pentru gunoi se afla în dreapta ei. Izul de gunoi în descompunere și de alcool expirat era slab, dar detectabil.

Nu era nici urmă de Vicky Bellamy, dar auzi voci înă-bușite undeva în apropiere, în întuneric.

Închise ușa în spatele ei, își strânse mâinile în jurul corpului pentru a se proteja de răcoarea aerului de munte și coborî treptele. „Ar fi trebuit să îmi aduc haina”, gândi ea. Era foarte frig. Dar apoi, cine s-ar fi gândit că Vicky Bellamy avea să se furișeze din club pe o intrare dosită?

O posibilitate subită, șocantă, îi trecu prin minte din-rr-odată. Dacă Vicky Bellamy era într-adevăr implicată în furtul cristalului Soft Focus? Dacă alesese acea seară pentru a fugi cu Tyler Page și cu cristalul în timp ce Jack era ocupat cu afaceri în toaleta bărbaților?

Nu, nu era logic, își dădu Elizabeth seama. Urma să aibă loc o licitație. Dacă Vicky era implicată în afacere, erau mici șansele ca ea să plece înainte să pună mâna pe bani.

Nu putea să stea pur și simplu acolo și să nu facă nimic, se hotărî ea. Încet, începu să umble de-a lungul șirului de vehicule întunecate. Dacă cineva ar fi întrebat-o ce făcea, ar fi putut să spună că ieșise doar să ia o gură de aer.

Încercă să pară degajată în vreme ce trecea de la o mașină la alta, uitându-se pe locurile din față. Luna făcea suficientă lumină cât să îi permită să vadă siluete mari, voluminoase. Dacă Vicky se afla în unul dintre vehicule, ar fi fost capabilă să îi vadă conturul corpului.

Dar corpul nu se afla la volanul vreunuia dintre vehicule. Era întins la pământ lângă roata din spate a unui Ford vechi.

Elizabeth se holbă la mâinile întinse, atât de palide în lumina lunii. Deschise gura să țipe, dar niciun sunet nu ieși din ea. Făcu un pas instinctiv în spate, spre siguranța ușii din dos a clubului de noapte.

Apoi înaintă din nou. Cu o teamă copleșitoare, se aplecă și începu să îi

caute pulsul.

— Ești...?

O întrebare stupidă. Normal că femeia nu era teafă-] că. Părea cât se poate de moartă.

O lumină puternică se aprinse, orbind-o, chiar când întindea mâna să verifice pulsul.

— Nu o atinge, țipă un bărbat furios din umbre. Mi-a luat jumătate de oră să aranjez scena asta.

Nervii lui Elizabeth erau deja întinși la maximum. Urletul iritat al bărbatului era prea mult. Strigă de revoltă și sări în spate, lovindu-se de bara de protecție a mașinii.

— Ce... ce... Trebuie să se forțeze să inspire adânc. ' Ce naiba credeți că faceți?

— Un film.

Vicky Bellamy suna fals amuzată.

Elizabeth se întoarse. Vedea în continuare pete în fața ochilor din cauza luminii bruște, dar putea să distingă silueta lui Vicky. Actrița stătea în spațiul întunecat dintre două mașini parcate. Lumina lunii îi făcea părul să arate argintiu.

— Îmi pare rău.

Bărbatului care strigase la ea nu părea să îi pară rău. J Arăta iritat. Veni în lumină, ținând o cameră de mână sofisticată.

— Nu am vrut să te sperii. Dar aproape ai stricat scena.

Corpul de pe pământ se mișcă.

— Putem să terminăm? S-a făcut al naibii de frig.

— Da, sigur. Nu te mișca, în regulă?

Bărbatul cu camera trecu din nou la locul lui din spa- tele luminilor.

Altcineva ajustă brațul lung al unui microfon.

Vicky chicoti.

— Participă la un concurs.

— Ce concurs? Întrebă Elizabeth.

— Concursul „Noir pe Loc“, explică Elizabeth. Este o tradiție anuală a festivalului. Participanții primesc mate-riale și echipamente de filmare și au sarcina să scrie un scenariu, să filmeze și să editeze un film scurt în

timpul săptămânii festivalului.

— Înțeleg. Elizabeth era ușurată să observe că respirația îi revenea la normal. Corpul întins la pământ era îngrozitor de realist.

— Nimic nu este niciodată ceea ce pare în filme, spuse Vicky cu delicatețe. Sau în viața reală. Poate ar fi o idee bună să ții minte asta.

Elizabeth rămase nemișcată. Cu siguranță doar își imaginase amenințarea ascunsă în spatele acelor cuvinte.

— Mulțumesc, voi ține minte.

— Este cam frig, nu-i așa? Vicky se întoarse și porni din nou spre rampa de încărcare. Ar fi trebuit să îți aduci haina.

Hotărâtă să nu rămână în urmă, Elizabeth se grăbi să o ajungă.

— Nu plănuiam să rămân afară multă vreme.

— Dar ce plănuiai să faci? întrebă Vicky.

— Ieșisem doar să iau o gură de aer proaspăt.

Elizabeth căută să ofere câteva detalii care să îi susțină povestea.

— Stăm în zona nefumătorilor, știi cum este. Aerul nu este niciodată grozav când este o zonă de fumători lângă tine.

— Da, zise Vicky. Știu cum este. Dar, în locul tău, nu aș rămâne afară multă vreme. În mod normal, crimi-nalitatea în Mirror Springs este aproape inexistentă.

Dar săptămâna asta sunt mulți străini în oraș. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

Un fior care nu avea nimic de-a face cu aerul rece al nopții trecu de-a lungul șirei spinării lui Elizabeth. Își menținu zâmbetul doar printr-un efort de voință.

— Cu siguranță ești plină de sfaturi bune în seara asta, domnișoară Bellamy.

— Sper că le vei da ascultare. De obicei nu îmi pierd vremea cu sfaturi, dar am zis că ar trebui să fac o excep-ție în cazul tău.

— De ce?

— Nu sunt sigură. Zâmbetul lui Vicky era enigmatic. Poate din cauza modului în care îl privești pe prietenul tău, Jack Fairfax.

— Ce importanță are asta?

— Nu are. Nu neapărat. Doar că odată, cu mult timp în urmă, îmi

doream să pot privi și eu așa un bărbat.

— Cum anume?

— De parcă te-ai întreba dacă ar trebui să îți permiți să te îndrăgostești de el. Vicky mai scoase un râs gutural. Sfatul meu în această privință, apropo, este să nu o faci.

Elizabeth se împiedică de o mică piatră pe care nu o observase pe trotuar. Inspiră îndurerată și își recăpătă echilibrul.

— Încerci cumva să mă avertizezi? întrebă ea direct.

Vicky o privi lung, gânditoare.

— O femeie cu un trecut nu are nimic de pierdut. Dar o femeie cu un viitor trebuie să fie foarte atentă.

Elizabeth se opri fără a scoate o vorbă. Vicky urcă cele trei trepte spre ușa din spate, o deschise și dispăru în club fără să privească în urmă.

Ce naiba fusese asta? Elizabeth se holbă la ușa închisă a clubului o vreme îndelungată, până când frigul începu să o cuprindă. Se smulse din visare și porni și ea spre trepte. Planul ei măreț de-a o prinde pe Vicky la înghesuială cu întrebări despre Tyler Page se dusesse de râpă.

Ușa din spate a clubului se deschise pe neașteptate.

— Elizabeth? Vocea lui Jack străpunse umbrele. Ce naiba faci aici?

— Nu striga așa la mine. Deja am tras o sperietură zdravănă.

— Ce se întâmplă? Jack înaintă rapid și o prinse de braț. Se uită spre parcare, unde filmarea continua. Ce naiba fac oamenii ăia acolo?

— Un film. Un fel de concurs al festivalului. Îl privi. Cum m-ai găsit?

— Vicky Bellamy m-a oprit pe hol și mi-a spus că te-a văzut ieșind. Ceva despre o gură de aer proaspăt.

— Nu s-a întâmplat chiar așa. Ea a ieșit prima. Eu am urmat-o.

— Ai urmat-o? Jack cercetă peisajul întunecat cu o privire rapidă, de evaluare. De ce?

— Ei bine, am avut un plan isteț în minte. Voiam să văd dacă o pot face să recunoască că are o aventură cu Tyler Page. Dar lucrurile nu au mers așa cum aș fi vrut.

— Ce s-a întâmplat?

— Vicky mi-a dat multe sfaturi prețioase, spuse Elizabeth sec.

Jack o privi fără să înțeleagă.

— Sfaturi?

— Da. Și apoi a spus ceva foarte, foarte interesant.

— Și anume?

— „O femeie cu un trecut nu are nimic de pierdut. Dar o femeie cu un viitor trebuie să fie foarte atentă. *1

— Și ce este atât de interesant la asta?

— Pentru început, explică Elizabeth, este un citat din scenariul de la Fast Company.

— Și?

— Și Vicky este printre puținii oameni care știu că eu am o copie a scenariului și că pot recunoaște citatul. Ea este cea care mi-a sugerat să îl citesc, de fapt.

Jack o privi curios.

— Și care este ideea?

Elizabeth se întoarse să privească scena filmării din parcare.

— Cred că încerca să mă avertizeze.

Jack rămase tăcut o vreme.

— Și de ce naiba ar face una ca asta? Întrebă el încet.

„Poate din cauza modului în care îl privești pe prietenul tău, Jack Fairfax... Odată, cu mult timp în urmă, îmi doream să pot privi și eu așa un bărbat. *1

— Nu știu, răspunse Elizabeth.

— Ei bine, la naiba! Poate aveai dreptate să spui că ea este femeia fatală a lui Tyler Page. Dacă încerca să te avertizeze, atunci trebuie să presupunem că este și ea implicată în afacere.

— Da.

— Dar de ce să se dea de gol? Și de ce să încerce să scape de tine? Dacă știe ceva despre afacere, știe că tu ești cea cu banii la Excalibur.

— Da, recunosc Elizabeth.

Atâtea întrebări.

— Și de ce ar crede că o replică slabă din Fast Company ar putea să fie o amenințare eficientă?

— Poate din cauza a ceea ce se întâmplă cu personajul feminin naiv, nu foarte inteligent, care se îndrăgostește de tipul dorit de femeia fatală.

— În regulă, m-ai făcut curios, zise Jack. Ce se întâmplă cu ea?

— Este ucisă.

Capitolul 17

— Încetează. Elizabeth își ridică mâinile. Nu mai spune un singur cuvânt. Mi-a ajuns cearta pe noaptea asta. Nu mă întorc la Seattle, și nu mai avem ce discuta pe tema asta.

Jack rămase nemișcat în centrul covorului, locul unde făcuse dragoste cu ea în noaptea precedentă, și o privi traversând furioasă camera. Furia ei era aproape palpabilă.

Când discuția se încinsese cu câteva minute în urmă, își strânsese mâinile sub sâni. Dar acum, după ce lucrurile căpătaseră amploare, mâinile îi erau când în aer, când adânc înfipite în buzunarele din spate ale blugilor de catifea. Niciodată nu stăteau locului.

El avu o tentativă firavă de logică calmă, liniștitoare. Era doar o fațadă, și el o știa. Sub această mască putea să simtă și el acel amestec deloc sfânt de furie și tensiune și ceva ce se apropia neplăcut de mult de frică. „Dacă i se întâmplă ceva...”

Se opri în mijlocul gândului, deloc dornic să îl ducă până la capăt. Adevărul era că nu știa cum ar fi reacționat dacă i s-ar întâmpla ceva lui Elizabeth. Ar lua-o puțin razna – poate puțin mai mult.

Se săltă cu un efort de voință. Nu dorea să se gândească la asta. Nu avea rost. Ar fi fost, în mod evident, o reacție exagerată. Nu trăiau un scenariu de film noir. Era vorba despre un furt de tehnologie înaltă. O infracțiune corporatistă. Oamenii nu erau răniți în astfel de afaceri. Nu de obicei, în orice caz.

Dar asta nu însemna că lucrurile nu puteau scăpa de sub control.

— Te-a amenințat, spuse el, probabil pentru a treizecea oară. Trebuie să luăm amenințarea în serios.

— Nu m-a amenințat. Elizabeth îl privi fulgerător. Nu tocmai. A încercat să mă avertizeze. Cred.

— Nu are nicio logică. Dacă este implicată, știe cine ești. Știe că tu dispui de finanțele Fondului Aurora și că poți scoate bani serioși pentru Soft Focus în beneficiul clientului tău. De ce să încerce să te sperie înaintea licitației? Asta dacă nu...

Se opri dintr-odată, gândindu-se.

— Da? Elizabeth îl privea din cealaltă parte a camerei. Dacă nu ce?

— Dacă Vicky este implicată în asta, este ușor de presupus că și Dawson Holland este.

— Da.

— Bun, de dragul discuției, să spunem că presupunerea este adevărată. Asta tot ne lasă două posibilități. Prima: Vicky și Dawson au fost strategii din spatele furtului Soft Focus.

— Ceea ce se potrivește foarte bine cu teoria mea Vicky-femeia-fatală-a-lu-i-Tyler.

— Sau, continuă el concentrat, posibilitatea a doua: sunt aici, în Mirror Springs, din același motiv ca noi.

Din același motiv pentru care se află și Hayden aici, de altfel.

— Pentru că au fost invitați să ia parte la licitație?

— Exact. Gândește-te la asta. Page nu poate risca să invite prea mulți oameni la licitație. Este un om de laborator, un singuratic. Nu se mișcă în cercuri în care să întâlnească investitori milionari care să fie încântați de ideea de a licita pentru un obiect furat care poate fi vândut doar peste mări. Genul acela de oameni sunt, cu siguranță, sofisticați. Și toate ca toate, dar Page numai sofisticat nu e.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise ea și își țuguie buzele, fixându-l cu o privire concentrată. Dar ar ști despre noi doi, desigur.

— Niște mondeni sofisticați ce suntem, mormăi Jack.

Ea îl ignoră.

— Probabil ar putea ști și despre lunga ta rivalitate cu Hayden și ar fi putut ghici că fratele tău are să fie dornic să crească prețul pentru Soft Focus.

— Exact. Și singura persoană despre care știm sigur că a fost în contact cu el în ultima perioadă, cu destui bani și destul de puține scrupule pentru a lua parte la acest gen de afacere, este Dawson Holland.

Elizabeth se încruntă.

— Asta ar justifica faptul că Vicky a încercat să mă avertizeze. Poate vrea să îl ajute pe Dawson intimidând competiția.

— Mda. Se gândi la această posibilitate. Ar fi mai logic așa. Îmi place

mai mult decât teoria cu femeia fatală.

— Asta pentru că nu ai pic de romantism în suflet, îl privi feroce. Pur și simplu nu îți poți imagina un bărbat asumându-și riscurile pe care și le-a asumat Tyler Page din dragoste, așa este?

El se sperie de acuzația din vocea ei.

— Încerc doar să fiu realist.

— Da, sigur. Ea se opri dintr-odată. Știi care este problema noastră reală?

El ridică din sprâncene.

— Vrei o listă detaliată?

— Vorbesc serios. Problema noastră este că nu avem destule informații.

El își ridică ochii spre tavanul înalt și imploră răbdare.

— Hai, serios.

— Trebuie să aflăm mai multe despre Vicky Bellamy și despre Dawson Holland.

— Ți-am spus, l-am pus pe Larry să îl verifice pe Holland.

Ea porni spre telefonul de la capătul mesei.

— Tu i-ai cerut fratelui tău să îl verifice pe Holland din punct de vedere financiar, nu?

— Din câte îmi dau eu seama, este singurul unghi care contează aici.

— Poate. Ea ridică telefonul și formă un număr. Dar poate că nu.

El se uită la ceas.

— Este trecut de miezul nopții. Pe cine suni?

— Pe asistenta mea, Louise. Și-a petrecut douăzeci de ani lucrând pentru tabloide. Are tot felul de legături în lumea mondenă. Ar putea cunoaște pe cineva care... Se întrerupse, ascultând răspunsul persoanei de la celălalt capăt al firului. Fața îi fu marcată de surpriză. Îmi pare rău, trebuie să fi format numărul greșit. O căutam pe Louise Luttrell.

Jack se îndreptă spre geam contemplând luminile sclipitoare din Mirror Springs.

— Da, pot să aștept puțin, spuse Elizabeth. Louise? Cine, Doamne iartă-mă, era la telefon? Cum adică te-a sunat un vechi editor din afara orașului? Cât de vechi?

Jack privi peste umăr, amuzat de expresia nedumerită de pe fața lui Elizabeth.

— Nu, normal că nu credeam că locuiești la mănăstire. Doar că nu mă așteptam să răspundă un bărbat la telefonul tău, asta e tot. Nu la o asemenea oră, în orice caz. Elizabeth privi spre Jack, văzu că se uita la ea și se întoarse cu spatele la el. Eh, bine, nu, de fapt nu. A apărut o problemă cu rezervarea lui Jack de la hotel, așa că stă și el aici...

Se opri din nou și se făcu roz la față. Jack auzi râsul isteric de la celălalt capăt al firului chiar și de la geam. Zâmbi pentru sine.

Elizabeth își drese vocea și începu să vorbească foarte rapid:

— Dacă nu te deranjează, Louise, te-am sunat în legătură cu o problemă de afaceri. Vreau să văd ce poți să afli despre o actriță mărunță numită Victoria Bellamy și despre soțul ei, Dawson Holland. Cred că ambii au atârnat la marginea industriei de film ani de zile și sunt figuri importante la festivalul de aici.

Jack așteptă ca ea să își termine conversația cu Louise și să închidă telefonul.

— Asta ar trebui să ne aducă informații utile, spuse ea, întorcându-se din nou spre el. Louise știe să dezgroape mizerii despre aproape oricine. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de ieri.

— Nu este o idee rea, recunosc eu el.

— Cerule, mulțumesc pentru susținerea entuziastă.

— Vorbind despre probleme, aș vrea să revenim la subiectul de mai devreme.

— Care?

— Tu. Aici în Mirror Springs.

Ea se sprijini de spătarul canapelei, își întinse brațele în lateral și îl privi fioros.

— Nici să nu te gândești să încerci să mă convingi să plec.

— Elizabeth, am destule griji pe cap ca să stau tot tim-pul cu grija că Vicky are de gând să își continue campa-nia de-a te speria cât să te facă să pleci din oraș. Lucrurile pot deveni urâte. Nu vreau să îmi asum acest risc.

— Spui, de fapt, că am devenit o complicație suplimentară pentru

tine.

El își desfăcu degetele de la o mână.

— Mi-ai complicat viața din prima zi în care ne-am întâlnit.

— Pari să te fi descurcat destul de bine, spuse ea un pic prea dulceag.

— Poate. Dar situația a devenit tulbure.

— Ei bine, va trebui să te descurci din nou, pentru că eu nu o jterg din loc. Elizabeth îl privi ciudat de gânditoare. În plus, poate o să încerce să te sperie pe tine data viitoare.

El zâmbi.

— Crezi că va face asta?

— Nu neapărat. Elizabeth îl studie concentrată un moment nesfârșit. Dacă joacă într-adevăr rolul femeii fatale, s-ar putea hotărî să încerce să te seducă.

El clipi. Apoi rânji ca un lup.

— Te îngrijorează posibilitatea asta?

— Da, mă îngrijorează. Îl privi urât. Să vezi atunci complicații. Dacă Vicky te vrăjește, chiar că vorn avea probleme reale.

El râse ușor.

— Slabe șanse.

Elizabeth zâmbi periculos.

— Vrei să îmi spui că nu ai fi tentat de avansurile unei femei ca Vicky Bellamy?

— Da, chiar asta vreau să spun. Nu m-am priceput niciodată lajonglatul cu femei. Este mereu mai dificil decât pare. În acest moment, am mâinile pline.

— Te referi la mine?

— Normal că la tine mă refer. Mai vezi vreo altă femeie în apropiere?

Ea ezită.

— Nu.

— Cred că am fost clar când am spus că nu a mai exis-tat nimeni altcineva în ultimele șase luni.

Ea se întoarse cu spatele la el și privi în noapte.

— Ai fost ocupat cu Excalibur.

El îi studie linia rigidă a spatelui grațios. Felul mândru în care ea

mergea îl atrăgea ca un magnet.

— Nu atât de ocupat cât să nu am timp să mi-o trag dacă aş fi dorit sau dacă aş fi avut atât de mare nevoie. Un manager bun ştie să îşi stabilească priorităţi.

— Înţeleg.

— Şi tu?

— Şi eu am fost ocupată, zise ea, luată prin surprindere. Câteva întâlniri de afaceri. Atâta tot.

Cuvintele batjocoritoare ale lui Hayden îi reveniră în minte. „Ai fi putut la fel de bine să îi scrii numele pe peretele de la toaleta bărbaţilor, cu un mesaj de genul: «Dacă vreţi să vă simţiţi bine, chiar nu e o idee bună să o sunaţi pe Elizabeth, Prinţesa de Gheaţă» 11.

Traversă încăperea şi se opri în spatele ei. Nu o atinse.

— Hayden mi-a spus că este vina mea că nu ai avut nicio relaţie serioasă în ultimele şase luni.

— Vina ta? Vocea ei deveni ascuţită din pricina revoltei. Cerule! Chiar crezi că m-am topit gândindu-mă la tine şi doar la tine în ultimele şase luni?

El se cutremură auzindu-i tonul dispreţuitor.

— Nu tocmai. Cred că, după scena de la clubul Pacific Rim, ai rămas cu o anumită, hmm, reputaţie.

— Am înţeles. Chestia cu Prinţesa de Gheaţă?

— Hayden a sugerat că este posibil ca apelativul ăsta să fi speriat câţiva potenţiali doritori.

Ea pufni scurt, feminin.

— Chiar crezi că mi-aş fi dorit să ies în oraş cu un bărbat care să se lase descurajat atât de uşor?

El studie înclinarea arogantă a bărbiei ei şi zâmbi. Greşise, cu siguranţă, în privinţa părţii cu gheaţa, se gândi, dar nu cu restul. Era ceva de o nobleţe înăscută în comportamentul ei.

— Nu, zise ea.

— Stai, ne abatem de la subiect. Vorbeam despre Vicky şi Dawson Holland.

— Trebuie să ştiu, spuse Jack simplu.

— Ce anume trebuie să știi?

— Scena aceea de la club ți-a umbrit viața socială?

Ea expiră îndelung.

— Ține-te bine, Jack. Crezi sau nu, au existat unul sau doi bărbați care și-au făcut destul curaj cât să mă invite în oraș după ce tu ai trâmbițat lumii întregi că sunt frigidă. Mai mult, am rămas cu impresia clară că erau interesați de mai mult decât de o discuție amicală despre intențiile guvernului în privința ratei dobânzilor.

El se forță să ignore sarcasmul. Își trecu degetul de-a lungul cefei ei goale.

— Și atunci, de ce nu ai acceptat?

— Am fost ocupată. Se întoarse încet cu fața spre el. În ochii ei se vedea o hotărâre feroce. În ceea ce o privește pe Vicky Bellamy...

Înțelese că o împinsese cât de departe era ea dispusă să fie împinsă. Sovăielnic își lăasă mâna într-o parte.

— Dacă nu vrei să discutăm despre împachetarea bagajelor tale și întoarcerea la Seattle...

— Nici nu mă gândesc să discut despre asta, spuse ea concis. Nu plec nicăieri. Ai nevoie de mine, Jack.

El o privi și simți că se concentrează asupra ei cu întreaga ființă. Își puse mâinile cu mare atenție în jurul gâtului ei. Se folosi de degetele mari ca să îi ridice bărbia.

— Nu te contrazic.

Ceva în ochii ei se împlânzi și deveni mai scânteietor.

— Ce ușurare.

Își ridică gura pentru un sărut.

De data aceasta, ajunseră până la etaj, în patul lui, înainte ca el să îi scoată blugii.

Mai târziu, după ce ea adormise lângă el, se sprijini pe perne, cu brațul sub cap, și îi puse încet cealaltă întrebare, pe care nu i-o adresase mai devreme.

— Tu ai nevoie de mine?

Dawson luă cele două pahare și îi dădu unul lui Vicky.

— Este timpul pentru un alt atac din partea urmărito-rului nostru.

— Nu cred că funcționează, răspunse Vicky. Toată lumea a ajuns la concluzia că întreaga afacere cu următorul este doar un artificiu de publicitate. Până și maseuza de la spa m-a întrebat ieri dacă nu este doar Lin truc publicitar.

— Este vina ta. Nu pari suficient de terorizată când atacă.

Vicky învârti alcoolul în pahar.

— Poate chiar este vina mea. Dar vreau să amâni treaba. Cel puțin până la finalul festivalului. Te rog, Dawson. Este o săptămână importantă pentru mine. Vreau să mă bucur de ea.

El ezită, apoi se hotărăște să se tempereze.

— Ai dreptate. Este săptămâna ta glorioasă. Presupun că putem amâna treaba cu următorul o vreme.

Ea îi zâmbi radios.

— Ești atât de bun cu mine, Dawson.

O privi. Purta neglijoul alb în acea seară, cel care o făcea să arate ca o călugăriță inocentă dintr-o mănăstire medievală. Știa cât de mult îi plăcea lui acest joc. La naiba, știa tot ce era de știut despre gusturile lui sexuale. Îl studiasse; se devotasese învățării lucrurilor care îl mulțumeau în pat. Ar fi putut să fie amanta perfectă. În schimb, era nevasta perfectă. Soția lui. Toți bărbații pe care îi cunoștea îl invidiau. Toți bărbații care o vedeau pe Vicky și-o doreau. Dar, atâta timp cât și-o putea permite, ea era a lui.

Așa că, de ce mai avea nevoie de alte femei? Ce căuta când se risipea în acele corpuri fără chip, fără nume? Niciuna nu se putea compara cu Vicky. Dacă ar fi încercat să îi explice problema unui psihiatru, tipul l-ar fi considerat cu adevărat nebun.

Vicky zâmbi lăsându-se în genunchi în fața lui.

Materialul rochiței albe se așază în jurul ei în pliuri grațioase, atingându-i vârfurile pantofilor. Ridică privirea spre el pe sub gene, o novice îngenunchind în fața maestrului ei, dornică să învețe misterele pe care doar el este în stare să i le deslușească.

El simți cum excitarea crescuse. Era de parcă ea ar fi făcut un descântec sexual. El nu avea niciodată nimic de făcut. Ea făcea toată treaba. Ea era agresorul, chiar și când jucau acest joc al călugăriței. Câți bărbați nu ar fi ucis să fie în locul lui?

Își puse vârfurile degetelor pe genunchii lui și îi depărtă picioarele. Halatul lui căzu pe dată. Ea veni spre el, cu buzele desfăcute.

Puțin mai târziu, aflat pe punctul de-a se abandona orgasmului alb fierbinte, deschise ochii preț de o secundă. Își coborî privirea spre capul auriu al lui Vicky și avu o revelație. Dintr-odată, înțelese de ce avea nevoie de alte femei.

Apela la ele pentru că era dornic de asigurări. Din când în când, simțea nevoia să își confirme propria bărbăție în modul cel mai vechi, cel mai fundamental. Trebuia să își demonstreze sieși că el era în continuare cel care deținea controlul.

Pentru că, atunci când era cu Vicky, știa că nu așa stăteau lucrurile. Ca o gheșă meșteșugit instruită, ea îi dădea totul, fără a-i dărui însă nimic din ea. Putea să o posede, dar nu să o aibă cu adevărat.

Era deșteaptă. Era puțin îngrijorat că poate era chiar mai deșteaptă decât el. Dar în ultima vreme faptul că ea era mereu stăpână pe sine îl tulburase profund. Nu bea niciodată prea mult alcool, nu mânca prea mult, nu se lăsă niciodată cu adevărat pradă plăcerilor sexuale. Acum era aproape sigur că ea era frigidă.

Din câte își putea da el seama, ea nu avea nicio slă-biciune în afara dorinței ei de a juca în filme, și, chiar și în privința asta, trăgea o linie. Actoria era importantă pentru ea, dar nu atât de importantă încât să fie dispusă să riște totul de dragul carierei. Poate de aceea nici nu reușise la Hollywood.

Adevărul crud îl lovi dintr-odată.

Uneori era foarte speriat de ea.

Elizabeth stătea pe trotuarul din fața micului magazin care vindea bijuterii scumpe, făcute de mână, prefăcându-se că studiază unul dintre colierele unice din spatele geamului. Dar atenția îi era îndreptată spre reflexia lui Vicky Bellamy, care intra în magazinul de haine de pe cealaltă parte a străzii.

Urmărirea unei persoane în viața reală se dovedea mult mai plictisitoare decât în filme, constată Elizabeth. Sau asta, sau Vicky avea multe lucruri plictisitoare în program în acea zi.

Nu se putea plânde însă. Fusese ideea ei să o urmă-rească pe Vicky în

acea dimineată. Jack o avertizase că avea să fie pierdere de vreme. Rămăsese acasă, să îi sune pe Milo Ingersoll și pe Larry. Când ea plecase, era adâncit în conversație cu fratele lui. Subiectul erau afacerile recente ale lui Dawson Holland.

Jack ridicase privirea și se încruntase văzând-o îndreptându-se spre ușă. Pusese o mână pe receptor și spusese: „Nu face nimic stupid”.

Ea se strâmbase și se dusesse la mașină.

Fusese destul de ușor să o găsească pe Vicky. Elizabeth verificase orarul festivalului, observase un atelier pentru actori între ai cărei invitați se afla și Vicky și pur și simplu așteptase.

Când discuția luase sfârșit, Vicky plecase la cumpărături. Trecuse o oră, și ea se plimba în continuare de la un magazin la altul, pe strada principală din Mirror Springs.

Micul district din centrul orașului era plin de participanți la festival care luau o pauză de la proiecții și ateliere, dar nu era dificil să o urmărească pe Vicky. Îmbrăcată într-un pulover alb pe gât, cu pantaloni albi, largi, ce cădeau în valuri, și o haină albă lungă, era ca un far într-o mare de negru și denim. Nu dorea doar să fie observată, înțelese Elizabeth. Avea nevoie de atenție. Tânjea după ea. Trăia rolul Victoriei Bellamy. Actriță.

Sau doar ușura sarcina unui posibil următor?

Era atât de concentrată pe Vicky, că nu simți prezența unui bărbat masiv care se apropiase mult de ea decât în clipa când acesta începu să vorbească:

— Lizzie? Hei, ce mai noroc, nu? Tocmai voiam să vin la tine.

Se sperie la auzul vocii atât de cunoscute. Privirea îi fugi de la Vicky la reflexia bărbatului aflat în spatele ei. Văzându-l, oftă în sinea ei.

Cumnatul ei îi amintise întotdeauna de un câine St. Bernard cumsecade, ușor de mulțumit. Era ceva înviorător de inocent și de agreabil la el. Era aproape imposibil să reziști feței lui neatrăgătoare, dar extrem de prietenoase. Părul lui roșu și ochii albaștri veseli îi dădeau un aer de onestitate despre care ea știa că era perfect autentică.

Era genial de fapt. Planuri mari și idei grandioase țâșneau din el în ceea ce părea o fântână ineputabilă de inteligență. Mai presus de orice,

era un soț complet devotat și tatăl mândru a trei copii.

Păcat că o dădea așa rău în bară, se gândi ea cu afecțiune. Problema cu Merrick era că ceva mergea mereu prost când încerca să își pună în practică ideile mărețe, în anii de când era însurat cu sora ei, Rowena, avusese cel puțin o duzină de slujbe, încercase de trei ori să își înceapă propria afacere și pierduse o grămadă de bani la bursă.

Cu siguranță un ratat, dar făcea parte din familie. Ratatul ei.

După șocul inițial, fu învăluită de un sentiment de resemnare fatalistă.

— Ce faci aici, Merrick?

— Destul de evident, nu?

Îi oferi zâmbetul lui ușor strâmb, care trăgea mai mult spre dreapta decât spre stânga și care îi făcea ochii să se jncrețească ușor.

— Încercam să dau de tine, Lizzie. De când ești intere-sată de filmele noir?

— Nu pot să cred. Se întoarse complet spre el. M-ai urmărit la Mirror Springs?

— Tocmai am ajuns. Își frecă fața cu mâna. A fost un drum lung. Am prins un zbor de noapte până la Denver și după aceea a trebuit să închiriez o mașină și să conduc pe blestematul ăla de drum de munte. M-am gândit să mă opresc la o cafea în oraș înainte să caut adresa la care stai. Noroc că te-am văzut înainte să ies din cafenea. Chiar mă îndreptam spre mașină, când te-am văzut aici.

Ea își strânse mâinile pumn în buzunarele din față ale hainei.

— Cum ai făcut rost de adresa mea din Mirror Springs?

— Am sunat-o pe Louise. Ea mi-a dat-o.

— Va trebui să am o discuție cu Louise.

— Ce naiba se întâmplă, Lizzie? Merrick își înalță capul. M-ai evitat în ultima lună. Nu mi-ai răspuns la telefoane. Apoi am ajuns în Seattle, și am aflat că ai plecat din oraș ca să participi la un festival de film. Și am mai auzit... Ești aici cu un tip numit Fairfax?

Elizabeth navigă pe fluviul de întrebări și o alese pe cea cu răspunsul cel mai simplu.

— Sunt aici cu Jack Fairfax.

Sprâncenele roșii ale lui Merrick se uniră într-o încruntătură

nedumerită.

— Nu știam că te întâlnești cu cineva mai nou.

— Nu am mai stat de vorbă în ultima vreme, Merrick. Am fost amândoi ocupați.

— Cine este?

— Fairfax? Printre altele, este directorul de la Excalibur Advanced Materials Research. Fondul Aurora are o investiție importantă în compania lui.

Ochii lui Merrick se deschiseră larg.

— Te culci cu un client?

Ea scrâșni din dinți.

— Prefer să nu folosesc expresia „mă culc cu un client”. Sună de prost gust.

— Doamne, îmi pare rău, Lizzie. Dar nu îți stă în fire să faci așa ceva. Este șocant să aflu că... hmm... îți faci de cap cu un client.

— Nu este tocmai un client. Ei bine, tehnic vorbind, este, presupun. Își ridică bărbia. Prefer să mă gândesc la el ca la un partener de afaceri.

— Sigur, sigur, spune-i cum vrei. Și care-i treaba? Este ceva serios? Rowena o să aibă un milion de întrebări când o să-i spun.

— Merrick, nu prea vreau să vorbesc despre asta. Viața mea personală este treaba mea. Spune-mi ce vrei și după aceea poți pleca.

El păru zdrobit.

— Vorbești de parcă am venit să te văd doar pentru că vreau ceva.

— Se pare că avem cele mai intime discuții doar atunci când ai nevoie de cineva care să îți finanțeze unul dintre proiecte.

— Nu este așa, și știi bine, spuse el cu sinceritate. Suntem rude, Lizzie.

— Știu, știu.

Zâmbi îndurerată. El avea dreptate. Erau rude.

— Ce este de data asta? Te avertizez din start că nu mai bag un sfânt în tehnologia hidratului de metan înghețat. Obții metan mai ieftin din dosul unei vaci decât dând găuri în fundul oceanului.

Merrick păru distras pe moment. O lumină familiară îi apăru în ochii albaștri.

— Hidratul de metan este combustibilul viitorului, Lizzie. O resursă naturală de gaz enormă. Compania în care am investit era mult prea avansată pentru vremurile astea, atâta tot. În următorii cinci ani cineva va inventa o tehnologie de forare viabilă financiar.

— Cred că pot aștepta.

— De fapt, nu de asta te-am căutat, spuse el rapid. Am vrut să vorbesc cu tine despre o idee legată de securitatea calculatoarelor. Este o abordare complet nouă. Mecanică în loc de software, înțelegi? Mai mult, este perfectă pentru noua tehnologie pe bază de lumină.

— Scuză-mă, Merrick. Ea se ridică pe yârful picioarelor pentru a privi peste umerii lui largi. Îmi stai în cale.

O văzu pe Vicky ieșind pe ușa magazinului de haine. Soarele strălucea în ochelarii întunecați ai actriței, care se întoarse și porni pe trotuar spre mașina ei Porsche parcată în apropiere.

— Am un plan de afaceri de data aceasta, Lizzie, continuă Merrick. Am vorbit și cu niște experți în calculatoare. Hackeri și crackeri adevărați. Spun că ideea mea sună bine. Dar am nevoie de susținere...

— Sunt puțin ocupată chiar acum, Merrick.

— Îți spun pe scurt. Amândoi știm că nu am avut idei grozave în trecut. Nu mai am la cine să apelez. Ești sin-gura mea speranță.

— Mda.

Elizabeth dădu să îl ocolească.

— Sună-mă când mă întorc la Seattle, bine?

Pe stradă, Vicky urcase în Porsche-ul ei alb și se îndepărta.

— La naiba, mormăi Elizabeth.

— Lizzie? Merrick se încruntă. S-a întâmplat ceva?

Elizabeth se gândi să fugă repede spre locul unde își lăsase propria mașină și să o urmărească pe femeie. Dar urmărirea asta nu se anunța prea promițătoare. Vicky se îndrepta probabil spre casă.

Și gata cu cariera ei de detectiv particular! Resemnată cu inevitabilul, se întoarse spre Merrick.

— În regulă, zise ea și se puse în mișcare. Să mergem undeva să vorbim.

Ușurarea șterse îngrijorarea inițială de pe fața lui Merrick.

Optimismul fără de margini îi reveni. Ochii îi străluceau de entuziasm în timp ce pășea în dreptul ei. Elizabeth își mai suprimă un oftat. Cunoștea acea privire. Era convins că de data asta totul avea să fie în regulă. Avea să îl ajute cu Fondul Aurora, și el avea să se avânte în visurile lui aeriene.

— Nu am nevoie decât de un mic angajament din partea fondului, o liniști Merrick. Bani de sămânță. Atât cât să pot atrage atenția altor investitori. Știi cum este. Banii trag la bani. Odată ce oamenii află că Fondul Aurora a intrat în afacere, vor vrea și alții să se implice. Ideea este grozavă. Recuperarea investiției este garantată. Dar voi avea nevoie de puțin timp pentru a pune lucrurile pe picioare.

— Așa ai spus și ultima oară.

— Știu. Dar de data asta lucrurile vor merge, Lizzie. O simt.

— Asta ai spus și ultima oară, repetă Elizabeth.

Dar o zise mai încet.

Merrick privi încruntat când umbra unui bărbat se revărsă peste apărătoarea mașinii.

— Te știi cumva?

— Mă cheamă Hayden Shaw. Hayden îi zâmbi. Te-am văzut vorbind cu Elizabeth Cabot acum câteva minute.

Merrick își luă mâna de pe mânerul ușii și se întoarse cu o privire mirată.

— O cunoști pe Lizzie?

— Fac afaceri în Seattle. Suntem membri ai aceluiași club. Și tu ești prieten cu ea, nu?

— Sunt cumnatul ei. Însurat cu sora ei, Rowena. Merrick întinse mâna. Mă numesc Merrick. Merrick Grenville.

Zâmbetul lui Hayden se lărgi încet în timp ce îi strângea mâna.

— Ce coincidență. Ești aici pentru festival?

— Chestia cu filmele? Merrick se strâmbă. Nu. Am venit doar pentru o zi, să o văd pe Lizzie. Trebuie să mă întorc la Phoenix diseară.

— Dacă ai cincisprezece minute la dispoziție, aș vrea să îți fac cinste cu o cafea.

— Mersi, dar mă cam grăbesc. Am ceva de mers până la aeroport.

— Nu te rețin mult. Hayden îl bătu cu mâna pe umăr. Cred că vei vrea

să auzi ce am de spus.

— Despre ce este vorba?

— Este vorba despre relația cumnatei tale cu Jack Fairfax.

Merrick se încruntă.

— Îl știi pe tip?

— Da, zise Hayden. Îl știi prea bine. Și sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le afli și tu despre el.

Capitolul 18

Jack o văzu pe Elizabeth de îndată ce intră în restaurant. Se uită la ceas și se încruntă. Îl făcuse să aștepte douăzeci de minute la prânz. Și ea nu întârzia niciodată.

Aproape niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

Se ridică din separeu și îi luă haina.

— Te-ai pierdut urmărind-o pe Vicky Bellamy prin oraș?

— Taci! Elizabeth se uită urât și se așează în cealaltă parte a mesei.

Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet.

— Îmi pare rău.

— Crezi că îmi pierd timpul urmărind-o, nu-i așa?

— Cam da. O să aflu mai multe de la Larry decât o să o faci tu jucându-te de-a detectivul. De ce ai întârziat?

— Nu din cauza lui Vicky. Cumnatul meu, Merrick, a apărut pe neașteptate.

Merrick Grenville. Cumnatul care își pierduse slujba când Morgan înghițise Galloway. La naiba. Nu avea nevoie de acel gen de complicații, își dădu seama Jack. Nu acum.

— Grenville a venit până aici să te vadă? Întrebă el precaut.

— Dorea să discutăm despre afaceri. Deschise meniul cu o mișcare tensionată. Mi-am petrecut o oră și jumătate cu el. A plecat acum câteva minute. Zicea că are un avion de prins.

— Ce dorea?

Maxilarul lui se încordă. Ea nu ridica privirea de la meniu.

— A fost doar o conversație personală. Probleme de familie.

— Cu alte cuvinte, dorea bani.

— Așa cum am zis, a fost o conversație personală, spuse ea laconic.

El întinse mâna să-i ia meniul. Lucru deloc ușor. Ea se ținea bine de el. Când se văzu într-un final nevoită să îi dea drumul și să îi înfrunte privirea, nu îi plăcu amestecul de emoții de pe chipul ei.

— I-ai spus despre mine? întrebă el direct.

— Știe că stau cu tine, da.

— Nu face de-astea cu mine, Elizabeth. I-ai spus că eu am fost consultantul din spatele afacerii Galloway?

Ea se întinse peste masă, apucă meniul și îl trase înapoi din mâna lui.

— Nu am atins subiectul ăsta.

Se aplecă spre lista de aperitive de parcă ar fi așteptat o minune divină.

— Cu alte cuvinte, nu i-ai spus. Nu știe că te culci cu bărbatul care a distrus Galloway.

Ea nu ridică privirea de la meniu.

— Nu am considerat că era treaba lui.

— De ce nu i-ai spus despre mine?

— Cred că o să iau o salată. Nu prea mi-e foame.

El se aplecă într-o parte peste masă.

— De ce nu i-ai spus despre mine?

Ea închise meniul. Măscă ei de Prințesă de Gheață era bine fixată pe față.

— Pentru că știam că are să îl deranjeze și nu eram dispusă să asist la o scenă. Acum, putem, te rog, să schimbăm subiectul? Ai aflat ceva de la Larry?

— Ți-e teamă să îi spui despre noi, așa-i? Crezi că va ajunge la concluzia că mă folosesc de tine.

Furia apărură în ochii ei, topind gheața într-o flacără albastră-verzuie.

— Ți-am spus, vreau să schimb subiectul.

— Cât crezi că vei putea să ții relația noastră ascunsă de familia ta?

— Nu aș numi-o tocmai relație.

— Dar cum ai numi-o?

Ea miji ochii.

— În acest moment, cred că ar putea fi clasificată ca o aventură de

afaceri.

— Aventură de afaceri, zici? Furia îl cuprinse și pe el. Cum ai defini o „aventură de afaceri”?

— Cerule, așa spune că este la fel ca orice altă aventură. Limitată ca însemnătate și durată.

— Crezi că ceea ce se întâmplă între noi va dispărea atât de rapid, încât nu vei fi nevoită să oferi lămuriri familiei tale? Acesta este marele tău plan?

— Nu avem timp pentru asta, spuse ea printre dinți. Amândoi avem o altă prioritate, îți aduci aminte? Ce ai aflat de la Larry?

Dorea să se certe cu ea. Dorea să o facă să admită că ceea ce aveau nu era limitat ca însemnătate și durată. Voia să o forțeze să-i spună familiei despre el.

Dar îndârjirea din ochii ei îi dădu de înțeles că nu putea să aibă sorți de izbândă în acea zi. Ospătarul sosi să le ia comanda. Jack se lăsă pe spate, inspiră adânc și se concentrează pe problema cu Soft Focus.

Când ospătarul se depărtă, Jack întâlni ochii lui Elizabeth de cealaltă parte a mesei.

— Larry a găsit câteva informații despre afacerile lui Holland. Tipul a avut și probleme în trecut, dar asta nu este chiar atât de ciudat pentru un tip de nivelul lui. Cea mai interesantă informație este că a avut câteva pierderi masive anul trecut. A ocupat o poziție importantă într-un fond hedge internațional care a dat faliment.

Elizabeth părea gânditoare.

— Este interesant. Mă întreb dacă plănuiește să se fo-loasească de Soft Focus pentru a se redresa.

— Posibil. Dar, ca să facă asta, ar trebui să îl scoată din țară.

Jack se întinse spre bucata de pâine focaccia pe care ospătarul o lăsase pe masă.

— Presupun că nu a apărut niciun semn legat de Tyler Page, nu?

— Nu. Viermele ăsta pare să fi dispărut de pe fața pământului.

Ospătarul se întoarse cu salata Nicoise pe care Elizabeth o comandase și cu o farfurie cu somon la grătar. Jack își ridică furculița. Apucă să ia o înghițitură înainte ca Elizabeth să împietrească. Privirea ei se fixă asupra

unui punct din spatele umărului lui. Gura îi rămase deschisă într-o exclamație fără cuvinte.

Adrenalina îi trecu prin vene. Își lăsă jos furculița.

— Ce este? îl vezi pe Page?

— Nu, eu... Se opri. Jack, stai, nu te ridica.

Dar el era deja în picioare, întorcându-se să vadă pe cine zărise ea în restaurantul aglomerat.

Păși direct în pumnul care venea spre el. Avu doar o jumătate de secundă să îl vadă și să se rotească în di-recția pumnului în mișcare. Drept urmare, lovitura îi șterse maxilarul și pumnul alunecă în aer. Dar fusese prins într-un echilibru precar. Pică într-o parte și se lovi cu putere de capătul separeului.

— Merrick!

Elizabeth părea deopotrivă furioasă și îngrozită.

— Ce crezi că faci?

Elizabeth îl știa pe tip, își dădu seama Jack. Minunat. Instinctul îl avertiza să nu se apere. Avea să pară el agresorul, și femeilor nu le plăceau astfel de lucruri, întinse mâna și apucă spătarul scaunului ca pentru a-și recăpăta echilibrul.

Se lăsase o tăcere înfricoșată. Toate privirile din restaurant erau îndreptate asupra lor.

„Grozav. Alt restaurant; altă scenă.“ Cumva, Jack știa că Elizabeth avea să dea din nou vina pe el, deși nu făcuse nicio mișcare de apărare în fața atacului nepro- vocat. Îl privi pe bărbatul masiv, cu chipul îmbujorat, care stătea amenințător în fața lui. Merrick respira greoi, cu pumnii strânși. Jack privi pe lângă el și îl văzu pe Hayden lângă intrarea în restaurant.

Hayden îi întâlni privirea, îi zâmbi glacial și îl salută cu un singur deget. Apoi se întoarse și plecă.

— Ce naiba crezi că faci cu cumnata mea? întrebă Merrick cu vocea plină de indignare.

Jack își atinse precaut maxilarul în timp ce se gândea la posibilele răspunsuri la întrebare.

— E amuzant că întrebi asta. Tocmai îi spuneam lui Elizabeth că ar

trebui să mă prezinte familiei ei.

— Știi deja cine ești, Fairfax. Ești ticălosul care a distrus Galloway.

Elizabeth se ridicase și ea.

— Merrick, te rog. Nu mai scoate un sunet.

— Știi cine este omul acesta, Lizzie?

— Știi cine este, spuse ea cu vocea pe jumătate sugrumată. Suntem în mijlocul unui restaurant și toată lumea se holbează la noi. Nu vreau să mai aud un singur cuvânt de la niciunul dintre voi. Ați înțeles?

— Eu cu siguranță, spuse Jack.

Merrick își strânse puternic buzele și se uită la Jack de parcă ar fi fost un șarpe pregătit să muște în orice moment.

Jack își verifică dinții cu limba. Totul părea la locul lui. Nu simțea gust de sânge. Era ziua lui norocoasă.

Elizabeth își deschise poșeta, scoase un pumn de bani și îl aruncă pe masă. Apoi își puse cureaua de la poșetă pe umăr și îi privi pe ambii bărbați pe rând.

— Mă veți urma afară din restaurant și nu veți scoate o vorbă până nu ieșim.

Porni spre ușă fără să se mai uite în spatele ei.

Jack îl privi pe Merrick.

— După tine.

Merrick ezită, dar apoi se întoarse cu o mișcare stângace și ieși greoi din restaurant, pe drumul deschis furtunos de Elizabeth.

Capetele se întoarseră după cei trei. Elizabeth și Merrick ieșiră pe ușă fără să o mai privească pe tânăra care stătea la postul ei, la intrarea în restaurant, ținând strâns un vraf de meniuri de parcă ar fi fost biblia de care se putea folosi pentru a alunga vampirii și demonii.

Lui Jack i se făcu milă de ea.

— Nu-ți face griji, spuse el când trecu pe lângă femeia uimită. Este o trăsătură de familie. Te obișnuiești cu ea după o vreme.

Ieși și el și îi văzu pe Elizabeth și pe Merrick pe trotuar. Prinse ultima parte a celei lor purtată cu glas scăzut.

— Shaw mi-a spus întreaga poveste, zise Merrick.

Cuvintele îi erau înfundate și pline de furie.

— Cum te-a sedus Fairfax și te-a convins să finanțezi
Excalibur și cum te-a umilit apoi în fața a jumătate de Seattle.

— Nu a fost chiar jumătate de Seattle, spuse Elizabeth.

Jack o privi.

— Dacă așa înțelegi tu să clarifici lucrurile, cred că m-aș descurca mai bine singur.

Ambii se întoarseră și-i aruncară o privire mânioasă.

Jack oftă.

— De ce nu te întorci acasă, Elizabeth? Eu și Merrick facem o plimbare până la râu și rezolvăm problema.

— Oh, nu, nu o să o faceți asta, răspunse ea. Nu am de gând să vă las singuri. Nu voi tolera nicio scenă idioată, de masculi, cu bătaii de pumn în piept.

— Din partea unei doamne care a vărsat o carafă în-treagă cu apă cu gheață în capul meu și care m-a făcut un șobolan ticălos în fața a jumătate de Seattle, este aproape amuzant, comentă Jack.

Elizabeth se uită urât la el.

— Nu am de gând să vă las să plecați singuri împreună.

— Îți dau cuvântul meu că nu o să ne omorâm. Jack deschise portiera de la mașina ei. Urcă.

— Nu am nicio intenție să plec.

— Este un lucru pe care eu și Merrick trebuie să îl discutăm singuri, repetă Jack cu răbdare. Prezența ta va complica lucrurile.

Un licăr de nesiguranță apără în ochii ei. Privi la fața împietrită a lui Merrick. Acesta nu spuse nimic.

— Nu cred că este o idee bună, insistă Elizabeth.

— Ai încredere în mine, insistă Jack.

Ea ezită preț de câteva secunde, apoi se urcă la volan, își scoase ochelarii de soare, și-i puse la ochi și rămase acolo încruntându-se spre el.

— Condu cu atenție, o sfătui Jack. Ești puțin supărată, dar fii atentă la drum, bine?

— Sunt perfect capabilă să conduc în siguranță.

— Mă bucur să aud asta.

Închise portiera și se dădu în spate.

Ea băgă cheia în contact și se îndepărtă de trotuar cu doar o mică scârțâitură de cauciucuri.

Jack îl privi pe Merrick.

— Hai să facem o plimbare.

Elizabeth își aruncă cheile pe masa din hol și trânti ușa. Abia se putea abține să nu urle de frustrare. Ce mai putea merge prost?

Intră în bucătărie, apucă ceainicul și dădu drumul la robinet. Era ca și cum o forță răuvoitoare era hotărâtă să îi saboteze fiecare încercare de a recupera cristalul. Sau poate că forțele erau pur și simplu concentrate să îi distrugă relația cu Jack. În orice caz, rezultatul era ace-lași. Nu era cu nimic mai aproape de găsirea lui Tyler Page sau a cristalului, cum nu se apropia nici de găsirea răspunsurilor la întrebările spinoase legate de relația ei cu Jack.

De ce alesese Merrick exact acea săptămână ca să îi ceară banii? Era vina ei. Ar fi trebuit să îi răspundă la telefoane pe când se afla în Seattle. Mormăi în vreme ce puse ceainicul pe aragaz. Mătușa Sybil i-ar fi spus că asta merita pentru că încercase să evite o problemă.

Telefonul sună chiar când turna apa fierbinte peste ceaiul verde din oală. Întinse mâna spre telefonul din bucătărie.

— Alo?

— Îl caut pe Jack Fairfax. Vocea era joasă, alarmată, masculină. Spune-i că este important.

Auzi voci în fundal. Sunau de parcă ar fi fost înregistrate pentru o coloană sonoră.

— Cine este la telefon?

— Doar cheamă-l, bine? Trebuie să vorbesc cu el. Îmi așteaptă telefonul. Este o chestiune de afaceri, înțelegi?

Intuiția ei intră în acțiune.

— Ești Leonard Ledger, cumva?

Urmă o scurtă pauză la capătul firului.

— Trebuie să vorbesc cu Fairfax.

— Jack nu este aici acum. Îi pot transmite un mesaj?

— Hmm, nu. Nu, trebuie să vorbesc cu el personal. O să încerc să îl

sun pe mobil.

— Cred că îi aud mașina pe alee, spuse Elizabeth calm. Vreți să mai rămâneți pe fir, domnule Ledger?

— Da, sigur, spuse el automat. Am să aștept.

Ea zâmbi când îl auzi confirmându-și identitatea. Cine a zis că nu putea să joace rolul de detectiv particular?

— Îmi pare rău, domnule Ledger. Se pare că nu era mașina lui.

— La naiba! în regulă, o să încerc să îl sun pe mobil.

Auzi un clinchet ascuțit în ureche când Leonard închise telefonul. Puse receptorul la loc și studie ceainicul vreme îndelungată. După ce se gândi că îi dăduse lui Leonard suficient timp pentru a-l suna pe Jack, își turnă o ceașcă de ceai și se întinse din nou spre telefon. Acesta sună înainte să îl atingă.

Răspunse rapid, așteptându-se să audă vocea lui Jack.

— Alo?

— Îmi pare rău pentru scena de la restaurant, spuse Hayden Shaw încet. Am vrut doar să îți spun că nu a fost ceva personal.

— Nu a fost personal? Își auzi vocea umplându-se de furie reînnoită. A fost sută la sută personal. Care-i treaba cu tine și cu Jack, până la urmă? Nu ești un om prost. Nu pot să cred că lași vendeta asta ridicolă să îți strice viața.

— Nu înțelegi, Elizabeth.

— Fii convins de asta.

Închise telefonul.

— Shaw mi-a spus ce ai făcut cu Lizzie.

Merrick stătea la marginea râului și privea spre apa agitată.

— Cum ai mințit-o ca să își reînnoiască finanțarea pentru Excalibur. Ai sedus-o ca să obții ce urmăreai. Te-ai folosit de ea. Ai umilit-o. Ar trebui să te bat măr.

— Nu am mințit-o, zise Jack. Și ceea ce s-a întâmplat între noi acum șase luni nu a fost seducere. A fost înce-putul unei relații serioase.

Merrick îl privi cu o neîncredere furioasă.

— O relație serioasă?

— Recunosc că lucrurile au fost destul de agitate din când în când,

dar suntem în continuare împreună. Se gândi la ședințele lunare ale consiliului de administrație. Ne-am văzut în mod regulat.

— Minciuni. Te folosești de ea. Nu a mai avut o relație serioasă de când s-a despărțit de Garth Galloway.

Un nor amenințător se instalează în jurul lui Jack precum o ceață.

— Garth Galloway? Fiul lui Camille Galloway? Directorul financiar de la Galloway?

— Da. Merrick își înfipse mâinile în buzunarele de la haină. Elizabeth a fost logodită cu el.

— Logodită. Cu fiul lui Camille Galloway.

Era prins într-un fel de capcană blestemată, constată Jack. De fiecare dată când făcea un mic progres, un nou dezastru îi apărea în față.

— Normal.

Merrick se uită urât.

— Ce vrei să spui.

— Las-o baltă! De ce s-a despărțit de Galloway?

Merrick oftă.

— Le-a spus tuturor că stresul preluării ostile a pus prea multă presiune pe relația lor. Și a fost adevărat, în mare parte. După ce i-ai distrus compania, Camille a dat vina pe Garth pentru că a lăsat firma vulnerabilă financiar. Garth i-a învinovățit pe toți cei din jurul lui pentru eșec. A devenit furios, apoi deprimat și apoi a început să se culce cu altcineva.

— Înțeleg. Jack privi spre apa rapid curgătoare. Nu știam că Galloway a fost logodit cu Elizabeth.

Merrick îl privi disprețuitor.

— Ar fi contat?

Ezită, se gândi la Larry, apoi scutură din cap.

— Nu.

— Nici nu-mi imaginam altceva. Într-un final, l-a confruntat pe Garth în legătură cu infidelitatea lui și a anulat logodna. Merrick se opri preț de o clipă înnegurată. Garth i-a spus apoi că singurul motiv pentru care se logodise cu ea fusese dorința mamei lui. Camillei îi plăcuse ideea de a avea Fondul Aurora în familie, înțelegi. Considera că astfel

compania avea să se bucure de siguranță financiară.

Jack simți un fior de gheață în stomac.

— Cu alte cuvinte, Galloway a vrut să se însoare cu ea pentru bani.

— A vrut să o folosească, confirmă Merrick sec. Așa cum ai urmărit și tu. Dar lui Garth Galloway îi recunosc un merit. Nu a umilit-o într-o scenă publică în fața prietenilor și a colegilor ei.

— Crezi că l-a iubit?

— Sigur. Merrick se încruntă. Adică, a fost logodnica lui, nu?

— Dacă zici tu.

— Normal că l-a iubit. Merrick băgă mâinile mai adânc în haină. L-a uitat într-un final, dar i-a fost greu o vreme. Și apoi ai apărut tu, ca să îi dai din nou viața peste cap.

— Mă crezi sau nu, nu am vrut să o dau în bară a doua oară.

Merrick îl privi întunecat.

— Deci care e treaba cu voi?

— Asta încerc și eu să înțeleg de șase luni.

— Ai găsit vreun răspuns?

— Nu.

— Ei bine, lasă-mă să te ajut eu puțin, spuse Merrick. Este foarte simplu. Ai nevoie de susținerea Fondului Aurora pentru a păstra Excalibur în afaceri, așa că te culci cu doamna care scrie cecurile. Ce o să se întâmple când nu o să mai ai nevoie de banii ei?

— Nu știi, recunosc Jack.

Ce avea să facă atunci când acea parte tensionată a relației lor nu avea să mai existe?

— Nu înțeleg. Treaba asta nu prea are logică. Merrick îl privi preț de câteva secunde tensionate. Se mai întâmplă și altceva aici. Ce anume?

— Nimic care să te privească.

— Pe naiba! Face parte din familia mea. Am dreptul să știu...

Telefonul sună, făcându-l pe Merrick să tacă. Recunosător pentru întrerupere, Jack scoase rapid micul instrument din buzunarul jachetei.

— Fairfax la telefon.

— Leonard Ledger sunt. Știi tipul pe care îl căutai? Tyler Page?

Jack încremeni.

— Ascult.

— Cred că am aflat ceva despre el.

— Unde este?

— Nu pot vorbi acum. Vino în camera mea de hotel diseară, bine? Pe la unsprezece jumătate. Trebuie să merg la câteva proiecții și apoi ies în oraș cu oameni care sunt interesați să investească în filmul meu.

— Ledger, dacă aștepți să scot din buzunar sume im-portante pentru proiectul tău viitor, ar fi bine să vii cu ceva concret...

— Nu mi-ai spus că o să am probleme cu tipul ăsta, comentă Leonard pe un ton plângăcios. Nu îmi pot per-mite să enervez anumiți oameni, înțelegi? Trebuie să fiu foarte atent.

— Ascultă, Ledger...

— Camera trei-zero-cinci. Mirror Springs Resort. Unsprezece jumătate. Să nu vii mai devreme. Nu voi fi aici, zise el și închise.

— Nu îmi place asta, Lizzie. Merrick își trecu degetele prin păr și îl privi suspicios pe Jack. Nu îmi place să te las singură aici cu el.

Jack, ocupat cu făcutul cafelei în bucătărie, nu își ridică privirea de la sarcina lui.

Elizabeth îi zâmbi liniștitor.

— Nu îți face griji pentru mine. Știu să îmi port singură de grijă.

Jack se opri puțin la acel comentariu. Își îndreptă privirea spre Merrick.

— Sfatul meu este să o ascuți. Este adultă. Și deșteap-tă. Știe ce face. Și e și foarte încăpățânată. Asta ți-o pot spune cu certitudine.

Merrick își trecu din nou degetele prin păr.

— Este ceva la afacerea asta blestemată care nu sună în regulă.

— Dacă îți spun adevărul, îmi dai cuvântul tău că îți ții gura? îl întreabă Elizabeth.

Jack o fulgeră cu privirea.

— Elizabeth...

— Este în regulă, Jack, spuse ea încet. Am avut în-credere în tine mai devreme când ai vrut să discuți în particular cu Merrick. Acum va trebui să ai și tu încredere în mine.

Jack cedă, dar nu părea deloc încântat.

— Știam eu, spuse Merrick întorcându-se entuziast spre Elizabeth. Chiar se întâmplă ceva. Ce anume?

— Tu despre ce crezi că este vorba? Elizabeth zâmbi prietenos. Despre afaceri, desigur.

Chipul lui Merrick fu scăldat de ușurare.

— Asta pare mai logic. Știam că ești prea deșteaptă să te îndrăgostești de încă un ticălos.

Elizabeth se străduia să nu se uite la Jack.

— Îți apreciez încrederea în inteligența mea, Merrick.

— Dar ce naiba de afaceri faci aici, în Mirror Springs? Nu îmi spune că au legătură cu festivalul de film.

— Indirect, spuse Elizabeth netulburată. Încercăm să ajungem la o înțelegere cu cineva care participă la festi-va I. A vrut să își petreacă săptămâna aici. Noi am vrut să dăm de acea persoană, așa că suntem și noi aici.

— Hmm. Sprânceană lui Merrick se ridică ușor. Dacă este vorba despre afaceri, de ce mi-a servit Shaw poveștea asta cu relația dintre voi?

— Hayden Shaw este și el aici pentru aceeași afacere, spuse Elizabeth. Are propriile motive ca să ne încurce.

Merrick îl privi din nou cu suspiciune pe Jack.

— Și cum de stai aici împreună cu Fairfax?

— Nu sunt prea multe locuri de cazare în oraș.

Lui Elizabeth îi trecu prin minte că trebuise să folosească această scuză cam des în ultima vreme, întâi față de Louise și acum față de Merrick.

— Când Jack a ajuns aici, a aflat că rezervarea lui s-a pierdut. Nu a avut unde să stea. Așa că a venit aici. Avem destul loc.

Merrick aruncă o privire spre cele două mansarde de dormit.

— Dar nu prea multă intimitate.

— Suntem atenți, răspunse Jack din bucătărie.

Merrick se încruntă spre el și apoi se întoarse spre Elizabeth.

— Ce fel de afacere puneți la cale aici, de implică și Excalibur, și

Fondul Aurora? Un contract de licențiere?

— Ceva de genul ăsta, răspunse Elizabeth. Chiar nu pot să îți spun mai mult de atât. Este vorba despre mulți bani. Dacă semnăm contractul, Fondul Aurora poate câștiga foarte mult pe termen lung.

— Înțeleg.

Merrick era evident ezitant acum. Elizabeth se hotărî să profite de acest lucru. Arată spre ceas.

— Se face târziu, Merrick. Trebuie să pleci dacă vrei să prinzi avionul. Rowena te așteaptă.

Anxietatea deveni vizibilă în ochii lui Merrick.

— Știu.

— Te conduc până la mașină, spuse ea cu blândețe.

Traversă camera și deschise ușa din față. Aerul rece și curat pătrunse în casă. Merrick se uită la ușa deschisă, apoi la Jack.

— Afaceri, da? zise el, străduindu-se să pară convins.

— Ai auzit'O pe Elizabeth. Jack apăsă butonul aparatului de cafea și se sprijini de marginea blatului. Afaceri.

— Nu are niciun alt motiv să fie aici cu tine, mormăi Merrick.

— Exact, spuse Jack fără nicio inflexiune în voce. Nu are niciun alt motiv să fie aici cu mine.

Merrick se întoarse încet și trecu de Elizabeth pentru a ieși.

Ea îl urmă pe terasă, închise ușa și coborî treptele lângă el spre locul în care mașina îi era parcată pe alee. Putea să simtă tensiunea care-l stăpânea și se simțea emoționată.

— Este în regulă, Merrick. Totul este sub control, zise ea, dar în sinea ei își încrucișă degetele.

— Dacă spui tu. Se opri lângă mașină și o privi. Mă suni dacă ai nevoie de mine?

Ea își dădu părul din ochi.

— Te sun dacă am nevoie de tine.

— Eu și Rowena suntem alături de tine, Lizzie. Întotdeauna. Știi asta.

— Știu.

Își puse brațele în jurul lui și îl strânse cu putere. Era zdravăn ca o stâncă și, atâta timp cât nu venea vorba despre bani, la fel de demn de

încredere. Avea să fie mereu un visător, plin de planuri și de idei care nu aveau să funcționeze în felul în care le gândise el, dar știa că, dacă urma să aibă vreodată nevoie de el, avea să fie acolo. Așa cum știa și că sora ei avea să facă la fel.

O îmbrățișă și el, o îmbrățișare mare, frățască. Apoi o bătă pe umăr cu o singură mână largă și deschise ușa mașinii. Se instalează în fața volanului și o privi.

— Îți trimit o copie a planului meu de afaceri la birou.

Ea oftă.

— Mersi. Mă uit peste el de îndată ce ajung acasă.

Ochii lui străluciră de optimism.

— Mersi. Îi spun Rowenei că totul s-a aranjat.

Elizabeth își aminti că existau și lucruri mai importante decât profitul. Familia era unul dintre acele lucruri.

— Te sun săptămâna viitoare, promise Merrick.

Închise ușa de la mașină, o porni și urmă alea până la șoseaua cu trei benzi.

Elizabeth îl privi până când mașina dispăru din raza ei vizuală. După o vreme, se întoarse și îl văzu pe Jack în spatele ei.

— Chiar ai de gând să îi dai banii, nu? Întrebă el pe un ton neutru.

— Probabil. Începu să urce scările. Nu-ți face griji în privința asta, Jack. Nu este problema ta. Fondul are un cont special pentru împrumuturile familiale. Mătușa Sybil a fost o vizionară.

— Nu îi faci niciun favor. Nu va învăța niciodată să se ocupe de afaceri dacă tu tot îl salvezi la ananghie.

Trecu pe lângă el.

— Cum am mai spus, nu este problema ta.

El o urmă înapoi în casă, închise ușa și rămase în fața ei de parcă ar fi vrut să blocheze ieșirea dacă ea ar fi dat să fugă.

— Nu știam că ai fost logodită cu Garth Galloway, începu el.

Ea deschise frigiderul.

— Ar fi avut vreo importanță?

Urmă o tăcere lungă. Apoi îl privi în sfârșit.

— Cumnatul tău mi-a pus aceeași întrebare.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Ei bine?

El nu răspunse.

— Nu cred, dădu ea răspunsul.

Se duse spre blatul de granit și deschise frigiderul.

— Ce zici de un sendviș? Nu am apucat să luăm prân-zul astăzi.

— Elizabeth, nici măcar nu te cunoșteam când a avut loc afacerea Galloway.

— Nu, dar știai că o mulțime de oameni nevinovați aveau să aibă de suferit.

Maxilarul lui se încordă.

— Se întâmplă în afaceri. Știi asta.

Ea privi pe geam în timp ce scotea o bucată de brânză feta din frigider. Ea observă pete galbene în copacii de pe dealuri. Plopii începeau să capete culoare. În scurtă vreme, aveau să aprindă munții într-o strălucire aurie.

— La naiba, Elizabeth.

— Dacă tot discutăm despre afaceri, zise ea, ridicând cuțitul, de ce nu vorbim despre a noastră? Cu siguranță este mai bine decât să tot invocăm trecutul. Spune-mi, ce crezi că a vrut Leonard Ledger să spună prin faptul că nu vrea să supere anumiți oameni?

— Nu știu. Jack își abandonează postul de pază din fața ușii și veni să stea de cealaltă parte a blatului. Își luă cafeaua neterminată. Asta este una dintre întrebările la care aș vrea să îmi răspundă în seara asta. Elizabeth, în ceea ce-l privește pe cumnatul tău...

— Îmi pare rău că te-a lovit astăzi. Curăță o roșie în chiuvetă. Nu îi stă în fire. Este un om foarte blând. Trebuie să fi fost tare supărat. Ești teafăr?

Jack ezită. Ea își ținu răsuflarea.

Dar Jack trebuie să își fi dat seama că ducea o bătălie pierdută. Era un strateg prea bun să nu știe când să se retragă.

— Nu îți face griji. Nu am de gând să îl dau în judecată, răspunse el.

— Ce ușurare. Ea zâmbi luminos.

— Nu sunt convinsă că asigurarea Fondului Aurora ar acoperi genul

acela de proces. Ai putea să ne duci la sapă de lemn.

Jack o privi peste marginea ceștii.

— Nu aş vrea să fac una ca asta.

— Bineînţeles că nu.

Ea începu să taie roşia dolofană.

— Fondul nu ne-ar mai fi de niciun folos mie şi lui Merrick dacă ar fi epuizat într-un proces, nu?

Jack rămase tăcut o vreme.

— Nu, răspunse el într-un final. Nu ar mai fi.

Elizabeth văzu picătura de sânge înainte să simtă durerea.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— M-am tăiat.

El îşi lăasă jos ceaşca şi veni lângă ea. Porni robinetul şi o prinse de încheietură.

— Am citit despre asta o dată, zise el, ţinându-i degetul tăiat sub jetul de apă rece.

— Despre ce?

— Ştii tu, prinţesa se taie la deget. Apare o picătură de sânge. Cade sub o vrajă. Este trezită când o sărută o broască.

— O broască? Nu un prinţ?

— Nu ştii nimic despre poveşti?

Jack opri robinetul.

— Broasca nu redevine prinţ până nu este sărutată de prinţesă.

Capitolul 19

— Ce vrei să spui, a murit din cauze naturale? L-ai ucis pe tip, Verna. L-ai împuşcat cu sânge rece.

— Dacă l-ai fi cunoscut pe Joey aşa cum l-am cunoscut eu, ai fi ştiut că faptul de a fi ucis era cel mai natural lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Mai mult, era cea mai bună alternativă.

— Da? Şi cealaltă care era?

— Aş fi putut să mă mărit cu el. Dar latura mea mai bună a triumfat.

— Latura mai bună?

— Nu cred în tortură. Nici măcar pentru tipi ca Joey.

Imaginile alb negru dispărură încet de pe ecran și genericul de la Natural Causes începu să curgă. Numele lui Leonard Ledger apărea ca regizor. Un ropot slab de aplauze se auzi în teatrul aglomerat.

Elizabeth se aplecă spre Jack, care stătea lângă ea pe balcon.

— Mi se pare că tot filmul a fost filmat într-o bucătărie. Aș fi putut să jur că secțiunea de tunel unde Joey a fost împușcat era o ușă de frigider.

— Dar trebuie să recunoști că Ledger se pricepe să lucreze cu un buget limitat, spuse Jack când luminile se aprinseră din nou.

Privirea lui Elizabeth fu atrasă pe moment de o siluetă elegantă care se înălța pe una dintre coloanele impunătoare. Silver Empire Theatre era o comoară victoriană frumos restaurată. Din ceea ce citise în broșură, fusese inițial construită ca o operă. Fuseseră investiți bani grei în ea. Era decorată cu scaune de catifea roșie, draperii de un roșu-închis, candelabre și decorațiuni aurite alambicate.

Fusese construit la sfârșitul secolului al XVIII-lea, când argintul și aurul se găseau din abundență în râurile strălucitoare ale munților din Colorado. Minerii recent îmbogățiți concuraseră pentru a-și arăta averea și cultura proaspăt achiziționată investind în astfel de simboluri ale civilizației precum opere, teatre și stațiuni. În sinea ei, Elizabeth credea că mărețul Silver Empire Theatre arăta ciudat în mijlocul unui oraș care fusese o colonie minieră și care era acum stațiune de schi, dar nu putea să nu admită că teatrul avea totuși un anumit farmec.

Jack părea indiferent la ornamentele din jurul lui. Se foi pe scaun și își sprijini ambele mâini peste balustrada balconului. Ea își dădu seama că el studia mulțimea care se ridica de pe scaunele de sub ei, un vânător căutându-și din ochi prada. Se uita după Ledger. Fusese ideea lui să încerce să îl găsească pe cineast la proiecția acestui film și să îl urmărească până la camera lui de la Mirror Springs Resort. Faptul că nu reușise să dea de Ledger la telefon îl făcuse pe Jack din ce în ce mai neliniștit pe parcursul serii.

Și ea era la fel de nerăbdătoare să afle ce avea Ledger de spus. Dar, în ultimele două ore, fusese conștientă de un sentiment crescând de neliniște pe care nu și-l putea explica. Era vina lui Jack, își spusese. Anticipația sumbră care îl cuprinsese pe el îi afecta și ei nervii.

Începea să se întrebe ce anume avea el să facă după ce îl găsea pe Tyler Page. Cum putea să îl forțeze pe bărbat să îi restituie Soft Focus? Prin amenințări? Prin violență? Jack putea să intimideze la nevoie. Dar nu era capabil să îl sperie de moarte pe Page.

— Este ora unsprezece, îi aminti ea încet. A mai rămas doar o jumătate de oră. Nu contează dacă nu îl vezi pe Ledger aici. Ne întâlnim în curând cu el.

— Nu îmi place deloc aranjamentul ăsta. Jack continuă să cerceteze mulțimea de sub el. Un pic prea melodramatic pentru gustul meu.

— Este un cineast care face filme în propria bucătărie. La ce te aștepți? Elizabeth se ridică și își luă haina. Haide, să plecăm. Până ajungem la mașină, apoi la hotel, parcăm și îi găsim camera, se face unsprezece jumătate.

— Ai dreptate. Jack nu își luă ochii de la mulțime când se ridică. Să plecăm.

Se alăturară valului de oameni pe scara acoperită cu covor roșu care ducea spre hol. Elizabeth îi văzu în treacăt pe Vicky Bellamy și pe Dawson Holland, dar niciunul nu păru să îi observe pe ea sau pe Jack.

Mai mulți împătimiți de film se adunaseră afară pe trotuar, așteptând proiecția de la miezul nopții a unei alte pelicule, un film cu buget redus numit Truth Kills. Discuțiile despre film pluteau în aer.

— ... O măiestrie superioară a limbajului filmului, știi?

— ... Tipul este un maestru al camerei de filmat, mai ales a celei de mână. Poate filma perfect pe loc.

— ... Am un scenariu grozav, dar, până acum, niciun finanțator...

— ... A interpretat complet greșit simbolismul scenei cu șanțul...

Mulțimea din teatru se împrăștie rapid dincolo de luminile puternice de la intrare. Dar, când ea și Jack traversară parcare, Elizabeth mai văzu o oază de lumină puternică și un mic grup de oameni adunați în jurul ei. Un aer de activitate concentrată înconjură scena.

— Fac un film acolo, spuse Elizabeth. Trebuie să fie unul dintre grupurile din concurs.

— Sper să nu fi blocat ieșirea cu echipamentul lor, răspunse Jack, abia ridicând privirea. Nu am să ratez întâlnirea cu Ledger doar pentru că s-a

hotărât cineva să facă un film în parcare.

Elizabeth studie scena cu mai mare atenție.

— Ieșirea este liberă. Lucrează în spațiul de lângă ea. Probabil e un thriller. Vezi, este un corp pe jos.

— Toate filmele pe care le-am văzut aici au un cadavru în ele. Jack își scoase cheile din buzunar. Crima pare să fie o parte importantă a genului.

— Normal că este. Nu ai învățat nimic săptămâna asta? Filmul noir tratează partea întunecată a vieții moderne. Este o reflexie a decadenței urbane și a ambiguității morale. Le-a venit atât de firesc cineaștilor americani din anii patruzeci, că nici măcar nu și-au dat seama că sunt pe punctul de a crea un gen. Francezii i-au dat apoi numele.

— Nu începe. Jack deschise portiera și o ținu ca ea să intre. Nu am chef de încă o prelegere despre filmul noir.

— Îmi dau seama.

Jack închise portiera, înconjură mașina și se urcă la volan. Scoase mașina din locul de parcare cu mișcări scurte, economice și se îndreptă spre ieșire.

Elizabeth coborî geamul pentru a privi filmarea de la capătul parării. Pe ciment era întinsă o persoană. Doi actori cu măști negre stăteau deasupra „cadavrului”. Unul ținea în mână o țeavă lungă de fier. Celălalt, un pistol ce părea extrem de realist. Un bărbat cu o cameră de mână filma întreaga scenă. O femeie se agita cu ceea ce părea să fie echipamentul de sunet.

— În regulă, oameni, strigă un bărbat burtos cu o căciulă cu cozoroc. Să încercăm din nou. De data aceasta, vreau o bătaie mai lungă înainte să apese Calvin pe trăgaci. Tipul ăsta se presupune că și-a înșelat partenerul și s-a culcat cu nevasta lui, vă amintiți? Vorbim despre răzbunare aici. Vreau să o simt.

Jack ieși pe stradă. Elizabeth se lăsă pe spate și ridică geamul.

— Cam frig pentru o filmare, observă ea.

— Din câte îmi dau eu seama, oamenii ăștia din industria independentă nu lasă nimic să le stea în cale când vine vorba despre filme.

Elizabeth se gândi la asta.

— Există ceva mai degrabă înduioșător la artiștii atât de pasionați de arta lor.

— Asta numești tu artă?

Ea zâmbi.

— Având în vedere că ești pe punctul de a semna un contract de producător pentru un proiect numit Dark Moon Rising, mă gândeam că vei fi mai deschis la minte în privința subiectului.

— Am văzut destule săptămâna asta cât să îmi dau seama că industria filmului este o afacere, nu artă.

— Ha! Pun pariu că vei avea o atitudine complet diferită când o să-ți vezi numele pe generic.

— Mă îndoiesc. Dar spune-mi, Elizabeth, vei veni la premiera filmului cu mine?

Din cine știe ce motiv, invitația o surprinse. Probabil pentru că sugera că avea să existe un viitor comun pentru ei doi. Nu își dăduse seama că Jack se gândea atât de departe. Ea cu siguranță încercase să evite subiectul.

Își dresе vocea.

— Eh, de obicei durează mult până la proiecția unui film. Chiar și a unui film independent mic. Leonard probabil nu își va termina filmul înainte de următorul festival neo noir. Un an întreg de acum înainte.

— Corect. Jack încetini pentru a intra în parcare de la Mirror Springs Resort. Deci rămâne stabilită o întâlnire?

Era serios, observă ea. Vorbea despre o întâlnire peste un an de zile. De parcă se aștepta să aibă în continuare o relație peste douăsprezece luni de zile. Observă că respira superficial, așa cum o făcea de fiecare dată când era tensionată sau emoționată. Sau speriată. Sau încântată.

— O să vedem, spuse ea încet.

El parcă și scoase cheile din contact cu o mișcare rapidă controlată.

— Îmi place când ești atât de hotărâtă.

— Bine, bine, rămâne stabilită o întâlnire. Exasperată, trase puternic de mânerul portierei. Dacă chiar ajungi să produci un film, o să vin la premieră cu tine.

— Fii drăguță cu mine, spuse el cu o voce plină de sub-înțelesuri, și poate am să te las să joci și tu în el.

— Oferta asta include cumva o canapea la audiție?

Ochii lui străluciră.

— Cu siguranță.

— Flaide să îl vedem pe Ledger.

Deschise rapid portiera și coborî.

Jack ieși la rândul-i și i se alătură. Împreună pășiră spre holul hotelului. Un tânăr îmbrăcat în cămașă roșie, cu papion negru și pantaloni negri le deschise ușa.

Holul era aproape pustiu, cu excepția angajaților de la recepție. Jack nu se opri să folosească telefonul intern pentru a-l suna pe Ledger. Se îndreptă direct spre lifturi. Ea se văzu nevoită să se grăbească pentru a ține pasul cu el.

Nu spuse nimic cât timp liftul îi duse la etajul al treilea și ieșiră pe coridorul cufundat în liniște. Elizabeth îi putea simți agitația. Adrenalina îi curgea și ei prin vene, dar senzația generală era de neliniște. Ar fi trebuit să fie încântată de posibilitatea de a afla ceva despre Tyler Page. În schimb, era conștientă de teama care se acumula în ea.

— Crezi că l-a găsit pe Page pentru noi? întrebă ea, în timp ce înaintau pe hol spre camera 305.

— Ar face bine să aibă ceva util. Ledger nu va primi un sfanț de la mine dacă mă face să-mi pierd timpul și mă ia cu vreo poveste vagă cum că l-a văzut pe Page prin oraș.

Se opriră în fața camerei 305. Elizabeth auzi sunetul slab al unui televizor răzbind din interior. Jack își ridică mâna să bată la ușă. Elizabeth coborî privirea și văzu cartela ieșind din fanta ei.

— Jack, așteaptă.

El îi urmări privirea și văzu cartela.

— De ce naiba ar lăsa-o în ușă?

— Se poate întâmpla, spuse Elizabeth înghițind în sec. Dacă o persoană are alte lucruri pe cap, ar putea uita o cartelă în ușă.

— Hmm.

Jack bătu de trei ori, foarte încet, foarte apăsător. Nu veni niciun

răspuns. Elizabeth simți neliniștea înghiontindu-i și mai tare stomacul.

— Nu îmi place asta.

— Pe bune! Jack împinse și scoase cartela din fantă într-o singură mișcare fluidă, descuind ușa. La asta mă gândeam și eu.

Deschise ușa. Singura lumină venea de la imaginile tremurate de pe ecranul televizorului. Elizabeth se pregăti, deși nu știa clar pentru ce anume. Încerca să nu se gândească la toate filmele pe care le văzuse în care eroul și eroina aveau o întâlnire la miezul nopții, pentru a descoperi că persoana cu care trebuiau să se întâlnească fusese ucisă cu doar câteva momente înainte de sosirea lor.

Televizorul se auzea mai tare acum. Un video. Recunoscui dialogul de îndată. Natural Causes, filmul lui Leonard Ledger.

— ... Am avut încredere în tine, Verna.

— Mare greșală. Sunt atrasă de bărbații cu creier.

Nu m-aș putea niciodată îndrăgosti de un tip atât de prost încât să aibă încredere în mine.

Din locul în care stăteau, se vedea clar că nu era nimeni în cameră. Elizabeth respiră ușurată. Apoi privi spre ușa de la baie. Era întredeschisă. Interiorul micii camere era întunecat.

Jack apăsă întrerupătorul de pe perete.

— Ledger? Ești aici?

Singurul răspuns veni de la televizor. Elizabeth se hol- {bă la ușa de la baie. Jack îi întâlni privirea. Apoi făcu un pas în spate, apucă mânerul și aprinse și acolo lumina. | Deschise ușa spre interior, dând la iveală cada, toaleta j și chiuveta.

Era gol. Elizabeth expiră profund.

— Ce s-a întâmplat? Jack îi zâmbi fără umor. Te aștep-tai să fie un cadavru în cadă?

— Tu nu?

— Mi-a trecut prin cap posibilitatea asta. Dar este evident că am văzut prea multe filme în ultimele zile.

Deschise un dulap din apropiere. Nu erau haine înăuntru. Dar nici cadavre.

Elizabeth privi mai cu atenție interiorul băii. Existau câteva prosoape

ude pe jos, dar niciunul dintre obiectele sanitare masculine. Aparat de ras, pastă de dinți sau prezervative.

Reveni în cameră și îl văzu pe Jack deschizând un sertar de lângă pat.

— Este ceva în el? întrebă ea.

— Nu. Jack se îndreptă de spate, cu chipul posomorât. Ticălosul a plecat. Și-a strâns lucrurile și a dispărut.

A fost așa grăbit să plece, că a uitat cheia în ușă.

— Întrebarea este de ce.

— Îmi vine în minte un singur răspuns plauzibil. Jack studie camera, cu o privire meditativă. Altcineva i-a oferit mai mulți bani ca mine.

— M-ai tras pe sfoară, Verna.

Vocile de pe micul ecran erau enervante. Elizabeth căuta telecomanda și o văzu pe pat lângă cutia unei casete video. Ridică micul instrument și dădu televizorul pe mut. Apoi privi mai cu atenție obiectul de plastic.

— A lăsat asta.

Săltă cutia de pe pat și văzu că avea o casetă în ea.

O scoase și privi titlul scris de mână. Betrayal.

Jack întinse mâna.

— Dă-mi să văd!

Ea îi oferă caseta. El o luă și se îndreptă spre dulapul în care se aflau echipamentele electronice.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ce ți se pare că fac? Vreau să mă uit la casetă.

— Pentru numele cerului, de ce?

— Este singurul lucru rămas în cameră și a fost lăsat chiar la vedere.

Ea se holbă la el în timp ce scotea caseta din aparat, punând-o în loc pe cea nouă.

— Crezi că Leonard Ledger a vrut ca tu să găsești caseta?

— Pare concluzia cea mai rezonabilă în aceste condiții.

Jack apăsă un buton. Se auzi un vuiet ușor, mecanic.

Noi imagini alb-negru apărură pe ecranul televizorului.

Scena era granulată și evident filmată de un amator, dar Elizabeth recunoscă fără probleme locul. Privea ușa unei camere de hotel. Părea un loc ieftin. Se vedeau porțiuni din hol. Observă o femeie de serviciu

împingând un cărucior pe lângă ușă și apoi dispărând.

O altă siluetă apăru în imagine. Hayden Shaw.

Elizabeth fu cuprinsă de presimțiri rele. Stomacul îi era un ghem de tensiune. Îl privi pe Hayden scoțând cartela din buzunar, deschizând ușa și apoi dispărând în interiorul camerei.

— Jack, ce se întâmplă?

— Nu știu încă. Jack nu își lua ochii de la ecran. Dar scenariul începe să devină interesant.

Un alt bărbat apăru în dreptul camerei. Era scund și cu fața rotundă și părea nervos. Vârful capului îi era complet chel. Părul rămas, mult prea lung, îi era legat într-o coadă la spate. Ochelari aurii, cu rame subțiri îi străluceau pe față. Purta un sacou negru larg și pantaloni de aceeași culoare – și multe lanțuri aurii. Ținea strâns o servietă.

Jack șuieră ușor.

— Tyler Page.

Elizabeth îl privi pe Page bătând de două ori. Ușa se deschise aproape imediat. Page dispăru înăuntru.

— Ticălosul, spuse Jack foarte încet. Știam că este implicat cumva.

— Page? Dar ghicisem deja că este implicat.

— Mă refer la Hayden. Jack privi enigmatic spre ecran. Știam că mă urăște. Dar nu îmi dădusem seama cât de mult.

Elizabeth nu știa ce să spună în fața unei dovezi de trădare atât de evidente. Își putea doar imagina ce însemna să afli că propria ta rudă ar putea să îți facă așa ceva. Atinse brațul lui Jack. El nu păru să observe.

Pe ecran nu se schimbă nimic o vreme. Dar camera nu se clinti. Elizabeth se întrebă dacă persoana care filmase continuase filmarea pentru a-i surprinde pe cei doi bărbați părăsind hotelul.

Mai trecură unul sau două minute. Elizabeth privi din nou spre ușă.

— Ar putea apărea cineva în orice clipă, Jack. De ce nu luăm caseta acasă să ne uităm la ea acolo?

— Ai dreptate.

Se îndreptă spre televizor pentru a scoate caseta.

Dar, chiar când Jack ajunsese lângă buton, o a treia persoană apăru în cadru.

În primă fază, Elizabeth nu se recunosc.

Dar apoi o/ăcu, și podeau părul să se prăbușească sub picioarele ei. Își simți mâinile înghețând dintr-odată, de parcă ar fi plonjat într-o apă înghețată. Neliniștea era dureros de intensă.

Mai că se opri din respirat când se văzuse îndreptându-se spre camera de hotel și bătând de două ori.

„Nu. Imposibil.“

Pe micul ecran, ușa hotelului se deschise. Elizabeth se privi intrând în camera în care așteptau Hayden Shaw și Tyler Page.

Filmarea se termina cu aceste imagini șocante.

Își aminti titlul. Betrayal.

— Nu va mai dura mult, spuse ea cu vocea caldă, răgușită, care îi trimitea fiori de excitație pe fiecare părticică din el. Atunci putem fi împreună. Gândește-te la asta, Tyler. Paris. Roma. Madrid. Lumea va fi a noastră.

— Da.

Tyler Page ținea telefonul la ureche cu o singură mână. Se folosea de cealaltă pentru a scoate chipsuri din pungă.

Casa era cufundată în întuneric. Singura lumină din încăpere venea de la caseta video ce rula pe ecranul televizorului.

Ronțăia chipsuri și se uita la Bette Davis în The Letter. „E așa bună când face pe dura.“

— Tyler?

— Aici sunt, Față de înger.

Pe ecran, Davis, în rolul lui Leslie Crosbie, își împușcă iubitul într-o criză de gelozie.

— Nu trebuie să ne vedem înainte să se termine, înțelegi asta.

— Înțeleg, spuse el.

— Este greu pentru amândoi.

— Da, confirmă el. Foarte greu. Și devenea și un pic plictisitor. Se simțea de parcă stătea singur în acea casă de o veșnicie. La revedere, iubita mea.

— Farewell, My Lovely.

Închise telefonul și se holbă la ecran. Știa ce avea să se întâmple.

Leslie Crosbie avea să fie achitată de tribunal, dar avea să moară la final. Codul de Producție trebuia respectat. Trebuia să plătească pentru crima ei.

Se întrebă dacă într-un final avea să plătească și el pentru a lui.

Băgă mâna în punga cu chipsuri.

Se gândi la Față de înger. Sacrificase totul pentru ea. Renunțase la toate lucrurile care contaseră în viața lui, de dragul femeii care îl ținea în agonie. Când totul avea să se termine, avea să nu mai existe cale de întoarcere.

No Going Back. Fu străbătut de un fior.

No Going Back.

În sinea lui știa că deja începea să îi lipsească rutina lui plăcută de la laborator. Viața fusese atât ele simplă acolo. Oamenii îi tolerau micile ciudățenii. Îl lăsau în pace să-și vadă de munca lui. Îi lipsea liniștea oferită de mica lui casă. Acolo nu îl bătea nimeni la cap în legătură cu vasele din chiuvetă sau cu firimiturile de pe covor. Își putea lăsa hainele murdare pe jos săptămâni la rând dacă voia.

Dar ea nu aproba genul acela de comportament. Când totul avea să se termine și aveau să fie în sfârșit împreună, avea să fie nevoit să devină Cary Grant pentru ea. Vesel, vorbăreț, deștept și, mai presus de toate, extrem de curat. Era un gând tulburător.

Avea să merite, se asigură el. Ea era Gilda lui, Laura lui, The Woman in the Window, The Lady in the Lake.

Dar uneori îl speria de moarte. Poate de aceea cumpărase acele pistoale cu câteva săptămâni în urmă.

Elizabeth nu mai putea suporta tăcerea. O sufoca, își desprinsese privirea de la drumul îngust, unduitor și îl privi pe Jack. Părea în întregime absorbit de șofat. Ca și cum întoarcerea la casa pe care o împărțeau era singurul lucru care conta.

Nu spusese nimic de când plecaseră de la hotel. Niciun afurisit de cuvânt. Pe de altă parte, își aminti ea, nici ea nu o făcuse.

Șocul abia începea să dispară. Un imbold de furie proaspătă, înflăcărată îi lua locul. Acum se putea ocupa de asta. Avea să se ocupe de asta.

— La ce te gândești? întrebă ea.

Jack se încruntă, de parcă ar fi uitat de prezența ei. Se întoarse scurt spre ea, apoi își îndreptă din nou atenția spre drumul cu multe curbe din fața lui.

— Mă gândeam la caseta video pe care am găsit-o, răspunse el.

— La ce, mai precis?

— Mă întrebam cine a plantat-o în camera lui Ledger ca să o găsim noi.

Ea își încrucișă brațele sub sâni și se holbă la copaci.

— Cineva care a vrut să crezi că eu, Hayden și Tyler Page am conspirat să furăm Soft Focus.

— Crezi sau nu, de atâta lucru mi-am dat și eu seama, încetini pentru o curbă strânsă. La jumătatea ei, accelerează. Întrebarea este cine ar vrea ca eu să am o asemenea informație și de ce acum.

— Informația este falsă, spuse ea netulburată.

— Sigur că da. Dar asta nu face decât să lungească lista oamenilor care ar fi putut să planteze caseta în camera lui Ledger, spre deosebire de cazul în care ar fi fost reală.

Preț de o secundă, avu impresia că nu îl auzise bine. Se întoarse spre el cât de mult îi permitea centura de siguranță.

— Așteaptă o secundă. Vrei să îmi spui că nu crezi ceea ce ai văzut pe casetă?

— Ei, haide! își păstră privirea ațintită asupra drumului, dar gura i se strâmbă cu un amuzament rece. Suntem înconjurați de câteva sute de profesioniști în cinematografie și de experți video de toate felurile. Mai mult, sunt câteva sute de împătimiți de filme chiar pe lângă Mirror Springs. Oricare dintre ei ar fi putut falsifica o astfel de casetă. Normal că nu cred ce am văzut.

Monstrul uriaș, de gheață, care își înfipsea ghearele în măruntaiele ei îi dădu atât de brusc drumul, că fu surprinsă că nu își lua zborul. În regulă, deci el nu considerase dovezile de pe casetă ca fiind autentice din motive tehnice. Și ce? Refuzase să le creadă. Asta era tot ce conta

— Înțeleg.

Nu îi veni altă replică în minte. El o privi rapid, cercetând-o.

— Ești în regulă?

— Sunt foarte bine, spuse ea ușor. Cât de bine posibil.

— Când ajungem acasă, o să îl sun din nou pe Larry. A avut suficient timp să afle informații noi.

— O sun și eu pe Louise.

— Poate dacă notăm toate informațiile pe hârtie și ne uităm la ele cu atenție, vorn găsi un nou unghi de atac... Se întrerupse cu un oftat de resemnare și își luă piciorul de pe accelerație. La naiba! Nu încă unul. Nu avem timp de așa ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elizabeth.

Îi urmă privirea și văzu luminile aprinse și dubița care blocau parțial drumul îngust.

Ușa de pe partea șoferului era larg deschisă. În lumina farurilor se putea vedea o siluetă nemișcată în spatele volanului. Sângele strălucea. Părea să fie mult.

Echipamentul era împrăștiat în jurul scenei. Elizabeth văzu două reflectoare ancorate cu saci de nisip. Doar unul dintre ele era aprins. Mai erau și cabluri și un generator.

Un bărbat cu o cameră de filmat cocoțată pe umăr se agita, pregătindu-și unghiul de filmare. Era întors cu spatele la ea, dar, când intră pentru câteva clipe în cercul de lumină, ea văzu că purta o jachetă neagră de denim ce îi ajungea până la talie și blugi negri. Avea o căciulă cu cozoroc trasă peste fața ascunsă. Semicercul de metal strălucitor ce îi decora călcâiele cizmelor negre butucănoase strălucea când se mișca.

— Alt corp, alt film.

Jack părea iritat. Frână.

— Probabil participă și ei la concurs, zise Elizabeth.

— Au un mare tupeu să blocheze în acest fel un drum public.

— Fii corect, Jack.

Corect? La naiba, era de-a dreptul generoasă în acea seară. Jack nu luase de bună filmarea din camera de hotel a lui Ledger. Viața era minunată.

— Sunt sigură că nu se așteptau la trafic pe porțiunea asta. Nu la o asemenea oră.

— Un echipaj cam mie. Jack își desfăcu centura și deschise ușa. Văd doar doi oameni.

Ieși din mașină și porni spre dubă.

Elizabeth deschise și ea ușa și ieși.

— Cât credeți că mai durează? întrebă Jack apropiindu-se de dubiță.

Regizorul nu se întoarse. Rămase aplecat peste cameră, concentrându-se să prindă scena sângeroasă din dubiță.

— Va mai dura ceva vreme. Te deranjează să stingi farurile? îmi strică imaginea.

— Îmi pare rău, spuse Jack. Putem aștepta câteva minute, dar nu mai mult. Ne grăbim.

— Naiba să te ia, facem un film aici. Bărbatul făcu semne spre felinare și spre dubița poziționată cu atenție. Ne-a luat o oră să aranjăm cadrul acesta.

— Dacă mutați reflectorul de acolo, sugerează Jack, pot să trec pe lângă dubiță.

Un fior de neliniște o străbătu pe Elizabeth.

— Lasă-i să filmeze, Jack, zise ea alarmată. Mai putem aștepta câteva minute.

El se opri și se holbă la ea. În lumina reflectoarelor, ea putu să îi vadă privirea alertă, întrebătoare.

— Te rog, spuse ea tensionat. Întoarce-te la mașină. Nu vrem să ne interpunem în calea artei lor, nu-i așa?

El ezită, dar, spre ușurarea ei profundă, nu mai puse întrebări.

— Nu, cu siguranță nu vrem să ne interpunem în calea artei, zise el.

În acel moment, actorul întins pe volan se mișcă și își înalță capul. Trăsăturile îi erau ascunse în spatele unei măști de sânge fals care îi acoperea capul și fața.

— Hei, o femeie, strigă el vesel. O putem folosi în cadru. Ce părere ai? Vrei să apari în filme, doamnă?

Elizabeth deschise gura să îi spună că nu era interesată să înceapă o carieră în filme. Dar se opri când văzu că regizorul își lăsase jos camera și făcuse un pas spre reflector.

— Atinge-mi echipamentul, și pun să fii arestat, strigă el la Jack.

Jack îl privi peste umăr.

— N-am de gând să îți ating echipamentul. Vă dăm câteva minute să vă terminați cadrul.

— O să terminăm, cu siguranță. Începu să fugă, năpus- tindu-se spre Jack. Haide, Benny.

Benny ieși rapid din duhiță și porni pe urmele prietenului său.

— Jack, țipă Elizabeth. În spatele tău.

Jack se întorsese deja cu fața la cei doi bărbați care veneau spre el.

Cameramanul ajunsese la Jack și încercă să îl lovească scurt cu pumnul. Jack se trase în lateral din calea pum-nului. Actorul plin de sânge îl apucă de mână, încercând să îl dezechilibreze.

Jack căzu ușor Ja pământ. Cam prea ușor, își dădu seama Elizabeth. Îl trase pe actor cu el. Celălalt bărbat se lovi puternic de asfalt. Jack căzu deasupra lui.

— Ține-l. Cameramanul dansa agitat în jurul celor doi. Ține-l, la naiba.

Elizabeth fugi spre dubiță.

— Nu te băga, strigă Jack la ea.

Ea continuă să înainteze spre ținta ei. Văzu întâia oară bine fața cameramanului când trecu pe lângă el. Observă că, până atunci, cozorocul de la șapcă și umbrele adânci ascunseseră masca de schi pe care o purta.

Cameramanul încercă să îl lovească pe Jack cu cizma. Jack se rostogoli de pe actor, care primi lovitura în coaste.

— Rahat, strigă actorul și-și duse mâinile la locul dureros. Rahat!

Elizabeth văzu că Jack era din nou în picioare, apropiindu-se de cameraman. Ea ajunsese la cel mai apropiat reflector și îl ridică.

— Luminile, strigă actorul. Părea mai alarmat acum decât atunci când primise șutul menit pentru Jack. Nu îmi atinge luminile.

Ea scutură suportul de metal. Partea electrică fixată în vârf se clătină și căzu, zdrobindu-se de pământ, explodând la contactul cu asfaltul. Ea rămase cu o tijă de metal în mână. Făcu o mișcare largă cu ea și se întoarse spre încăierare.

Actorul țipă, un sunet agonizant, chinuit, ce făcu un ecou prelung.

— Luminile mele.

Elizabeth îl ignoră. 11 văzu pe Jack răsucindu-se ca urmare a unei lovituri zdravene care îi atinse umărul, întinse un picior, îl apucă pe cameraman de încheietură și trase.

Acesta zbură în față, aterizând pe burtă cu un mormăit aspru. Jack porni spre el.

Actorul lătra înjurături spre Elizabeth. Ea se întoarse și îl văzu năpustindu-se asupra ei. Învârti tija de metal din nou, lovindu-l în braț.

— Pune-mi jos lucrurile, târfă.

Încercă să îi apuce bara de metal din mână. Ea se dădu în spate și o ridică de parcă ar fi fost o sabie lungă.

— Nu o atinge, strigă Jack la actor.

Se depărtă de cameraman și se lansă spre actor.

Cameramanul se ridică iute. Ajungând, pesemne, la concluzia că îi ajunsese, fugi spre dubiță.

— Așteaptă-mă, la naiba, strigă actorul.

Abandonând încercarea de a-și recupera reflectorul, acesta se opri la mijlocul distanței, se întoarse și o zbughi spre locul pasagerului.

Jack îl apucă în clipa când trecu pe lângă el.

— Nu, nu, nu.

Trăsăturile artificial însângerate ale actorului se schimonosiră într-o disperare grotescă. Nici măcar nu ripostă.

Motorul dubitei hurui. Farurile se aprinseră. Roțile scârțâiră pe asfalt. Vehiculul se lansă în noapte, cu ușile din spate izbindu-se una de cealaltă.

— Ticălosul! Actorul se lăsă la pământ. Ticălos nemernic!

O tăcere grea se așternu asupra scenei. Elizabeth rămase încremenită pe linia albă. 11 privi pe Jack.

— Ești țeafără? o întrebă el scurt.

— Da. Își dădu seama că ținea în continuare bara de metal. Aceasta îi tremura în mână. Cu mare atenție, o duse la marginea drumului și o lăsă jos. Da, sunt tea- fără. Dar tu?

— Sunt bine. Își privi prizonierul. Vrei să îmi spui despre ce naiba a fost vorba? Sau să sun direct la poliție?

— Ha? Actorul se uită chiorâș prin masca de sânge fals. La poliție?

— Era următorul lucru pe lista mea cu lucruri de făcut, zise Jack.

— Dar mi-a spus că nu vor fi polițiști. Actorul părea îndurerat. Mi-a spus că este una dintre acele infracțiuni corporatiste. Mi-a zis că nimeni nu cheamă poliția în astfel de lucruri.

— Ce anume s-a întâmplat?

Actorul arăta posomorât.

— Nu știu. Ollie mi-a dat cinci sute de dolari să îl ajut în seara asta. Acum, uite ce s-a întâmplat. Reflectorul este distrus. O să mă coste mult mai mult de cinci sute de dolari să îl înlocuiesc.

Elizabeth păși încet în față.

— Cum îl mai cheamă pe Ollie?

— Nu știu. I se spune doar Ollie.

— Cu ce se ocupă? întrebă Jack.

— Este cascador. A fost dat afară de marile studiouri pentru că l-au prins beat la serviciu.

Elizabeth se opri lângă Jack.

— Pe tine cum te cheamă? îl întrebă ea cu blândețe.

— Benny. Benny Cooper. Benny îi cercetă fața. Trebuia să fie doar un avertisment, înțelegeți? Atâta. Trebuia doar să îl scuturăm puțin și să îi spunem să își facă bagaje și să dispară din oraș.

— Atâta? întrebă Jack. Acesta a fost întregul mesaj? Să plec din oraș?

— Da. Benny oftă adânc. Dar totul a mers prost. Ollie mi-a spus că nimeni nu o să sune poliția dacă merge prost.

Jack zâmbi rece.

— Este ziua ta norocoasă, Benny. Ollie avea dreptate.

Cincisprezece minute mai târziu, Jack parca mașina pe alee și oprea motorul. Elizabeth nu făcu niciun gest să iasă. Rămase privind în gol prin parbriz.

— Alt avertisment, zise ea. Crezi că și acesta a fost de la Vicky Bellamy și Dawson Holland?

— Posibil.

Jack nu deschise nici el portiera. Rămase lângă ea, privind gânditor la ușa din față.

— Poate ar fi trebuit să anunțăm poliția, Jack.

— Dacă o facem, spuse el pe un ton neutru, întreaga afacere ne va exploda în față. Toți cei implicați vor dis-părea. Probabil ne putem lua adio de la gândul de-a da de urma lui Tyler Page și a cristalului.

— Adevărat.

— Poliția oricum nu ar fi putut face prea multe în legătură cu cele întâmplate în seara asta, continuă el pe un ton gânditor. Doar să ne lase să înaintăm o plângere.

— Până am fi făcut asta și până când un ofițer s-ar fi apucat de investigații, puțin probabil să fi rămas vreo dovadă la fața locului.

— Corect, consimți el.

Mai rămaseră tăcuți câteva minute.

— Uimitor cum doi oameni inteligenți ca noi pot sta aici în mijlocul nopții pentru a găsi motive să nu meargă la poliție în ceea ce este, în mod evident, un caz de agresiune, spuse Elizabeth într-un final.

Jack deschise ușa de la mașină.

— Nu am ajuns mari directori degeaba.

Capitolul 20

Elizabeth își ridică gulerul halatului alb, deschise ușa de sticlă și ieși. Aerul rece o făcu să își țină răsuflarea. Cuvintele „curat”, „proaspăt” și „înviorător” căpătau un nou înțeles la acea altitudine, consideră ea.

Privi spre jacuzzi. Luna oferea suficientă lumină cât să îl vadă pe Jack. Acesta stătea lăsat pe spate pe una d între bănci, cu brațele întinse de-a lungul marginilor curbate ale bazinului. Apa îi făcea vârtejuri în dreptul pieptului. Își ținea capul pe spate și ochii închiși.

— Ești sigur că ești teafăr? întrebă ea.

— Da. Deschise ochii și o privi. Mulțumită ție. Bun trucul cu luminile. Cu siguranță i-ai atras atenția lui Benny. Am avut noroc.

— Cum așa?

— Ollie și Benny sunt, evident, doar doi tipi mărunți având legături cu lumea asta a filmului, nu bătauși profesioniști.

Jack își atinse coastele.

— Ești sigur că nu vrei să mergem la urgențe?

El mormăi dezgustat.

— Sunt sigur.

— Slavă Domnului că ai studiat artele marțiale.

— Tatăl meu m-a înscris la lecții când aveam opt ani. Larry spune că și pe el l-a înscris la aceeași vârstă. Nu aș fi surprins dacă și Hayden a fost trimis la un instructor de arte marțiale la vârsta de opt ani. Tata avea tendința de a face lucrurile metodic. Am continuat antrenamentele de-a lungul anilor. Pentru exercițiu. Nu am folosit niciodată mișcărilor într-o confruntare, până în seara aceasta.

— Mă întreb dacă și Hayden primește astfel de avertis-mente, zise ea.

— Asta, spuse Jack ușor, este o întrebare excelentă. Există, desigur, și o altă posibilitate.

— Și anume?

— Ca el să îi fi trimis pe cei doi după mine în seara asta. Poate că are propriul lui plan de eliminare a competiției.

— Puțin paranoic?

— Nu cred.

— Jack, fii atent la ce-ți zic. Dacă nu crezi scena cu mine intrând în camera de hotel pentru a mă întâlni cu Tyler Page, nu poți să iei nici scena cu Hayden intrând în aceeași cameră prea în serios.

Jack închise ochii și își lăsa din nou capul pe marginea bazinului.

— Faptul că tu nu ești implicată nu înseamnă că nici Hayden nu este.

— Îți lași sentimentele personale să stea în calea logicii. Dacă Hayden ar fi fost implicat într-o conspirație cu Tyler Page, de ce ar mai fi la Mirror Springs Resort? Ar lua Soft Focus și ar prinde primul zbor spre Amsterdam, Berlin sau Orientul Mijlociu.

— Răzbunarea nu are gust dulce dacă ținta nu află cine a fost autorul.

— Hayden nu a avut nimic de-a face cu furtul. Se așe-ză pe marginea bazinului și își vârî piciorul gol în apa caldă. Este aici din același motiv pentru care suntem și noi. Licitația.

— Nu poți fi sigură de asta, spuse Jack.

— Ba da, pot. În ziua în care a sosit și din nou acum două seri la The Mirror, în timp ce tu duceai negocieri la înalt nivel în toaleta bărbaților, mi-a sugerat să folosesc Fondul Aurora ca să îl susțin pe el împotriva ta la licitație.

Jack miji ochii.

— Ticălosul! De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri.

— Nu am mai vrut să adaug combustibil la focul care arde deja între voi.

— Ticălosul! repetă Jack. Ar fi trebuit să îmi spui.

— Am luat o decizie executivă.

— La naiba, Elizabeth...

— Ideea este, continuă ea cu fermitate, că nu m-ar fi abordat așa dacă n-ar fi fost aici pentru licitație. Îți spun, nu el a furat specimenul. A venit să liciteze pentru el.

Jack arăta de parcă ar fi dorit să o contrazică, dar schimbă tactica.

— Marțea trecută, în seara când Hayden te-a scos la cină și ți-a spus despre zvonurile legate de Soft Focus, ți-a spus cum a obținut informațiile?

— Sinceră să fiu, am fost atât de uimită de posibilitatea dispariției cristalului, că nu sunt sigură că am reținut toate detaliile. Încercă să invoce imaginea mentală a cinei luate cu Hayden. Dar acum, că mă gândesc la asta, sunt aproape sigură că a pomenit doar ceva despre primirea unui telefon anonim.

— Nu tocmai original. Sunt surprins că nu ți-a dat un pretext mai high-tech, precum un e-mail sau un fax misterios.

Elizabeth ridică din umeri.

— De fapt, când stai și te gândești, un apel de la un telefon public este în continuare cel mai simplu și sigur mod de a transmite un mesaj care vrei să fie primit. Și este suficient de ușor să îți schimbi vocea.

— Da.

Ea îl privi.

— Mai devreme în seara aceasta ai sugerat să adunăm toate informațiile pe care le avem și să încercăm să pu-nem lucrurile cap la cap. Cred că este o idee bună.

— Și eu. Dar nu în seara asta. Am nevoie de un somn bun înainte.

— Și eu.

El se lăsă mai adânc în apă.

— Ai de gând să stai așa, doar cu picioarele în apă, sau intri și tu?

— Îmi răspunzi la o întrebare înainte să mă hotărâsc?

— Atâta timp cât nu implică utilizarea extinsă a logicii și a gândirii raționale. Nu sunt chiar brici în momentul de față.

— Este o întrebare simplă.

Se opri ca să își adune curajul.

— Mai devreme, înainte să dăm de cei doi bătauși pe drum, ai spus că nu ai luat de bună acea filmare în care eram cu Hayden și cu Tyler Page la hotel. Iar motivul in-vocat a fost faptul că putea să fie falsificată de un număr atât de mare de oameni.

— Și?

— Dar nu ai fost la fel de rapid să excluzi posibilitatea ca Hayden și Page să se fi întâlnit totuși ca să conspire la hotel.

— Și? Întrebă el din nou.

Devenea dureros, constată Elizabeth. Dar nu se putea opri acum.

— Așa că mă întrebam de ce ți-a fost atât de ușor să excluzi dovezile împotriva mea.

— Singurul motiv pentru care ai putea aranja furtul Soft Focus ar fi răzbunarea.

Fu rândul ei să întrebe:

— Și?

— O astfel de răzbunare elaborată, atent plănuită, cu mulți conspiratori implicați, și multiple adevăruri parțiale, și o grămadă de minciuni pe față nu este stilul tău.

— Oh. Se gândi la asta. Și care este stilul meu?

El deschise ochii și îi oferă un rânjet care îi etală dantura impecabilă.

— Direct la subiect, asta este stilul tău. Apă cu gheață pe față într-un restaurant select este stilul tău. Să mă faci un șobolan ticălos în fața a o sută de oameni este stilul tău.

Ea mormăi.

— Nu o să uiți niciodată asta, așa este?

— Nu până la ultima mea suflare.

— Crezi că stilul meu de răzbunare este oarecum plic-tisitor și previzibil?

— Nimic nu este plictisitor la tine.

— Dar previzibil? insistă ea.

— Doar în cel mai atractiv mod posibil, o liniști el.

— Presupun că va trebui să mă mulțumesc cu asta.

El studie cu atenție. În întuneric, era imposibil să vadă dincolo de suprafața apei învolburate. Porți costum de baie de data asta?

— E amuzant că amintești de asta.

— Nu porți, așa e?

— Când vine vorba despre anumite lucruri, și eu am tendința de-a fi previzibil.

— Dar niciodată plictisitor, murmură ea.

Își desfăcu apoi cordonul și lăsă halatul să îi alunece de pe umeri. Când aerul rece îi atinse pielea goală, inspiră adânc și se strecură rapid în apa caldă.

Jack zâmbi leneș când ea se așeză lângă el pe băncuța cufundată în apă.

— Ai renunțat și tu la costum în jacuzzi, văd.

Ea îi puse o mână pe coapsa goală.

— Nu aș vrea să devin prea previzibilă.

Trasă o urmă circulară încet pe interiorul piciorului lui.

El îi prinse mâna și o ridică la suprafață, spre gură. O privi cu ochii pe jumătate închiși în timp ce îi săruta degetele umede. Ea văzu foamea întunecată din el și se simți dintr-odată mai înfierbântată decât apa din jacuzzi.

El o mușcă ușor de degetul mare, apoi îi ciuguli în-cheieturile degetelor. Ea oftă și se lipi mai tare de el. Foarte încet, își coborî din nou palma sub apa clocotitoare și își strânse degetele în jurul lui.

Era excitat la maximum, încordat și tare. Îl strânse și mai puternic. El fu străbătut de un fior.

— Cel mai previzibil lucru este cum răspund la atingerea ta, îi șopti el. Exact ca răsăritul de soare.

Își deschise gura pentru el, iar el bău cupa până la fund. După o vreme, ea se hotărî să încerce tactica lui. Îi mușcă buza de jos cu dinții. El îndură asaltul blând un moment, apoi mormăi ceva de neînțeles și o

trase peste picioarele lui. O sărută profund, cu o dăruire care trimise mici și delicioase unde de șoc în întregul ei corp.

Se răsuci și îl mângâie tandru, înfigându-și unghiile ușor în umerii lui umezi. Sub șoldurile ei putea să simtă reacția lui viscerală la atingerea ei. Simțea în coapsă cât de excitat era.

Mâna lui se strecură de-a lungul spatelui ei, spre locul unde fesele ei se împreunau, și apoi degetele îi coborâă între picioare. Când o atinse ușor cu degetul mare și arătătorul, fu străbătută de un impuls de energie triumfătoare. Căldură lichidă se aprinse în interiorul ei. Irezistibilă. De neoprit. Prea târziu își dădu seama că extazul o luase prin surprindere.

— Jack.

— Nu te opune. Îi sărută gâtul și pătrunse mai adânc. Mai am destule rezerve.

Târâitul strident al unei alarme îi întrerupse visul plin de coridoare încrucișate neîntrerupte care se terminau cu ziduri albe.

Alarma nu era necesară, o distragere enervantă care doar înrăutățea lucrurile.

Nu avea nevoie de sunetul strident ca să o avertizeze de pericol. Era perfect conștientă că erau amândoi în mare pericol. Trebuia să se concentreze. Trebuia să gândească limpede, logic. Cum să facă asta cu blestemata de alarmă răsunându-i în urechi?

Elizabeth se trezi dintr-odată, clipi spre imaginea mo-notonă a unui cer noros vizibil prin fereastră. Bâjbâi după telefon, îl găsi și îl duse la ureche.

— Alo?

— Ei, ei, cineva s-a trezit cu fața la cearșaf, spuse Louise veselă.

— Treci peste introducere, Louise. Nu am chef.

Îl simți pe Jack strecurându-și unul dintre picioare între gambele ei și strângând-o mai tare. „Stăpânește-te. A fost doar un vis.“

— Ce poți să îmi spui?

— Nu sunt sigură încă, recunosc Louise. Probabil nimic. Dar am vorbit cu niște oameni care cunosc alți oameni care au scris despre circuitul festivalurilor de film ani de zile. Acum există festivaluri de film peste tot. Obișnuiau să fie doar în locuri precum Cannes și Santa Fe, dar

acum fiecare oraș are un teatru în care se desfășoară un festival.

— Nu vrei să treci la subiect, Louise?

— Sigur. Ideea este că Dawson Holland a atârnat pe lângă membrii industriei filmului ani de zile. Îi place să se culce cu actrițe aspirante. Încă o face, deși este căsătorit din nou.

— Ce? Elizabeth se sprijini de perne. Se culcă cu altele, deși este înșurat cu Vicky Bellamy?

— Da. Dar cu nimeni anume. Câte o altă femeie de fiecare dată. Ce pot să zic? Tipului îi place să și-o tragă. Dar nu pare a avea intenții serioase cu niciuna dintre femeile care beneficiază de atenția lui pentru o seară de distracție și năbădăi. Este fidel în felul lui, aș putea spune.

— Lui Vicky?

— În ultimele optsprezece luni, cel puțin, consimți Louise.

— Sunt căsătoriți doar de un an și jumătate?

— Da.

— Hmm.

Elizabeth se întrebă dacă Vicky știa sau îi păsa de ce-lelalte femei.

— Altceva despre Holland?

— Oh, da. Louise făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic. A fost înșurat de două ori înainte să o cunoască pe Vicky Bellamy.

— Asta știam și eu. Nu este deloc neobișnuit, mai ales în cercurile în care se învâрте.

— Ah, dar știi și că este de două ori văduv? întrebă Louise ușor.

Elizabeth văzu că Jack o privește cu atenție. Prinsese înțelesul conversației.

— Din cauze naturale? întrebă Elizabeth precaut.

— Nu. Accidente de mașină. Prima soție a fost ucisă cu aproape douăzeci de ani în urmă. A doua a căzut cu mașina într-o prăpastie în urmă cu opt ani. Și uite partea cu adevărat interesantă. Holland a moștenit o grămadă de bani de fiecare dată. Prima soție i-a lăsat câteva mii de acțiuni la o firmă de tehnologie înaltă, care, din pură coincidență, a crescut în valoare cu doar câteva luni înainte de moartea ei.

— Și a doua soție?

— Îndeajuns de ciudat, spuse Louise sec, făcuse o asi-gurare de viață

pe numele ei cu puțin timp înainte ca ea să moară.

Elizabeth strânse telefonul mai tare.

— A existat o anchetă?

— Sigur. Din ce spune sursa mea, compania de asigurări a trimis un detectiv, dar acesta nu a putut demonstra nimic. Compania a plătit întreaga sumă.

Elizabeth se cutremură.

— Vicky este cumva, la rândul ei, bogată?

— Nu. Am verificat. Familia ei nu are bani. Se pare că ingeniozitatea a ajutat-o să-și ducă traiul, în cea mai mare parte a vieții. Nu am putut afla prea multe despre ea, dar nu există niciun indiciu că ar avea prea mulți bani. Louise mai răsfoi câteva hârtii. Dar ar putea fi în-teressant de văzut dacă Dawson Holland a făcut sau nu o asigurare de viață pe numele ei.

— Macabru gând, zise Elizabeth.

— Dawson Holland pare să fie un tip macabru.

— Și poate chiar mai rău, dacă ai dreptate în privința celor două soții moarte.

— Așa cum am mai zis, nu există dovezi în niciunul dintre cazuri. Dar sursa mea îmi spune că probabil nu este o simplă coincidență. Louise făcu o pauză. Cred că atât am pe moment. Vrei să încerc să aflu mai multe?

— Da. Elizabeth bătu absentă cu degetele pe umărul lui Jack. Sună-mă de îndată ce mai aflu ceva.

— Așa o să fac. Louise se opri. Și, ce mai face șobolanul ticălos?

Elizabeth își simți fața cum i se încinge. Se holbă intenționat pe geam, evitând privirea lui Jack.

— Bine. Foarte bine.

— Este acolo, nu? Chiar în pat cu tine.

— Trebuie să închid, Louise.

— Ezit să te întreb, dar vechile mele instincte de jurnalist cer să știe. Louise își dresе vocea. Este ceva cu adevă-rat special să faci dragoste cu un șobolan cu experiență.

Elizabeth trânti receptorul.

Jack îi aruncă o privire politicoasă, dar întrebătoare.

— Ei bine?

— Crezi că Larry s-ar putea folosi de calculatorul lui pentru a afla dacă Dawson Holland a făcut o asigurare de viață pe numele lui Vicky Bellamy?

— Probabil. Se ridică într-un cot. Ce ai?

— Un presentiment foarte urât.

Două ore și jumătate mai târziu, Jack puse jos telefonul și se uită la ea. Pe fața lui dură era o expresie rece, calculată.

Elizabeth își luă ceașca de cafea.

— Ce a spus Larry?

— A zis că ai bănuț corect. Jack trecu în spatele tejghelei și se mai servi cu cafea. Dawson Holland a făcut o asigurare de viață foarte mare pentru Vicky, acum patru luni.

Elizabeth fu străbătută de un fior.

— A confirmat că primele două soții ale lui Holland au murit în condiții suspecte?

— Nu există nimic la dosar care să indice că prima moarte e altceva decât un simplu accident. Jack luă o gură de cafea. Și compania de asigurări a plătit în cazul morții celei de-a doua soții. Oficial, nu pare să fie nimic necurat la mijloc, dar...

— Ascult.

— Dar, în lunile anterioare fiecărei morți, continuă Jack ușor, Holland a avut pierderi financiare serioase. Prima oară a reușit să își revină folosindu-se de acțiunile moștenite de la soția lui. Polița de asigurare pentru Doamna Holland Numărul Doi l-a scos din bucluc a doua oară.

Elizabeth îi întâlnește privirea.

— Ultima oară când te-a sunat, Larry ți-a spus că Dawson Holland a avut probleme financiare în ultimele luni, nu-i așa? Ceva cu o pierdere semnificativă într-un fond hedge.

— Da. Jack ridică dintr-o sprânceană. La ce te gândești?

Ea făcu o pauză mai îndelungată pentru a analiza ideea care tocmai îi trecuse prin minte.

— Mă gândeam, spuse ea, că un avertisment bun merită încă unul.

Capitolul 21

Vicky îl privi pe Dawson în oglindă în vreme ce ieșea din baie. Efectele ultimului lui lifting facial începeau să dispară, observă ea. Pielea i se lăsase din nou în jurul bărbiei. Era în continuare suplu, dar, oricât timp ar fi petrecut cu antrenorul lui personal, nimic nu îi putea reda corpul ferm, puternic al unui bărbat tânăr. Vârsta își cerea drepturile.

Se întrebă ce vedeau alte femei la el. Până la urmă, nu rămânea niciodată cu ele suficient de mult cât să pună mâna pe banii lui. Chiar luau de bune promisiunile lui false? Erau suficient de prostuțe să creadă că le putea ajuta să ajungă în filme?

Nu putea să le învinovățească. Crezuse și ea în el la început, dar acum știa adevărul. Când îl întâlnise întâia oară, Dawson avea banii necesari să devină cu adevărat un om influent, dar nu se arătase cu adevărat interesat de Hollywood. Rămăsese în anticamera lumii filmului pentru că îi oferea acces la starlete și la debutante drăguțe care îl făceau să se simtă tânăr. Dar știa acum că el nu avea să riște niciodată bani serioși pentru un film.

Și, în ultima vreme, nici nu mai avea bani serioși de riscat. Nu cunoștea toate detaliile. Dawson era foarte secretos în privința finanțelor, dar ea nu era o proastă. Știa că el are probleme. Era destul de sigură că el avea să își revină. Părea să se descurce cu sume mari de bani. Dar, între timp, bănuia că supraviețuia doar datorită șarmului său și realizărilor din trecut.

Ea știa că nici când el avea să își revină din punct de vedere financiar, ea tot nu avea să primească altceva decât câteva roluri minore în filme cu buget redus precum Fast Company. Poate că știuse adevărul încă de la început. De obicei, se mândrea cu abordarea ei realistă asupra vieții, dar trebuia să admită că era vinovată că se amăgea singură când venea vorba despre dorința ei de a juca în filme.

Ce naiba, toată lumea avea dreptul la o slăbiciune.

A lui Dawson erau femeile drăguțe, fără creier. Era amuzant câte eforturi făcea el pentru a-și ascunde aven-turile neînsemnate. I se părea ciudat de înduioșător, într-un mod pervers. Lui îi era, cu siguranță, teamă că ea avea să îl părăsească dacă afla despre celelalte.

Nu putea să îl asigure că nu avea de ce să se teamă din acest punct de

vedere. Ar fi însemnat să renunțe la puterea pe care o avea asupra lui. Și puterea asta era singura monedă în relația lor. Învățase acea lecție cu mult timp în urmă.

— Mâine este seara cea mare, draga mea. Dawson își aranjă gulerul cămășii negre de mătase în fața celeilalte oglinzi. Ești nerăbdătoare?

— Puțin.

El îi zâmbi.

— Liniștește-te. Știu că vei câștiga.

— Chiar crezi asta?

— Nu am niciun dubiu. Chicoti, întorcându-se dinspre oglindă. Mi-e teamă că Fast Company nu va câștiga premiul pentru cel mai bun film, dar juriul nu poate ignora jocul tău. Ai fost fantastică.

— Datorită ție.

Se ridică de la măsuța de toaletă și se duse la dulap. Asta îi oferi o scuză să nu se uite la fața lui blândă, zâmbitoare.

Ura când el zâmbea așa cum o făcea în acel moment. I se părea un zâmbet patern. Genul de zâmbet pe care i-l oferea tatăl ei în diminețile de după nopțile în care mersese în dormitorul ei. Un zâmbet construit pe minciuni și secrete care nu puteau suporta lumina zilei. Era un zâmbet care o înghețase dintotdeauna până în măduva oaselor. Știa că nu avea niciodată să se simtă complet dezghețată.

Luă o bluză albastră și o pereche de pantaloni asortați, concentrându-se ca imaginea tatălui ei zâmbind să nu se mai suprapună peste trăsăturile frumoase ale lui Dawson. Avu nevoie de un efort susținut, dar reuși în final.

— Care sunt planurile tale pentru astăzi? întrebă Dawson relaxat.

— M-am gândit să mă duc la spa. Am chef de un masaj și de o baie în una dintre piscine. Se întoarse și îi oferi un zâmbet radios. Dawson, în legătură cu mâi- ne-seară...

— Nu am niciun dubiu că vei câștiga, draga mea.

Ea îl privi amuzată.

— Nu-mi spune că l-ai mituit pe unul dintre jurați.

— Nu a fost nevoie, răspunse el galant. Ar trebui să fie teribili de ignoranți să nu vadă cât de bună ai fost în Fast Company. Ai de gând să

porți rochia cu alb și argintiu?

— Da.

— Excelent. Arăți minunat în ea.

Ea ezită.

— Dawson, i-ai spus lui Ollie că afacerea cu următorul s-a terminat, nu? Nu vreau să fiu pusă într-o lumină proastă, mai ales nu mâine.

— Normal că i-am spus, draga mea. Dawson zâmbi. Publicitatea prinde bine, dar cu siguranță nu aş vrea să îți stric noaptea cea mare.

— Apreciez asta.

Se relaxă, se duse la el și îl sărută ușor, provocator, pe gură.

Era o actriță bună, observă ea. Păcat că nimeni nu avea să îi mai poată descoperi adevărata valoare.

Era suficient de bună, de exemplu, să ascundă faptul că uneori vedea fantoma trăsăturilor tatălui ei pe chipul lui Dawson când făceau sex. Era motivul pentru care insista de fiecare dată să fie ea seducătoarea, nu cea sedusă. Atâta timp cât putea controla jocul, ea deținea puterea.

Și puterea era totul – singurul lucru care garanta supraviețuirea.

Jack studie obiectele atent aranjate de pe biroul lui Dawson Holland. Un stilou dolofan cu mici benzi aurii era plasat într-o parte a unui blat de scris de modă veche, legat în piele. Un laptop și un telefon cu două linii completau cadrul de lucru.

Păstrase pentru sine planul de a cerceta casa lui Holland. Fusese convins că Elizabeth s-ar fi neliniștit dacă ar fi aflat despre intenția lui. Nu avea mari speranțe să dea peste ceva relevant, mai ales acum, că descoperise că nu putea să scoată nimic de pe calculator, dar nu avea prea multe opțiuni. Și nu intenționa să stea doar și să aștepte ca Tyler Page să se hotărască să țină licitația.

Se uită la laptop simțindu-se frustrat. Încercase să transfere o parte din conținut pe o dischetă, dar descoperise că laptopul era parolat. Din păcate, nu avusese cum să îl aducă pe Larry cu el să îl ajute în astfel de probleme.

Tocmai se întindea spre unul dintre sertarele biroului, când auzi mașina pe alee.

Cu cincisprezece minute mai devreme, îi privise din adâncimile unei

păduri din apropiere pe Vicky și pe Dawson părăsind casa în mașini diferite. Poate unul dintre ei uitase ceva și se întorsese.

Auzi vehiculul oprindu-se.

Nu era bine. Era destul de sigur că s-ar fi descurcat cu poliția dacă era cazul, dar nu era nerăbdător să vadă reacția lui Elizabeth la aflarea veștii că fusese arestat pentru intrare prin efracție.

Se duse spre geamurile care formau peretele de sud al dormitorului și privi prin despărțitura din rulouri. O furgonetă uzată opri se pe alee. Nu era Porsche-ul alb al lui Vicky sau SUV-ul lui Holland.

Văzu o femeie de vârstă mijlocie ieșind din mașină. Aceasta se grăbi spre ușa laterală, cu cheile în mână. „Menajera”, se gândi Jack.

Expiră ușurat.

Apoi o auzi intrând în casa cam prea liniștită. În clipa următoare, ea urca scările.

„La naiba!”

Cercetă rapid încăperea. Niciuna din ascunzătorile evidente nu îi surâdeau. Dulapurile și baia erau prea riscante. Nu exista suficient spațiu sub pat.

Trebuia să opteze pentru terasă. Nu avea cum să ajun-gă la parter pe acolo, dar observase un dulap de depozitare sub jgheab. Cu puțin noroc, menajera nu urca la etaj ca să ia ceva tocmai din acel dulap.

Apucă mânerul ușii de sticlă și o deschise. Precaut, ieși pe terasă și închise ușa la loc.

Se duse la dulap. Ușa era închisă, dar nu încuiată. O deschise cu grijă și privi înăuntru. Un furtun era încolăcit pe jos. Lângă el se aflau un șezlong pliat și o stropitoare. Era suficient loc și pentru el.

Se strecură în dulap și închise ușa. Întunericul îl acapără. Rămase pe loc ascultând concentrat. Menajera nu zăbovi prea mult. La scurtă vreme, camioneta părăsi aleea.

Deschise ușa de la dulap și începu să se miște pe tera-să. ^Piciorul i se lovi de un obiect.

Își coborî privirea și văzu trei cutii mici de vopsea aranjate lângă dulap.

Vopsea roșie.

Elizabeth se opri lângă șezlongul acoperit cu perne.

— Te deranjează dacă mă așez lângă tine?

Vicky Bellamy, proaspăt ieșită de la masaj, cu un turban înfășurat în jurul capului și înfășurată într-un halat gros, alb, deschise ochii. Nu își trădă surpriza de a o vedea pe Elizabeth atât de aproape.

— Chiar te rog.

— Mersi.

Elizabeth puse jos sucul de fructe pe care îl cumpărase de la bar și se așeză pe șezlongul de lângă Vicky.

Privi rapid în jurul ei pentru a se asigura că nu putea să le audă nimeni. Din fericire, piscinele cu apă caldă erau goale la acea oră. Erau doar câțiva oameni în locul acela elegant. Majoritatea erau înfășurați în halate, la fel ca ea și ca Vicky. Câțiva stăteau pe treptele piscinelor mai adânci. Angajații în uniforme albe treceau de la o încăpere la alta, oferind mai multe tipuri de masaj, îm-pachetări cu nămol și tratamente faciale.

— Noaptea trecută am avut impresia clară că încercai să mă avertizezi, spuse Elizabeth. M-am înșelat?

Vicky închise ochii.

— Poți să o iei cum vrei tu.

— Bine. Atunci mă bazez pe intuiția mea. Încercai să mă sperii. Asta înseamnă că știi cine sunt.

— Ești managera Fondului Aurora.

— Și tu ești măritata cu Dawson Holland, spuse Elizabeth încet.

— Ce are soțul meu de-a face cu asta?

— Cred că se află aici din același motiv pentru care am venit și eu cu Jack. Poate și tu te afli aici din același motiv. Am venit cu toții la Mirror Springs ca să luăm parte la licitație.

— Habar nu am despre ce vorbești. Eu sunt aici pentru festivalul de film.

— Știi, spuse Elizabeth, unii bărbați pur și simplu nu sunt buni de înșurătoare. Am auzit că Dawson Holland este unul dintre acei bărbați.

Vicky deschise în sfârșit ochii. O fixă pe Elizabeth cu o privire cercetătoare, ca de pisică.

— Știu că a mai fost însurat de două ori, dacă la asta te referi. Știu că are aventuri. Nu mă deranjează. Și cu siguranță nu e treaba ta.

— Știi că ambele lui soții au avut accidente de mașină și că lui Dawson i-au revenit sume importante de pe urma lor, de fiecare dată? Dar faptul că firma de asigurări a fost suspicioasă la cea de-a doua moarte? Știi că Dawson a făcut o poliță importantă de asigurare pe numele tău, acum câteva luni?

Fața frumoasă a lui Vicky era o mască enigmatică.

— De ce îmi spui toate astea?

— Așa cum am mai zis, tu m-ai avertizat pe mine. M-am gândit să îți întorc favoarea. Recunosc că avertismentul meu nu a fost la fel de inteligent sau de subtil ca al tău, dar eu nu am un scenariu la dispoziție. Improvizez.

Vicky o studie o vreme. Apoi zâmbi rece.

— Te culci cu Jack Fairfax.

— Este important?

— Nu pentru mine. Vicky închise din nou ochii. Dar mă face să îți pun la îndoială atât judecata, cât și motivul pentru care îmi faci acest avertisment în legătură cu Dawson. Știu ce ți-a făcut Fairfax, vezi tu. Dawson mi-a spus cum te-a fraierit să îi acorzi susținerea financiară de care avea nevoie pentru a-și salva mica lui companie pe care o conduce în Seattle.

— Dawson știe ce s-a întâmplat în Seattle?

Vicky zâmbi.

— Se pare că este un lucru cunoscut în anumite cercuri.

Elizabeth se uită înspre un client care se afunda în apa caldă și limpede ce-i ajungea până la bărbie. Mirosul slab al apelor îmbogățite cu minerale umplea încăperea amplă, cu multe coloane. Picuratul și pleoscăitul făceau un ușor ecou în camera cu pereții acoperiți de plăci albe și albastre.

— De aceea m-ai avertizat noaptea trecută? întrebă ea într-un final. Îți pare rău de mine fiindcă ai impresia că m-am îndrăgostit de un bărbat care se folosește cu nerușinare de mine?

— Naivitatea poate să fie destul de fermecătoare, Eliza-beth. Dar

costă foarte mult.

Capitolul 22

Avu nevoie de trei încercări înainte să reușească să facă cheia să se potrivească în yală. Intră în sfârșit în camera întunecată de hotel. Se duse direct la minibar. Când scoase sticla mică de whisky, observă cu dezgust că mâinile îi tremurau în continuare.

— Rahat!

Încă putea simți înțepăturile neplăcute date de adrena-lina care dispărea încet. Se simțea înghețat. Și amețit.

Fusese aproape. Atât de aproape, încât știa că urma să aibă coșmaruri o vreme. În capul lui, putea auzi în continuare ușoara adiere stârnită de mașina care trecuse la doar câțiva centimetri de el. Dacă nu ar fi privit peste umăr la momentul potrivit...

Dacă n-ar fi reacționat din instinct orb; dacă nu s-ar fi bazat pe reflexele date de pregătirea lui în artele marțiale...

Nu voia să se gândească la ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple, dar nu își putea alunga imaginile din minte. Mașina închiriată avea geamurile fumurii. Nu reușise să vadă fața șoferului. Dar asta nu conta. Știa cine conducea o astfel de mașină în Mirror Springs.

Dădu whisky-ul pe gât și se duse la geam. Se holbă la canionul râului, împrejmuț de o pădure deasă, așteptând ca lichidul să îi topească gheața din vîntre.

Mama lui avusese dreptate. Fratele lui vitreg îl detesta. Dar, până în acea seară, își dădu seama Hayden, nu se gândise că Jack îl ura suficient de mult cât să încerce să îl ucidă.

— Nu pot să cred.

Elizabeth traversă furtunos palierul care despărțea mansarda ei de dormit de cea a lui Jack.

— Ai înnebunit complet? Te-ai dus la ei acasă? Le-ai scotocit prin dormitori

— Ce pot să zic? Deschise dulapul și scoase o cămașă curată. La momentul respectiv, a părut o idee bună.

Elizabeth se holbă la el, rămasă fără cuvinte din cauza ■ șocului și a revoltei. În orice altă situație, i-ar fi făcut plăcere să îl privească

schimbându-și hainele. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să arate atât de inte- jg resant fără cămașă. Dar șocul veștii că el își petrecuse 1 după-amiaza comițând un act de intrare prin efracție cât ea se aflase la spa cu Vicky înăbușea orice altceva, ; inclusiv priveliștea pieptului lui gol.

— Ai fi putut fi arestat, bolborosi ea.

— Mă îndoiesc. Își luă cămașa și își încheie nasturii. Holland vrea implicarea poliției la fel de mult cât o J vreau și eu.

— Nu poți fi sigur de asta.

Își dădu seama că începuse să își agite mâinile în aer. Asta nu era niciodată un semn bun.

— Jack, ți-ai asumat un risc teribil.

— Liniștește-te. Nu s-a întâmplat nimic.

— Așa? Ei bine, dacă n-a fost ceva riscant, de ce nu mi-ai spus înainte despre planurile tale?

O privi în timp ce își rula manșetele cămășii.

— Pentru că știam că o să faci o criză.

— Am tot dreptul. Cerule, când te gândești ce se putea întâmpla... Și totul pentru nimic. Absolut nimic.

— Nu chiar nimic. El reuși să arate jignit. Ți-am spus, am găsit cutii cu vopsea roșie.

— Mare scofală, răspunse ea. Bănuiam deja că întrea-; ga afacere cu următorul era doar un truc publicitar. Nu are legătură cu furtul.

— Poate. Poate nu.

Ea își încrucișă mâinile și se uită urât la el.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt sigur, recunosc el. Dar mi-a trecut prin minte că, dacă Dawson Holland se gândește să scape și de soția numărul trei, ar putea rezolva simplu problema făcând-o victima unui obsedat.

Elizabeth înghiți în sec.

— Ai dreptate. Ar fi, cu siguranță, ceva diferit de un accident de mașină.

— Da, ar fi. Jack merse spre ea. Ce a spus Vicky când i-ai zis despre ghinionul din trecut al lui Dawson cu soțiile?

— Nu a părut să o deranjeze. Elizabeth se întoarse cu spatele. Am

impresia că ea mă consideră cam nepricepută când vine vorba despre bărbați.

Jack se apropie de ea și o prinse cu mâinile de umeri.

— A spus asta pentru că ești cu mine?

Ea își drese vocea.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Dar tu, Elizabeth? Vocea lui era uniformă, fără nicio inflexiune. Tot crezi că te-am păcălit acum șase luni? Că m-am folosit de tine?

Ea continuă să privească drept în față, perfect conștientă de greutatea și de căldura mâinilor lui.

— Nu e un moment bun pentru o astfel de discuție.

— L-ai iubit pe Garth Galloway?

— Garth?

Uimită de întrebarea neașteptată, se trase departe de mâinile lui și se întoarse să-l privească.

— Ce naiba are asta de-a face?

— Cumnatul tău mi-a spus că l-ai iubit pe Galloway, dar că, după preluare, ai aflat că te ceruse în căsătorie doar ca să o mulțumească pe mama lui. Camille Galloway dorea ca Fondul Aurora să intre în familia ei, asta mi-a zis Merrick.

Elizabeth mormăi.

— Merrick vorbește prea mult.

— Este adevărat?

— Contează?

— Da, răspunse Jack. Contează.

Ea îl privi suspicios.

— De ce?

— Pentru că mă face să mă întreb cât de mult te-a durut ce s-a întâmplat acum doi ani și cât de mult dai vina pe mine pentru asta, zise el fără a-și dezlipi privirea de la ea.

— Mă face să mă întreb dacă tu chiar crezi că Vicky are dreptate că nu ești prea deșteaptă pentru că te culci cu mine. Mă face să mă întreb dacă...

Fu întrerupt de sunetul înfundat al telefonului care începu să sune.

— Fairfax aici, spuse el dintr-odată, uitându-se în continuare la Elizabeth.

Chipul lui deveni inexpresiv în vreme ce îl asculta pe interlocutor. Nu răspunse nimic. Câteva secunde mai târziu, închise, cu privirea la ea.

Elizabeth fu copleșită de o senzație de anxietate.

— Ce s-a întâmplat?

— Era Hayden. Jack inspiră adânc. Crede că am încercat să îl ucid în după-amiaza asta. Din câte am înțeles, cineva a fost cât pe ce să dea peste el cu mașina cam în vreme ce eu mă întorceam de la casa lui Holland.

— Este o pierdere de vreme, spuse Jack, urmând-o pe Elizabeth în afara liftului.

— Nu te mai văicări.

Înaintă prima pe coridorul hotelului, spre camera lui Hayden.

— Ți-ai exprimat deja foarte clar poziția. Dar tot cred că nu ai nimic de pierdut.

Se opri în fața ușii lui Hayden și ciocăni. Jack rămase în spatele ei cu o expresie sumbră.

Hayden deschise ușa. Părea morocănos și plin de re-sentimente. Dar Elizabeth avu senzația că așa se simțea și înainte să vadă cine îl vizita.

Îi aruncă o privire dezgustată lui Jack, apoi îl ignoră intenționat. O studie pe Elizabeth.

— Ce faci aici? întrebă el.

Elizabeth îi simți mirosul de alcool din răsuflare. Băuse, își dădu ea seama, dar încă nu era beat.

— Cred că este timpul ca noi trei să stăm de vorbă, zise ea.

— Sunt mai mult decât dispus să vorbesc cu tine, răspunse Hayden împleticit, în circumstanțele potrivite. Dar nu am niciun blestemat de cuvânt de schimbat cu Jack.

Elizabeth își puse mâna pe ușă și o împinse ferm spre interiorul camerei.

— Dacă nu îți place să fii luat de prost, cred că vei vrea să cooperezi cu noi.

Hayden se trase în spate, uitându-se urât.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cineva joacă un joc foarte urât, spuse Elizabeth. Nu ești singura victimă.

Intră în cameră. Jack o urmă fără un cuvânt și închise ușa.

— Luați loc, le spuse Elizabeth ambilor bărbați. Încercați să vă comportați ca niște adulți. Hayden, avem nevoie de câteva răspunsuri de la tine.

Hayden se întinse pe un scaun, cu un aer recalcitrant.

— Nu văd de ce ar trebui să vă spun vreun blestemat de lucru despre ce știu sau despre cum am aflat respectivele lucruri.

Jack nu scoase o vorbă. Rămase privind detașat pe geam.

Elizabeth oftă. Era chiar mai greu decât își imaginase. Putea doar să fie recunoscătoare că niciuna dintre relațiile ei familiale nu se degradase într-un asemenea hal. Își puse în minte să transfere o sumă generoasă din Fondul Aurora în contul lui Merrick de îndată ce revenea la Seattle. Merita fiecare bănuț pentru a se asigura că, orice avea să se întâmple, avea familie care să o sprijine la nevoie.

— Cineva ne trimite avertismente, îi spuse ea lui Hayden. Se pare că astăzi ai primit și tu unul. Noi l-am primit noaptea trecută.

— Despre ce vorbești? mormăi Hayden.

— Doi bărbați ne-au așteptat și au încercat să îl bată pe fratele tău.

— Fratele vitreg, sublinie Hayden automat. Și nu cred niciun cuvânt. II văd teafăr.

— Este adevărat, răbufni Elizabeth. Poate nu ai încredere în Jack, dar cred că știi că poți avea încredere în mine.

— Da? De unde să știu asta?

Elizabeth doar îl privi. El avu totuși decența să roșească. Ea observă o tavă de room-service în colț. Avea pe ea o cafetieră mare și câteva sendvișuri. Găsi o ceașcă curată pe minibar și traversă spațiul mic pentru a-și turna cafea.

— Credem că cineva aflat aici în Mirror Springs pentru licitație s-a hotărât să încerce să sperie concurența, spuse Jack de la geam.

— Cineva ca tine, poate? Maxilarul lui Hayden se încordă. Sunt surprins că ai folosit o mașină, Jack. Data viitoare încearcă mai degrabă

cu un pistol. Accidentele de mașină lasă, de obicei, urme.

— Dacă chiar crezi că am încercat să dau cu mașina peste tine, spuse Jack, du-te la poliție.

— Cu ce? mormăi Hayden. Nu pot dovedi absolut nimic, și știi asta. Dar am văzut mașina. Argintie. Exact ca mașina pe care o conduci tu.

— Trebuie să fie câteva sute de mașini închiriate argintii în oraș săptămâna asta.

— Încetațilelizabeth își trânti ceașca pe masă. Nu voi tolera acuzații stupide. Jack nu a avut nimic de a face cu ce ți s-a întâmplat în după amiaza-asta, Hayden.

— Chiar așa? Hayden îi aruncă o privire politicoasă de intrigată. Ai fost cu el toată după-amiaza? Poți să garantezi pentru ce făcea pe la ora patru?

Jack își întoarse capul spre ea și o privi cu un vag amuzament. Elizabeth înțelese la ce se gândea el.

Ea se întorcea de la spa la ora patru. Nu fuseseră îm-preună. El venea de la casa lui Holland.

— Jack nu a fost cu mine, recunosc eu ea. Dar știu că nu ar face niciodată ce sugerezi tu.

— Cum poți să fii atât de sigură de asta, având în vedere ce ți-a făcut? întrebă Hayden.

— Ce ai? Ești nebun? Il privi, uimită de cât de înveninat era. Maturizează-te! O fi Jack mai lipsit de scrupule când vine vorba despre afaceri, dar...

— Mai lipsit de scrupule. Hayden râse scurt, strident. Asta este o glumă, și tu o știi prea bine. Uite ce i-a făcut lui Galloway! La naiba, uită-te ce ți-a făcut ție acum șase luni. Nu pot să cred că i-ai înghițit minciunile. Tot timpul mi-ai părut deșteaptă, Elizabeth. Cel puțin, suficient de inteligentă cât să înveți din greșeli.

— Și eu cred că tu ești prea deștept să lași furia și amă-răciunea trecutului să te afecteze, răspunse ea. Nu, nu îmi place ce i-a făcut Jack lui Galloway, dar măcar acum știu de ce a făcut-o. Încearcă să îl răzbune pe fratele vostru Larry. Într-o situație similară, poate așa fi făcut la fel.

Jack îi aruncă o privire rapidă, surprinsă, peste umăr. Dar nu spuse

nimic.

— Nu știu sigur ce spune asta despre tine, bâigui Hayden. Am auzit că ai fost logodită cu Garth Galloway și că stresul preluării ostile v-a distrus relația. Asta nu a însemnat nimic pentru tine?

— Garth nu era tocmai un model de onoare și virtute masculină. Și-a dorit să ne căsătorim doar ca să o ajute pe mama lui să pună mâinile pe Fondul Aurora, răspunse ea.

Hayden pufni.

— Pun pariu că Jack ți-a spus asta.

— Nu, zise ea încet. Chiar Garth mi-a spus-o. A fost foarte, foarte clar în această privință.

Urmă o tăcere scurtă, stânjenită. Gura lui Hayden forma o linie mohorâtă.

— Îmi pare rău, spuse el după o vreme. Știu cum este să fii mințit în acest fel. Și cum este să muști momeala. Chiar am crezut că Gillian... La naiba, nu contează. Nu mai contează acum.

— Ai dreptate, zise Elizabeth. Nu mai contează acum. Contează însă să nu mai dai vina pe Jack pentru tot ce s-a întâmplat în viața ta și să începi să revii la realitate.

Avem o problemă aici. Chiar mai serioasă decât a crezut vreunul dintre noi.

Hayden o privi posomorât.

— Ce este mai serios decât să te trezești la un pas de a fi ucis într-un accident de mașină?

Jack se întoarse în sfârșit de la geam.

— Să fii cu adevărat ucis într-un accident de mașină.

Hayden clipi.

— Ce vrei să spui? Mă ameninți?

— Nu, răspunse Jack încet. Nu te ameninț. Îți spun că există riscul ca această situație să devină periculoasă. Eu și Elizabeth credem că Dawson Holland este aici pentru licitație. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să fim cu toții atenți. Unii oameni sunt convinși, de exemplu, că este posibil să fi aranjat moartea primelor două soții ale lui ca să primească o moștenire și banii pentru o asigurare.

— Dawson Holland? Hayden se holbă incredul la el. Tipul implicat în filme? De unde naiba ți-a venit ideea că urmărește să pună mâna pe Soft Focus?

— Soția lui mi-a sugerat ideea, răspunse Elizabeth.

Hayden se încruntă.

— Chiar a menționat specimenul și licitația?

— Ei bine, nu, dar a dat de înțeles că poate ar fi o idee bună să dispărem din Dodge. Și, noaptea trecută, după ce am fost opriți pe drum, unul dintre bătauși a recunoscut că fusese angajat să, citez, „transmită un mesaj”.

— Prostii! Hayden se îndreaptă în scaun. Doar prostii.

— Pe lângă avertismente, continuă Jack cu răceală, există și posibilitatea ca distrugerea laboratorului de la Excalibur să aibă legătură cu furtul.

— Nu prea văd cum, comentă Hayden.

— Cei de la Avangarda Viitorului nu și-au asumat responsabilitatea în acest caz, deși au făcut-o cu încântare în trecut. Așa că trebuie să ne întrebăm dacă ar putea să existe și altceva care să explice acest incident. Având în vedere că s-a întâmplat la câteva ore după ce Soft Focus a dispărut, cred că putem presupune că a fost o încercare de a ne distra atenția de la furt.

Hayden se strâmbă.

— Începi să vorbești ca unul dintre țăcăniții ăia cu teoria conspirației.

Dar părea mai gânditor.

— Și mai este o problemă care încă nu a fost rezolvată mulțumitor, spuse Elizabeth foarte încet. Un om este mort.

Asta îi atrase atenția lui Hayden.

— Despre ce naiba vorbești?

— Un tehnician de laborator numit Ryan Kendle a murit în noaptea în care laboratorul a fost distrus, spuse Jack. Poliția crede că a fost ucis într-o tranzacție de stupefiante. Dar se pare că lucra la Excalibur sub o identitate falsă.

— Probabil pentru că avea legături cu lumea drogurilor, mormăi Hayden cu o răbdare exagerată. Poate avea antecedente. Știi că nu este

neobișnuit ca o persoană să își falsifice CV-ul.

— Câteva detalii poate, dar nu o întreagă identitate.

— Se întâmplă.

Jack ridică din umeri.

— Da. Se întâmplă. Și recunosc că nu există o legătură directă între Kendle și Tyler Page. Kendle nici măcar nu lucra în același laborator. Dar nu îmi place coincidența.

Elizajbeth se duse să stea în spatele celui mai apropiat scaun. Îi apucă spătarul cu ambele mâini.

— Ideea este că există posibilitatea ca această afacere să treacă dincolo de parametrii normali ai unui furt corporatist. Iar în acest caz, noi trei trebuie să lucrăm împreună.

Hayden îl privi cu dispreț pe Jack.

— Las-o baltă! Ți-am făcut o ofertă, Elizabeth, dar ea cu siguranță nu se extinde și la Jack.

— Nici eu nu sunt interesat să îți devin partener, spuse Jack. Dar te afli aici. Asta înseamnă că ești implicat. Spune-ne ce știi despre dezastrul asta, Hayden.

Hayden ezită, apoi ridică din umeri.

— Chiar dacă mi-aș dori să vă ajut, ceea ce nu este cazul, nu aș putea să o fac. Nu știu nimic util. Sunt aici pentru că am fost sunat și invitat la licitație. Asta este tot.

— Te-a mai contactat cineva de când ai venit? întrebă Elizabeth tăios.

— O dată. În noaptea în care am ajuns. Mi s-a spus că voi primi un telefon chiar înainte de stabilirea licitației. Asta a fost tot. Gura lui Hayden se subție. Asta până când a încercat cineva să dea cu mașina peste mine, desigur.

— Nu am fost eu, zise Jack. Dar te voi avertiza într-o privință, Hayden. Dacă, printr-o coincidență bizară, pui mâna pe acea mostră, o să te țin în tribunale ani de zile, chiar dacă va trebui să scot bani din buzunar. Nu vei reuși niciodată să folosești tehnologia în laboratoarele tale.

Hayden îi zâmbi angelic.

— Jack, Jack, nu înțelegi. Nu mă interesează câtuși de puțin Soft

Focus. Vreau doar să îl țin suficient de mult cât să îți stric înțelegerea cu Veltran.

Elizabeth se încruntă.

— Știi despre prezentarea pentru Veltran?

Jack făcu un pas spre el.

— Cine ți-a spus?

— Aceeași persoană care m-a invitat la licitație, răspunse Hayden. Bănuiesc că a vrut să am un motiv temeinic să particip la licitație. Timpul este totul, nu? Dacă nu recuperezi Soft Focus până la data prezentării, poți să îți iei adio de la întregul proiect.

— Tyler Page.

Jack o privi pe Elizabeth.

— Este singurul care ar fi putut ști data prezentării Veltran.

— Am știut de la început că el este hoțulv spuse Elizabeth. Nimic nou aici. Il privi pe Hayden. Încă un lucru. Te-ai întâlnit vreodată cu Tyler Page într-o cameră de hotel?

— La naiba, nu, nu m-am întâlnit cu el niciunde. Nici nu știam că există până la telefonul acela prin care am fost anunțat că mostra unui proiect de cercetare de la Excalibur a dispărut.

Elizabeth se uită la Jack. Acesta ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

Ea își întoarse privirea spre Hayden.

— Gândește-te la ce faci aici. Dacă ne împiedici să ți-nem prezentarea pentru Veltran, nu doar Jack va avea de suferit. Excalibur va da faliment. O mulțime de oameni nevinovați vor rămâne fără serviciu. O moștenire de familie va fi distrusă.

— Știi ce se spune că trebuie pentru a face o omletă, murmură Hayden. Trebuie să spargi câteva ouă.

— Ce remarcă absolut dezgustătoare. Elizabeth își luă poșeta. Jack a avut dreptate. Ești atât de obsedat de pro-pria nevoie de răzbunare, că ești dispus să faci ceva stu-pid și incorect. Și mai ai tupeul să îl acuzi pe fratele tău că este lipsit de scrupule.

— Cum naiba poți să îl aperi după felul în care te-a înșelat nu o dată, ci de două ori? întrebă Hayden.

— Problemele mele cu Jack pornesc de la preluarea Galloway, spuse

ea sec. Nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat cu doi ani în urmă și nu mi-a plăcut felul în care s-a ocupat de asta. Dar îi pot înțelege motivul.

— Să scoată un profit frumos, bombăni Hayden.

Elizabeth își înălță mâinile în aer, mai mult decât exasperată.

— Ți-am spus, a făcut-o de dragul fratelui tău Larry.

Expresia lui Hayden deveni din nou rigidă.

— Tu poate ești dispusă să crezi această poveste, dar eu nu sunt.

— De ce nu ridici telefonul să îl întrebi pe Larry? sugerează Elizabeth printre dinți. Îl privi pe Jack. Mie mi-a ajuns. Haide să plecăm!

— Cum zici tu.

O urmă spre ușă.

Niciunul nu își mai întoarse privirea spre Hayden înainte să iasă pe hol. Așteptară liftul în tăcere. Când acesta sosi, Elizabeth intră prima. Jack o urmă.

Ea privi concentrată ușile închise.

— A fost vina mea.

— Vina ta?

— Scena cu Hayden. Îmi pare rău. Chiar am crezut că îl pot face să gândească rațional. Nu mi-am imaginat că are să fie atât de... de rigid.

— Ți-am spus.

— Da. Mi-ai pomenit ceva o dată sau de două ori.

Jack expiră încet.

— Mă urăște, Elizabeth.

— Sunt de acord, dar ceva îl roade în interior, și el proiectează totul spre exterior, concentrându-și toate acele sentimente spre tine. Dar nu cred că te urăște cu adevărat.

— Ți-a spus cineva că naivitatea ta este fermecătoare uneori?

— Vicky mi-a spus asta după-masă. Părea să creadă că este o trăsătură de caracter nefericită.

Jack zâmbi ușor. O prinse de bărbie și se aplecă să o sărute ușor, un sărut rapid, puternic, înfometat, care o lăsă fără suflare. Ea îl privi cu ochii larg deschiși.

— Asta pentru ce a fost? întrebă ea.

— Pentru că mi-ai apărut onoarea și integritatea în camera aia de

hotel.

Ea roși.

— Nu fi ridicol. Amândoi știm că nu tu ai încercat să îl sperii pe Hayden azi cu mașina.

— Eu o știu. Ochii lui Jack străluciră. Dar tu cum poți fi atât de sigură? Nu ai fost cu mine.

— Nu îți stă în fire să faci așa ceva, spuse ea brusc. Poate să îl confrunți, da. Chiar l-ai confruntat, de fapt. Dar nu ai folosi tactici de intimidare, mai ales nu genul de tactici care să aibă ca rezultat răni fizice sau... sau mai rău.

— Nu îmi stă în fire, hmm?

— Ce este atât de amuzant? întrebă ea.

— Nimic. Doar că mi-am amintit că am spus ceva simi-lar despre tine după ce am privit acea casetă.

Se lăsă din nou tăcerea. Elizabeth nu spuse nimic în timp ce străbătura holul și apoi parcare hotelului. Așteptă să intre în mașină, cu Jack la volan.

— În legătură cu Garth Galloway, spuse ea încet.

El se opri, cu mâna pe cheia aflată în contract. Privi spre ea, cu ochii ascunși de ochelarii de soare.

— Ce este cu el?

Ea privi drept înainte spre rândul de mașini parcate în fața ei.

— Ca să clarificăm lucrurile, eu și Garth începuserăm să avem probleme înainte ca tu să îți lansezi atacul asupra Galloway. Bănuiam că el... ei bine... nu mai are importanță acum.

— Știai că te înșela?

— Da. Își drese vocea. Ideea este că logodna ar fi luat sfârșit chiar dacă preluarea nu ar fi avut loc. Am amânat inevitabilul pentru că nu am vrut să îi abandonez pe Garth și pe Camille când erau asediați. Nu părea corect, cumva. Erau vechi prieteni de familie. Îi știam de multă vreme.

Jack își puse mâinile pe volan și se holbă peste capota mașinii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. L-ai iubit?

— Orice aș fi simțit pentru Garth, a fost un sentiment fondat pe minciuni și erori de judecată. Judecata mea. Așa cum mi-a spus Vicky

Bellamy, nimic nu e niciodată tocmai ce pare în filme sau în viața reală.

El se întoarse cu o viteză neașteptată, zvâcnind în scaun, și o prinse de umeri, trăgând-o spre el.

— Nu mă lua cu astfel de prostii. L-ai iubit?

Ea încremeni, abia îndrăznind să respire.

— La început? Da, l-am iubit. Asta ai vrut să auzi?

Maxilarul lui se încordă. Ea putu să își vadă propria reflexie în lentilele ochelarilor lui de soare.

— Nu, zise el. Nu asta am vrut să aud. Dar trebuia să aflu adevărul.

— Încetează, îi ceru ea cu blândețe.

— Ce?

Ea îi atinse maxilarul cu vârfurile degetelor.

— Garth a ucis iubirea mea pentru el înainte să intri tu în scenă, Jack. Ai de dat socoteală pentru anumite lucruri legate de afacerea Galloway, dar ruperea logodnei mele nu este pe listă. Nu trebuie să îți asumi responsabilitatea pentru distrugerea mării iubiri a vieții mele, în regulă?

— A fost marea iubire a vieții tale?

— Nu. Ezită. A fost frumos cât am crezut că avem ceva real. Dar, privind în urmă, nu a fost niciodată grozav.

El nu se mișcă vreme îndelungată – stătu pur și simplu acolo cercetând-o concentrat din spatele scutului oferit de ochelarii de soare.

— Ți-am spus cândva că, dacă ar trebui să fac din nou afacerea Galloway, aș face-o, spuse el, de parcă ar fi vrut să fie sigur că se făcuse înțeles.

— Știu. Din cauza fratelui tău Larry.

El o privi de parcă ar fi vrut să spună altceva, dar se răzgândise. Își plecă în schimb ușor capul și o sărută.

Un sărut diferit de celelalte pe care le mai împărtășise cu el. În acesta era ascunsă o foame adâncă, dar nu de sex, își dădu ea seama, ci de altceva. Mai mult. Iertare?

Orice ar fi fost, ea îi simți nevoia pe care o transmitea și nu putu să reziste tentației. Își puse brațele în jurul umerilor lui și îl sărută la rândul ei, nu cu focul și cu pasiunea pe care i-o induceau de obicei săruturile, ci ușor, cu blândețe. Oferindu-i iertarea pe care părea să o caute în

îmbrățișarea ei.

El o aduse mai aproape de el și o strânse cu putere. Nu îi dădu drumul decât după multă vreme, apoi răsuci cheia în contact și ieși din parcare.

Nu spuse nimic, dar ea îi văzu conturul sumbru, inflexibil al maxilarului și recunoscă sentimentul eșecului. El nu obținuse ceea ce își dorise de la ea.

Dacă nu iertare, atunci ce căutase în acel sărut?

Cu puțin înainte de ora opt în acea seară, Elizabeth se așeză în primul rând de la balcon și îi privi pe participanții la festival sosind pentru ceremonia de premiere. Fusesse ideea ei să participe. Era convinsă că Tyler Page avea să fie acolo pentru a vedea dacă filmul lui sau Vicky avea să câștige vreun premiu. Jack fusese de acord că era posibil ca Tyler Page să iasă din ascunzătoare pentru eveniment.

Ea îl privi când se așeză pe scaunul alăturat. Purta o jachetă cu croi scump, înșelător de banală în aparență, un pulover negru și pantaloni tot negri. Ținuta îi era similară cu a majorității bărbaților care intrau în teatru, dar, spre deosebire de ei, el chiar dădea senzația de putere și control. Nu era o chestiune legată de bani sau de influența în industrie, observă ea. Era senzația de stăpânire de sine ce radia din el. Asta îl făcea deopotrivă periculos și convingător.

Se întreba în continuare ce anume nu înțelesese la acel sărut din parcare hotelului din ziua precedentă. Un lucru era limpede: nu avea de gând să îi ceară explicații acum. Jack îi spusese clar că singura lui grijă pe moment era misiunea de a-l găsi pe Tyler Page.

Îi studie profilul dur în timp ce restul posesorilor de bilete se îndreptau pe culoare spre locurile lor. În timpul drumului cu mașina spre Silver Empire Theatre în acea seară, el rămăsese tăcut. Condusese pe drumul îngust, cu multe curbe, cu precizia și controlul lui impecabile, dar ea simțise hotărârea rece din el. Știuse că scena cu Hayden îl tulburase, dar era oarecum surprinsă de faptul că el revenise la atitudinea lui rezervată și rece.

„Ca mai demult”, gândi ea. Îi văzuse des această atitudine de-a lungul ultimelor șase luni.

— Ai să fii în dispoziția asta toată seară? întrebă ea cu glas plăcut.

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă apare sau nu Tyler Page.

— Nu gândul la Tyler Page te-a făcut atât de posac în seara asta, îi aminti ea. Ci conversația cu Hayden de noaptea trecută. Vrei să vorbim despre asta?

El se încruntă și se întoarce scurt să o privească. Se sperie când văzu privirea surprinsă din ochii lui.

— Nu, zise el.

Ea oftă.

— Atât de tipic.

O privi ironic.

— Masculilor speciei?

— Nu, îndeosebi ție. Mereu te porți așa când lucrurile nu se desfășoară după planul gândit de tine.

— Cum mă port?

— Așa.

Văzu din nou roșu în fața ochilor. Unghiile ei. Iar o făcuse să își fluture mâinile în aer. Ea conștientiza această mișcare prevestitoare de rău și își strânse rapid mâinile în poală.

— Devii distant, rece și precaut. Este dificil să port o conversație inteligentă cu tine.

— Serios? Nu mi-am dat seama că aveam o discuție inteligentă.

Furia se aprinse în ochii ei. Și-o mască însă cu un zâmbet împietrit.

— Știi, un psihiatru s-ar distra de minune analizând relația dintre tine și fratele tău.

— Mă îndoiesc că un terapeut s-ar atinge de cazul nostru.

— De ce nu?

Zâmbetul lui Jack era lipsit de orice amuzament.

— Pentru că nici Flayden, nici eu nu am plăti vreodată bani adevărați cuiva ca să ne analizeze. Și nu îmi pot imagina că vreun terapeut mai de Doamne-ajută ne-ar analiza gratis. Tu poți?

— Nu. Mai ales dacă persoana respectivă ar ști că pacienții nu sunt interesați de rezultate.

Secvența din Fast Company, i se spusese publicului, era o scenă care avea loc în ultima parte a filmului. Lumina dramatică îi dădea femeii-păianjen interpretate de Vicky Bellamy o aură luminoasă. Nu era Rita Hayworth în Gilda sau Lauren Bacall în The Big Sleep, constată Elizabeth, dar nu era rău.

Din păcate, nici dialogul nu era tocmai din Casablanca.

— Dar nu eu l-am ucis, Eden, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să le spui polițiștilor adevărul.

— Îmi fac un obicei din a nu spune niciodată adevărul, Harry. Cred într-o viață simplă, și adevărul pare mereu să complice lucrurile.

Sub acoperirea aplauzelor entuziaste care urma, Jack se aplecă spre Elizabeth.

— Ne pierdem vremea. Nu este aici. Am verificat fiecare loc din sală.

— Nu înțeleg, șopti ea. Cum să nu vină? Poate că nu se aștepta ca filmul lui să câștige premiul cel mare, dar Vicky?

— Ți-am spus că ne bazăm prea mult pe teoria că Page ar fi o victimă a pasiunii.

— Eu tot cred că este undeva aici, insistă ea.

— Ceremonia este aproape gata. Au mai rămas de de-semnat doar cea mai bună actriță și cel mai bun film. Dacă Page este aici, probabil va încerca să plece înainte să se aprindă luminile.

— Atunci este timpul pentru planul de rezervă, spuse Elizabeth rapid. Ești gata?

Jack ezită, apoi se ridică șovăielnic. Elizabeth își luă haina și îl urmă pe culoarul întunecat. Un moment mai târziu, ieșiră în holul de la etaj, scăldat în pluș roșu și auriu. Era gol cu excepția câtorva plasatori și a chelnerului de la barul cu vin.

— Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă Jack.

— Nu este ca și cum am avea prea multe opțiuni, îi aminti ea.

— În regulă. Tu ieși pe aici. Eu pe dincolo.

Se întoarse la stânga, de parcă ar fi intenționat să intre în baia bărbaților. Elizabeth se grăbi în direcția opusă, spre toaleta femeilor.

Ajunsa pe culoarul prost luminat, continuă să înainteze spre ușa marcată „Femei“, până la ieșirea de urgență. Era ușurată să vadă că

aceasta nu era prevăzută cu alarmă.

Privi peste umăr ca să se asigure că nu era urmărită de nimeni. Apoi deschise ușa. Spre deosebire de holul victorian, scara era cât se poate de simplă și de practică. Lumina aspră, fluorescentă dădea la iveală treptele de beton. Apucă balustrada și coborî rapid spre o ușă marcată cu „Ieșire”. Când o deschise, aerul proaspăt al serii o învălui.

Ajunsa afară, își luă haina și păși rapid pe alea ce ducea spre partea din spate a clădirii. Când ajunse acolo, văzu o parcare micuță. Jack păși rapid în lumina galbenă a unicului felinar ce lumina zona din spatele teatrului. Își ridică o mână ca să îi semnaleze că o văzuse. Apoi intră din nou în umbrele din partea opusă a clădirii.

Ea își ridică gulerul de la haină și se pregăti de așteptare. Planul era suficient de simplu, își aminti. Avea să supravegheze ieșirea de urgență din acea parte a teatrului. Jack stătea de cealaltă parte. Împreună, puteau să vadă dacă avea să încerce careva să iasă pe una dintre ușile laterale.

Jack fusese convins fără entuziasm de acest plan și doar după ce ea îl convinsese că aveau să fie aproape unul de celălalt. El considera această supraveghere o pierdere de vreme.

Minutele treceau într-un ritm groaznic de lent. Elizabeth își strânse haine pe lângă ea și își încleștă în buzunare mâinile acoperite de mănuși. Într-un final, ropotul estompat al aplauzelor se auzi din teatru. Cea mai bună actriță. Se întrebă dacă Vicky câștigase.

Mai urma cel mai bun film.

Câteva minute mai târziu, se auziră din nou aplauze estompate din vechea clădire a teatrului. Elizabeth deveni tensionată și privi pe alee. Dacă Tyler Page participase la ceremonie, avea, cu siguranță, să încerce să plece rapid și în tăcere după terminarea acesteia. Cu puțin noroc, pe o intrare laterală. Privi spre ușă, așteptând ca aceasta să se deschidă. Urmă o nouă repriză de aplauze. Ceremonia se terminase. Dar ușa laterală tot nu se deschidea. Frustrarea începea să crească în ea. Fusese atât de sigură de analiza pe care o făcuse motivației lui Page. Bărbatul făcuse totul din dragoste pentru Vicky Bellamy, femeia lui fatală. Cum să rateze seara cea mare a iubitei lui?

Oamenii ieșeau acum din teatru. Auzi râsete din apropierea intrării

principale. Dar ieșirea de urgență din lateralul clădirii rămase pustie.

Simți că Jack se apropia, așa că se întoarse să-l vadă. Cu gulerul ridicat și cu fața ascunsă, arăta ca Humphrey Bogart în *The Maltese Falcon*.

— Renunți? întrebă el.

— Nu încă. Poate s-a decis să aștepte până se golește sala. Poate se ascunde în toaleta bărbaților sau într-o debara. Își scoase o mână din buzunar și o vântură spre el. Du-te înapoi la postul tău.

— Recunoaște, nu a venit.

— Eu tot cred...

Se întrerupse când vuietul unui motor de motocicletă sparse întunericul din spatele ei.

Ea și Jack se întoarseră rapid spre sursa zgomotului. Un singur far străpunse întunericul. Elizabeth își dădu seama că motocicleta gonea pe drumul de acces din spatele teatrului. Privind în acea direcție, văzu că motocicleta întoarse în mica parcare unde se aflau ea și Jack.

— Ce naiba? Jack o apucă de braț și o trase mai adânc în întunericul de lângă zid. Nu te mișca, îi spuse el la ureche.

Ea se supuse, rămânând nemișcată, înlănțuită de brațul lui.

Motocicleta trecu pe lângă oaza de umbre în care aș-teptau ei. Șoferul nu păru să îi observe. Trecu pe aleea îngustă din partea dreaptă a clădirii spre intrarea teatrului. Vehiculul nu se deplasa cu mare viteză, dar motorul era turat cu un tunet zgomotos, asurzitor.

Odată ce motocicleta ^ trecu de ei, Elizabeth îl simți pe Jack dându-i drumul. Împreună, pășiră pe alee să pri-vească motocicleta înaintând spre strada principală.

Când motociclistul trecu pe sub becul galben de dea-supra ieșirii, Elizabeth își ținu răsuflarea. Lumina palidă strălucise pe o cască neagră care ascundea efectiv fața șoferului. Ținte de metal străluciră pe o jachetă neagră de piele și, foarte scurt, lumina surprinse conturul de metal ce decora o pereche de cizme de piele ce-i păreau familiare lui Elizabeth.

1 Șoimul maltez, film din 1941, în regia lui John Huston (n. Red.)

— Jack. Îl apucă de braț și îl trase în față pe urmele motocicletei. Este celălalt tip care a încercat să te bată seara trecută. Ollie, cel care a fugit

cu dubița.

— De unde știi?

— Cizmele lui. Haide! Ceva o să se întâmple, și pun pariu că are legătură cu Vicky.

El nu o contrazise. Fugiră împreună pe alee, pe urmele motocicletei. Elizabeth își înjură în tăcere tocurile înalte.

Motocicleta ajunsese în dreptul luminii aprinse din fața intrării în clădire. Încetini. Elizabeth îl văzu pe șofer ridicându-și o mână. Ținea ceva în pumnul acoperit de mănușă. Un obiect în formă de cilindru.

În acel moment, apăru Vicky Bellamy. Rochia ei albă cu argintiu strălucea în luminile puternice. Dawson era la mică distanță în spatele ei, zâmbind mândru. Se opri pentru a discuta cu un bărbat într-o haină întunecată.

Șoferul motocicletei făcu o mișcare de aruncare cu mâna ridicată. Un jet de lichid făcu o buclă în aer.

— Târfă! Femeie în roșu! Cocotă!

Vicky strigă, un țipăt strident, sfâșietor, combinație de furie și frică, când vopseaua roșie îi stropi rochia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să îl oprească cineva, strigă Dawson.

„De parcă cineva ar putea face ceva“, se gândi Elizabeth. Totul se întâmplase atât de rapid. Șoferul ambală motorul motocicletei și dispăru în noapte. Spectatorii ieșiți din teatru priviră șocați în urma lui.

Elizabeth stătea la mică distanță de Jack, respirând precipitat.

Vocea lui Vicky se ridică într-un vaiet teatral ce acoperii murmurele și exclamațiile.

— Dawson, uite ce-a făcut! De ce mă urăște? De ce mă numește în toate felurile?

Dawson o cuprinse cu brațul pe după umeri, într-un gest protector.

— Voi merge din nou la poliție, draga mea. Trebuie să se poată face ceva. Oricine ar fi, e bolnav și periculos. Mi-e teamă că va face ceva și mai necugetat.

*

Jack scoase sticla de coniac din dulap. O privi pe Elizabeth dându-și jos pantofii cu toc avariați și instalându-se ușor pe canapeaua din fața

focului. Rochia neagră i se ridică sus pe coapsă. Jack îi remarcă picioarele fru-moase – arcuite elegant și extrem de sexy, mai ales când erau acoperite de ciorapi lungi negri.

Și când se gândea că niciodată nu fusese atras de picioare...

Auzi un clinchet ascuțit și își dădu seama că lovise marginea unui pahar de gâtul sticlei de coniac. Neatent.

Unul dintre amestecurile necurate de emoții care îi tulburaseră gândirea în ultima vreme ieși la suprafață în sfârșit când își dădu seama că putea înțelege cu claritate ce simțea. Răspunsul strălucea ca un far aprins. Puternic, evident, cutremurător. Asta era plăcut la sex. Deloc complicat.

Îi permise ochiului să urmeze linia lungă a picioarelor frumos curbate ale lui Elizabeth spre locul unde coapsele dispăreau sub tivul rochiei. Își simți sângele clocotind.

Ea se uită urât la el când termină de turnat în cele două pahare. Își aminti că ea îl certase mai devreme fiindcă era într-o dispoziție proastă. Se dusese și teoria cu sexul deloc complicat. Mormăi ușor. Cu Elizabeth, totul era complicat.

— A fost ceva ciudat la cele întâmplate în seara aceasta, declară ea.

— Este ceva ciudat la întreaga situație. Ridică paharele și trecu de colțul tejghelei de granit. Mă simt de parcă am fi într-unul dintre filmele alea în care totul merge din ce în ce mai prost, și personajele sunt atrase într-un vârtej al dezastrelor.

— Știu ce vrei să spui. Ochii ei săriră la scenariul de pe măsuța de cafea. Seamănă cu scenariul de la Fast Company. Dar vreau să spun că a fost ceva ciudat la reacția lui Vicky din seara aceasta.

El se opri lângă canapea și îi dădu unul dintre pahare.

— De ce zici asta? Mie mi s-a părut o acțiune publicitară destul de clară. Starleta frumoasă, victimă a unui fan nebun.

— Țipătul ei inițial mi s-a părut autentic.

— Este actriță, dacă ții bine minte.

Elizabeth își întoarse paharul de coniac în mână, studiindu-l.

— Țipătul a sunat real. Dar, câteva secunde mai târziu, vorbea din nou ca o actriță. „De ce mă urăște? De ce mă numește în toate felurile?”

Destul de fals. Și Dawson a sunat și mai fals când a spus că trebuie să meargă din nou la poliție pentru că obsedatul ar putea face ceva și mai necugetat.

Jack pufni.

— Cred că putem paria că Dawson nu s-a dus vreodată la poliție în legătură cu așa-zisul urmăritor. Dacă o făcea, bătrânul Ollie ar fi rămas deja fără slujbă. Nu este suficient de deștept sau de rapid ca să nu fie prins.

— Dacă toată lumea vede aceste incidente ca un tertip publicitar, Dawson nu ar vrea ca poliția să investigheze incidentele. Dar nu asta este ideea.

Jack observă că sprâncenele ei încruntate îi dădeau un aer de îngrijorare profundă.

— Ți-e teamă că toată povestea asta cu urmăritorul face parte din planul lui Dawson de a scăpa de cea de-a treia lui soție, așa este?

Elizabeth se răsuci neliniștită pe canapea.

— Am rămas cu impresia că Vicky nu se aștepta să fie aruncată vopsea roșie pe ea în seara asta. Mă întreb de ce nu. În definitiv, trebuie să fi fost implicată în plănuirea acestor incidente. Trebuie să fi fost puse la cale cu mult timp înainte, nu-i așa?

— Dacă și-au dorit publicitate maximă, da.

— Știi ce? Îi întâlni privirea peste paharul de coniac. Cred că ceva nu a mers cum trebuia în seara asta. Vicky și-a revenit rapid, dar aş putea paria că nu se aștepta ca urmăritorul să acționeze.

Jack se gândi din nou la scena din fața teatrului. Holland o strânsese protector în brațe pe soția lui, avertizându-i pe toți cei care îl auzeau că urmăritorul ar putea face ceva și mai necugetat.

— Dawson s-a așteptat.

— Da.

Se priviră unul pe celălalt o vreme. Jack expiră ușor.

— Ai avertizat-o pe Vicky. Nu putem face mai multe. Și am putea să ne înșelăm în privința lui Holland.

— Știu. Se ridică pe marginea canapelei și puse paharul de coniac pe masă. Altceva mă îngrijorează. Tot cred că Tyler Page este îndrăgostit

nebunește de femeia lui fatală. Ce o să se întâmple când descoperă că Vicky nu are de gând să fugă cu el, după licitația pentru Soft Focus? Pentru că nu o văd renunțând la tot de dragul lui Page.

Jack mormăi.

— Te rog, nu îmi spune că începi să îți faci griji pentru stârpitura aia. El este cauza nenorocirii în care ne aflăm, ții minte?

Expresia lui Elizabeth deveni și mai tulburată.

— Este, evident, un bărbat cu pasiuni intense. Ceva îmi spune că nu va primi prea bine refuzul lui Vicky. Nu după câte a sacrificat pentru ea. Ar putea să devină... dificil.

— Cum? întrebă Jack sec. Ducându-se la poliție? Nicio șansă. Asemenea tuturor celor vârați în afacerea asta, nu o să vrea să implice poliția. Ar putea ajunge la închisoare dacă lucrurile devin publice.

— Nu pot să nu mă gândesc la Page ca la o victimă a pasiunii.

— Victimă? Rahatul acela a furat cristalul Soft Focus. Jack își trânti paharul pe polița de la șemineu și îl lăsa acolo. Traversă camera spre Elizabeth. Dacă vrei să îți pară rău pentru cineva, mai bine să-ți pară de noi. Dacă nu dăm de el și de blestematul de cristal, Excalibur va da faliment, reputația mea profesională se va duce pe apa sâmbetei, iar Fondul Aurora va pierde o grămadă de bani.

— Sunt perfect conștientă de consecințele financiare, spuse ea rigid. Nu asta este problema.

— Pe naiba nu este. Se întinse, își puse mâinile pe umerii ei și o trase în picioare. Nu este momentul să pierdem din vedere obiectivul principal.

— Știu.

Anxietatea din ochii ei îl irită.

— Fă-mi o favoare. Nu deveni sentimentală în privința lui Tyler Page – nici a lui Vicky Bellamy. Ambii știu să își poarte de grijă. Nu ne merită simpatia. Știi ceva?

' -Ce?

— Ai prostul obicei de-a arăta compasiune. Page, Vicky, cumnatul tău, Camille Galloway, Hayden. La naiba, ieri după-amiază în parcare ți-a fost milă și de mine. Unde se oprește lista?

Bărbia ei se ridică rapid.

— Se oprește la tine. Se întoarce spre el cu o mișcare rapidă, furioasă. Înțeleg de unde ți-a venit ideea că sunt cea mai mare papă-lapte a lumii. În definitiv, mă culc cu tine, nu?

El înțepeni.

— Asta nu are nicio legătură.

— Ba are mare legătură. Se întoarce, cu ochii aprinși de furie. Mă crezi slabă sau proastă – sau amândouă.

— La naiba, asta nu este adevărat, și tu o știi prea bine. Pur și simplu nu vreau să fiu pe lista ta de oameni de care îți este milă.

Ea clipi. Pentru o clipă, Jack crezu că avea să arunce cu ceva după el. Apoi, dintr-odată, focurile bătăliei se stinseră. El nu era sigur că îi plăcea expresia rigidă, spe-culativă care le luă locul. Această privire era mult mai complicată și, prin urmare, mult mai periculoasă.

Ea își încrucișă brațele.

— Dacă nu mă crezi slabă sau idioată, atunci cum?

Sângele lui îngheță în vene. Ce mersese prost? Pierdea din nou controlul situației. De ce naiba i se întâmplau mereu astfel de lucruri când încerca să discute cu ea despre altceva decât afaceri? Căută o cale să aducă din nou conversația pe drumul cel bun.

— M-ai întrebat odată ce aș face dacă nu aș reuși să recuperez cristalul pentru Excalibur, spuse el.

— Mi-ai spus că ai lichida compania pentru familia Ingersoll și apoi l-ai vâna pe Tyler Page.

— Exact. Aceste două aspecte sunt foarte clare. Dar noi?

Ea stătea în continuare nemișcată în fața focului.

— Mă întrebi dacă sunt interesată să continui aventura noastră după ce se întâmplă – ea flutură din mână – ce se întâmplă?

— Da. O privi, conștient că în interior era paralizat de teama că ea ar putea răbufni. Asta întreb.

Ea nu își luă ochii de la flăcări.

— Nu crezi că este un pic prea repede să ne facem planuri pe termen lung în această privință?

Rahat! Ce naiba ar trebui să spună? încercă să înainteze, temător că se

afunda cu fiecare pas mai adânc în nisipurile mișcătoare.

— Eu cred că suntem atrași unul de celălalt. Ne-am împotrivit acestui imbold vreme de șase luni.

Gura ei zvâcni.

— Nu și în ultima săptămână.

— Trebuie să recunoști că acțiunile noastre din ultimele zile sunt dovezi destul de convingătoare că ne-am pierdut al naibii de mult timp în ultimele șase luni.

Ea își puse mâna pe poliță. Ungھیile ei de un roșu aprins străluciră ca rubinele în lumina pâlpâitoare.

— Știi ceva? M-am gândit la cele întâmplare între noi după ce a dispărut Soft Focus.

Speranța se aprinse în el. Făcu un pas spre ea, apoi se opri.

— Și eu.

Ea îl privi gânditoare.

— Am fost aruncați laolaltă de un set de circumstanțe extrem de stranii. Amândoi avem o săptămână cu mult stres. Suntem doi oameni singuri, sănătoși, forțați să împartă un spațiu împreună. Suntem uniți de un țel comun.

— Probabil nu o să îmi placă răspunsul, dar unde vrei să ajungi cu asta?

Ea începu să bată cu unghiile în poliță.

— Spun doar că, având în vedere tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, este posibil ca noi să fi dezvoltat un sentiment artificial de apropiere.

— Așa o numești tu? Apropiere?

Ea își țuguie buzele.

— Mi se pare evident că sexul este modul natural al corpurilor noastre de a se elibera de stresul și de tensiunea rezultate din această situație nefirească.

— Nu este nimic nefiresc la ea. Maxilarul lui se încordează. Sau artificial, de altfel.

— Nu cred că ar trebui să interpretăm prea mult cele întâmplare între noi în ultimele zile.

— Numești asta o aventură de weekend?

— Cum altfel se poate numi? Se întoarce cu fața spre el. Nu înțelegi? Nu o să știm cu adevărat ce simțim unul pentru celălalt până nu ne întoarcem la Seattle. Trebuie să încercăm să avem o relație normală înainte să putem hotărî ce înseamnă toate astea. Este posibil ca tot ce s-a întâmplat între noi aici să fie o treabă trecătoare.

Neliniștea feroce care îi rosese stomacul întreaga seară ieși din nou la suprafață. Mai făcu un pas spre ea.

— Știu deja că vreau să mă culc în continuare cu tine după ce revenim la ceea ce se numește viața noastră nor-mală din Seattle.

— Cred că ar trebui să o luăm ușor. Niciunul dintre noi nu ar trebui să pună presiune pe celălalt.

— De ce naiba nu?

Ea îl privi cu o expresie de necitit.

— Ei bine, în primul rând, am antecedente foarte proaste când vine vorba despre alegerea bărbatului potrivit.

— Știam eu. Nu ai încredere în sentimentele tale față de mine. Zâmbi ușor. Cine ar fi crezut că Prințesa de Gheață este așa o lașă?

Furia străluci în ochii ei.

— Să nu îndrăznești să mă faci lașă doar pentru că vreau să mă asigur că relația asta nu rămâne doar o aventură de o noapte.

El o strânse în brațe.

— De ce îți este teamă, Elizabeth?

— Nu mi-e teamă de nimic. Își puse mâinile pe umerii lui, ținându-se la distanță. Doar că nu intenționez să mai fac greșeli în privința ta.

— De șase luni suntem legați unul de celălalt ca două capse într-un capsator blocat.

— Oh, ce imagine romantică.

O ignoră.

— Acum ne culcăm împreună, ceea ce, din punctul meu de vedere, este mult mai confortabil. Ce este în neregulă cu imaginea asta?

— Nimic, dacă vorbim despre săptămâna asta, răspun-se ea. Este confortabil, ai dreptate. Dar refuz să iau acum o decizie categorică legată de ceea ce are să se întâmple după încheierea afacerii cu Soft Focus. Nu vreau să mă pun într-o situație riscantă.

— Când o să înțelegi că ne-am afundat deja prea mult? Nu te mai poți întoarce acum, și nici eu nu o pot face.

Ea deschise gura. El își dădu seama că ea avea să continue disputa. Înțelese totodată că el rămăsese fără cuvinte. O sărută rapid, înghițându-i protestul indignat.

Ea scoase un sunet înăbușit, exasperat.

— În regulă, în regulă, mormăi el în apropierea gurii. Nu ne luăm angajamente dincolo de săptămâna asta. Savurez ce am și tac din gură.

Ea își sprijini capul pe brațul lui.

— Chiar așa vei face? O să taci din gură?

— O fi o aventură de o săptămână, dar este cea mai bună săptămână pe care am avut-o de șase luni de zile, chiar dacă am pierdut singurul bun tangibil al clientului meu și, foarte posibil, cariera. Coborî fermoarul rochiei ei până la talie. Ceea ce arată exact cât de îngrozitoare au fost ultimele șase luni.

— Două capse blocate în capsator? mormăi ea mai târziu.

— Sunt director, nu scenarist.

Capitolul 23

Tot nu avea_ încredere în el sau poate nu avea încre-dere în sine. În orice caz, rezultatul era același. Avea o problemă.

Jack își aranjă o pernă în spatele capului, ca să poată studia strălucirea monotonă a răsăritului de soare pe cerul înnorat de la munte. Elizabeth dormea profund, cu rotunjimea dulce, voluptuoasă a fundului lipită de șoldul lui. O numise lașă, dar știa și el adevărul. Tensiunea dintre ei era din vina lui, nu a ei. Chiar dăduse cu stângul în dreptul cu șase luni în urmă.

Ideea era că obținuse exact ceea ce își spusese că dorea: o a doua șansă cu Elizabeth.

Ai grijă ce îți dorești...

Era dispusă să aibă o aventură, sau cel puțin o aventură de o săptămână, dar nu era pe punctul să se angajeze la altceva. Nu încă, în orice caz. Avu o viziune cu el întors în Seattle și aflând că ea intenționa să se vadă cu alți bărbați, așteptând să își dea seama ce simțea cu adevărat pentru el.

Dispoziția sumbră pe care o avusese în acele puține ore din ultimele șase luni când nu muncise amenința să îl cuprindă din nou. Dar de data asta nu putea evada la dojo. De data aceasta, problema stătea întinsă chiar lângă el.

Cumva, o făcuse să înțeleagă că ceea ce aveau merita – merita un angajament.

Încercă să reia în minte fiecare pas și să privească situația așa cum o făcea cu orice problemă de afaceri. Avea nevoie de o strategie. Și se pricepea destul de bine la strategii.

Telefonul sună, întrerupându-i gândurile îmbârliga-te. Era telefonul fix, își dădu el seama. Nu mobilul. Elizabeth se mișcă lângă el în timp ce el se întindea spre receptor.

— Fairfax la telefon.

— O caut pe Elizabeth Cabot.

Preț de o secundă, nu recunoscuse vocea joasă, senzuală. Apoi își dădu seama cine era. Se ridică în fund.

— Vicky Bellamy?

Urmă o pauză scurtă înainte ca ea să spună:

— Pot vorbi, te rog, cu Elizabeth?

— Sigur. Da. O scutură ușor pe Elizabeth. Este pentru tine.

Ea deschise ochii și căscă.

— Cine este?

El puse mâna peste receptor.

— Vicky Bellamy.

Ea îi luă telefonul din mână.

— Elizabeth la telefon.

Jack ascultă concentrat liniștea în timp ce Elizabeth o asculta pe Vicky. O văzu întâi surprinsă, ca apoi să afișeze o expresie detașată și inexpressivă.

— Mă descurc, spuse ea ferm. Nu sunt atât de naivă pe cât pare să mă creadă toată lumea. De ce m-ai sunat?

Din nou tăcere.

— Înțeleg. Elizabeth se întoarse spre Jack. Îți promit că nu o s-o facă.

Altă pauză.

— Da, desigur. O să fiu acolo.

Elizabeth îi dădu telefonul înapoi lui Jack. El îl puse iute pe noptieră.

— Ce a vrut?

Elizabeth se ridică în fund în cearșafurile șifonate și își înfășură mâinile în jurul genunchilor ridicați.

— Vrea să vorbim. În privat. Nu vrea ca Dawson să afle că se întâlnește cu mine.

El fu cuprins de neliniște.

— Cum naiba o să aranjeze asta?

— A pus totul la cale, spuse Elizabeth gânditoare. Am impresia că a petrecut mult timp plănuind asta înainte să mă sune. Mă întreb de ce.

— Ar trebui să fie interesant. Înviorat de noua întorsătură de situație, dădu la o parte pătura și se ridică. Apoi își aminti ceva. Ce ți-a spus când ai luat receptorul?

— Hmm?

Elizabeth părea distrasă în timp ce se întindea să-și ia halatul.

— I-ai răspuns „Mă descurc.” Care a fost întrebarea?

— Nimic important. Elizabeth își legă cordonul. Nu îl privi când se îndreptă spre baie. M-a întrebat doar dacă știu ce fac culcându-mă cu tine.

Dispăru în baie. Jack privi ușa închisă o vreme. „Mă descurc.”

Singurele lumini din interiorul pustiu al clădirii Silver Empire Theatre erau luminile slabe aflate la capătul fiecărui culoar. Detaliile tavanului nu se vedeau în întunericul de deasupra lor. Rândurile de scaune acoperite cu catifea erau înșirate pe podeaua în pantă, o armată de roboți încremeniți, fără cap. Afundate în întunericul adânc, perdelele stacojii păreau la fel de întunecate ca miezul nopții. Faldurile grele de catifea erau închise pe scenă, ascunzând ecranul.

— Pare o lume complet diferită când nu este nimeni aici și nu se întâmplă nimic pe ecran, nu? Întrebă Vicky de undeva din întuneric.

Elizabeth, aflată în capătul unuia dintre rânduri, tresări ușor când auzi vocea celeilalte femei. Încercă să vadă în întunericul din sală, străduindu-se să își obișnuiască rapid ochii cu lumina slabă.

— Nu este la fel fără mirosul de popcorn, remarcă ea.

— Și acela poate fi falsificat, ca aproape orice altceva are legătură cu lumea filmului.

Vocea lui Vicky venea dinspre un scaun aflat la capăt de rând. Costumul cu pantaloni, de culoarea fumului, pe care îl purta îi dădea un aspect spectral

— Ține minte ce ți-am spus, Elizabeth. În filme și în viață, lucrurile sunt rareori ceea ce par.

— Lucru valabil și în afaceri. Elizabeth înaintă încet pe culoar. Dar presupun că nu m-ai chemat aici să facem schimb de observații filosofice legate de carierele noastre.

— Nu, nu de-asta. Vicky zâmbi ușor. Înțeleg că Fondul Aurora are o veche tradiție în a sprijini inițiativele de afaceri ale femeilor.

— Fondul și-a diversificat activitatea în ultimii ani, dar ai dreptate. Mătușa Sybil l-a pornit cu scopul de a ajuta femeile antreprenor să obțină sprijinul financiar pe care nu îl puteau avea din alte surse. Elizabeth se opri la două rânduri distanță de Vicky. M-ai chemat ca să îmi ceri finanțare pentru o afacere?

— Ceva în genul ăsta, da. Îmi schimb cariera. Ies din industria filmului.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

— Este timpul să trec mai departe. O știu mai bine ca oricine. Orice șansă am avut, am pierdut-o cu ani de zile în urmă. Sunt prea bătrână pentru Hollywood, și m-am hotărât că mi-a ajuns cât am avut de-a face cu industria independentă de film.

— Îți iei adio de la actorie?

— Puțin probabil. Vicky eliberă un râset scurt, aspru. Am jucat toată viața mea. Este singurul lucru la care mă pricep. Dar nu o voi mai face în fața unui aparat de filmat. Fast Company va fi ultimul meu film.

— Înțeleg. Și vrei ca Fondul Aurora să îți susțină noua carieră?

— Nu în întregime. Doar cheltuielile inițiale. Am știut mereu că va veni această zi. Vicky ezită. Nu mă aștep-tam să se întâmple atât de rapid. Am crezut că mai am ceva timp.

Elizabeth fu străbătută de un fior. Încercă fără succes să descifreze expresia de pe chipul lui Vicky.

— Ce ai de gând să faci?

— Am să dispar.

Elizabeth fu de-a dreptul șocată.

— Să dispari? Dumnezeu, de ce?

— A sosit momentul. Vicky privi peste rândurile de scaune acoperite de catifea. Pe vremuri, femeile ca mine erau numite aventuriere, știu asta.

— Am auzit termenul.

— Era un eufemism, desigur. Ceea ce voiau oamenii să spună de fapt prin asta era că ne folosim de sex ca să obținem ceea ce vrem. Ziceau că momim bărbații în pânzele noastre și îi manipulăm de parcă ar fi creaturi stupide, lipsite de creier, care gândesc doar cu testiculele.

— Femei fatale.

— Da. Pare o slujbă bună... dacă poți să o obții, nu? Ochii lui Vicky erau reci ca gheața. Dar îți pot spune din experiență că nu a fost la fel de ușor precum pare. Pentru început, trebuie să fii un actor foarte priceput. Vreau să spun, trebuie să fii cu adevărat bun.

Elizabeth încuviință din cap.

— Îmi dau seama de ce ar fi dificil să faci asta douăzeci și patru de ore pe zi.

— Partea grea este să nu îți lași așa-zisa victimă să afle că, de fapt, ceea ce îți dorești cu adevărat de fiecare dată când faci sex cu el este să fugi la baie și să vomți.

— Da, asta ar pune ceva presiune într-o relație. Spuneai că ai să dispari.

— Am instincte de supraviețuire bune, replică Vicky. În ultimele luni, mi-am tot spus că a venit momentul să merg mai departe. Ar fi trebuit să o fac deja, și așa fi făcut-o dacă n-ar fi fost Fast Company. Știam că avea să fie ultimul meu film. Voiam să văd ce reacție avea să stârnească în circuitul filmelor independente. Dar, după noaptea trecută, am știut că nu mai pot aștepta. Mi-am împins norocul prea departe.

— Noaptea trecută? Te referi la incidentul cu vopsea de la ceremonie? Credeam că este doar un tertip publicitar. Vrei să îmi spui că următorul este real?

— Ideea cu următorul îi aparține lui Dawson. S-a gândit că nu ar strica puțină publicitate în timpul festivalului. Dar atacul de seara trecută nu a fost programat. Am impresia că e posibil să mai urmeze astfel de incidente. Unul dintre ele va merge prea departe.

— Dumnezeu! Elizabeth se holbă la ea. Crezi că vreun nebun s-a hotărât să te urmărească de adevăratelea?

— Nebunul. Vicky părea ușor amuzată. Mă întreb dacă... Se opri și ridică din umeri. Nu contează, presupun.

— Ce se întâmplă de fapt, Vicky?

Vicky păru să se adune. Deodată, reveni la tonul de afaceri.

— Dawson se ocupă de publicitatea mea. Așa cum am mai spus, el a venit cu ideea următorului. El a regizat toate incidentele. A angajat un cascador șomer să le pună în aplicare.

— Un tip masiv numit Ollie. Poartă cizme negre cu un contur metalic la călcâie, nu?

— Știi despre el? Întrebă Vicky cu ochii mijiți.

— Ne-am întâlnit cu el și cu amicul lui pe drum seara trecută. Ne-au spus că au fost trimiși cu un avertisment. Ne-am gândit că avertismentul vine de la Dawson.

— Și l-ați ignorat. Vicky chicoti. Ollie i-a spus lui Dawson că avertismentul a fost făcut. Dar, evident, nu asta era întreaga poveste. Nu dacă ați reușit să îi aflați numele. Dawson nu ar fi mulțumit să afle că a dat-o în bară.

— Spuneai că incidentul de aseară nu a fost în program?

Gura lui Vicky se încordă.

— Dawson a aranjat atacul, ca de obicei. Dar nu s-a deranjat să mă anunțe și pe mine.

— De ce nu?

— Susține că devenisem cam blazată în privința următorului. Că reacțiile mele nu mai erau credibile. S-a gândit că aș juca mai bine dacă aș fi luată prin surprindere.

Elizabeth se strâmbă.

— Ce mai surpriză! Îmi imaginez cum trebuie să te fi simțit când ticălosul a aruncat cu vopsea în tine.

— Îmi place să cred că m-am ridicat la înălțimea momentului, spuse Vicky sec. Dar am fost furioasă pe Dawson pentru că nu m-a avertizat. Îmi promisese că nu aveau să mai apară astfel de incidente. Abia mai târziu m-am gândit la ce mi-ai spus alaltăieri la spa. Am verificat și eu, și acum încep să mă întreb dacă Dawson nu a rescris cumva scenariul. Poate i-a dat un final diferit.

Elizabeth inspiră adânc.

— Holland a făcut o poliță de asigurare pe numele tău, așa este?

— Da. Vocea lui Vicky era joasă și lipsită de emoție. O poliță de afaceri. Făcută de Holland Group. Dar Dawson este Holland Group. După ce am vorbit cu tine, am căutat pe internet. Am făcut cercetări. Am aflat că ai avut dreptate în privința modului în care au murit primele lui două soții. Au existat zvonuri și întrebări, chiar dacă Dawson nu a fost niciodată acuzat oficial.

— Și, după noaptea trecută, nu mai ai încredere în el, așa este?

Vicky râse ușor, aspru.

— Nu am încredere în niciun bărbat. Este sinucidere profesională pentru o aventurieră.

— Presupun că da.

— M-am decis. Plec de aici. Dar nu va fi simplu. În ultima vreme, Dawson s-a dovedit excesiv de posesiv. Mă lasă rar să mă îndepărtez de el. Acum, de exemplu, crede că sunt la spa. A fost singura scuză pe care am putut să i-o ofer care să îmi permită să scap suficient de mult cât să ne vedem în particular.

— Ce vrei de la mine?

— Să îți fac o propunere de afaceri, spuse Vicky. Pri- vește-o ca pe o cerere înaintată către Fondul Aurora.

— Ascult.

— Am informații de vândut.

Elizabeth își ținu răsuflarea.

— Ce fel de informații?

— Hai să le numim informații de bază despre proveniența unui anumit produs ce va fi scos în curând la licitație.

Elizabeth își aminti să respire.

— Continuă!

Vicky îi aruncă o privire sugestivă, detașată.

— Îți spun tot ceea ce știu despre cealaltă afacere a lui Dawson aici în Mirror Springs. Recunosc că nu este mare lucru. Dar s-ar putea ca asta să vă ajute pe tine și pe prietenul tău, Jack Fairfax. Cel puțin nu veți merge la licitație nepregătiți.

— Crezi că ar trebui să fim pregătiți?

Vicky zâmbi sumbru.

— Dacă aveți de gând să îl înfrunțați pe Dawson Holland, da, cred că ar trebui să fiți pregătiți. Nu știu ce anume va fi licitat, dar pot să îți spun că Dawson va face tot ce îi stă în puteri ca să pună mâinile pe obiectul respectiv.

— Pentru că are nevoie de bani?

— Nu de bani. Are nevoie de obiectul propriu-zis ca să iasă din rahatul în care se află.

„Nu poți să ai niciodată prea multe informații înainte să intri într-o negociere”, își spuse Elizabeth.

— Cât vrei de la Fondul Aurora pentru schimbarea carierei?

— Nu te teme, nu am de gând să te storc de bani, zise Vicky strâmbând din buze. Am suficienți bani să ajung în Florida. Dar voi avea nevoie de puțin ajutor după aceea.

— Dumnezeu, ai de gând să părăsești țara?

— Am învățat multe în cariera mea de aventurieră, zise Vicky. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat este cum și de unde să îți cumperi o identitate nouă. Dar mă va costa.

— Crezi că este necesar să te ascunzi sub o nouă identitate?

Vicky închise ochii preț de câteva secunde. Apoi îi deschise și o privi direct pe Elizabeth.

— Să zicem doar că, atâta timp cât există polița de asigurare, aș prefera să nu fiu găsită de Dawson.

— Înțeleg ce vrei să spui. Vrei ca Fondul Aurora să îți finanțeze noua identitate, nu-i așa?

— Gândește-te la asta ca la o investiție.

Elizabeth se gândi la ofertă câteva secunde.

— În regulă, ne-am înțeles. Spune-mi ce știi despre afacerea lui Dawson din Mirror Springs.

— În principal, știi că este disperat, spuse Vicky direct. Și asta îl face periculos. Acum câteva luni, a tras în piept un grup mai dificil de investitori offshore. Nu sunt genul de oameni care să te dea în judecată ca să își recupereze banii, dacă știi ce vreau să spun.

Elizabeth se cutremură.

— Înțeleg.

— Dawson nu a discutat niciodată situația cu mine, și eu cu siguranță nu i-am dat de înțeles că știi despre problemele lui. Dar cred că și-a cumpărat ceva timp promițând să facă rost de un obiect foarte valoros din domeniul high-tech. Și sunt aproape sigură că, orice s-ar întâmpla, lucrurile se vor finaliza aici în Mirror Springs săptămâna asta.

— Vorbind despre avertismente, zise Elizabeth, presupun că încercarea lui Ollie de a-i intimida pe Jack și pe Hayden a fost solicitarea lui Dawson, nu a ta, nu?

— Eu sigur nu l-am pus pe Ollie să transmită avertismente nimănui.

— Dar caseta din camera de hotel a lui Leonard Ledger?

Vicky păru vag curioasă.

— Ce casetă?

— Nu contează. Probabil și asta tot de la Dawson fuse-se-o altă încercare de a crea disensiuni între competitorii Jui. Ce știi despre Tyler Page?

— În afară de faptul că iubește filmele, foarte puțin. Vicky îi întâlnește privirea. Dar știi că Dawson îl caută de când am ajuns aici.

Elizabeth deveni tensionată.

— L-a găsit?

— Nu. Presupun că Page este cel care a furat echipamentul high-tech pe care toată lumea îl vrea, nu?

— Da. Elizabeth se încruntă. Vrei să îmi spui că Holland nu te-a rugat să îl seduci pe Page și să îl convingi să îl fure?

Vicky râse. Părea cu adevărat amuzată, pentru întâia oară.

— Nu. Ți-am spus, Dawson nu m-a implicat în asta. L-am întâlnit pe Page pe platou de câteva ori, dar am discutat doar despre Fast Company.

La asta s-a rezumat interacțiunea mea cu el.

— Există vreo posibilitate ca el să creadă că a furat Soft Focus de dragul tău?

— Dacă mă întrebi dacă era îndrăgostit de mine, răspunsul este nu.

— Ești sigură?

Vicky chiar era amuzată.

— Ai încredere în mine, Elizabeth, știu când un bărbat este interesat de mine și când nu. Page nu era.

— La naiba! Gata cu teoria ei că Vicky era femeia fatală a lui Page. Numele Ryan Kendle îți spune ceva?

— Nu. Vicky făcu o pauză. Ar trebui?

— Nu știu, recunosc Elizabeth. Știi ceva despre distrugerea laboratorului de la Excalibur?

— Nu.

— Cam asta ar fi, spuse Elizabeth. Când vrei banii și în ce mod?

— Ți-am scris numărul unui cont bancar din Florida și suma de care voi avea nevoie. Trimite-mi banii de îndată ce auzi că am dispărut.

Elizabeth se holbă la ea când luă hârtia împăturită de la Vicky.

— O să fie un anunț?

Vicky chicoti.

— Cu siguranță sper că da. Fii atentă. Când auzi despre asta, amintește-ți ce ți-am spus: că nimic nu este ceea ce pare în filme.

— În regulă. Elizabeth ezită. Mai am o întrebare.

— Rapid. Trebuie să mă întorc la spa.

— De ce ai încercat să mă avertizezi în acea seară, când eram afară din club?

— O dată la zece ani, devin irațională, am un impuls copleșitor de-a face o faptă bună. Fără niciun motiv.

— Cât de drăguț din partea ta, comentă Elizabeth.

— Ar fi trebuit să nu îmi răcesc gura de pomană. Nu ai profitat de sugestia mea de-a te întoarce în Seattle, nu? Poate în următorul deceniu voi rezista impulsului.

— Este actriță, Elizabeth, zise Jack. Ce te face să crezi că nu Dawson a pus-o să îți bage pe gât povestea asta?

Elizabeth îl privi cu asprime, avertizându-l în tăcere să vorbească mai încet.

Nu că erau șanse prea mari să îl fi auzit cineva. Mai erau doar câțiva oameni în galerie, privind afișele clasice de film, și majoritatea se aflau la capătul îndepărtat al sălii de mari dimensiuni.

Se întoarse să studieze afișul înrămat de pe peretele din fața ei. Cutele unde fusese îndoit la mașină erau în continuare vizibile. Titlul, *The Woman in the Window*, era scris cu litere galbene lugubre sub imaginea vedetelor, Edward G. Robinson și Joan Bennett.

Era de-ajuns o singură privire aruncată ansamblului de obiecte legate de filmul noir aflate la vânzare pentru a-ți da seama că cerneala galbenă stridentă fusese extrem de populară în rândul artiștilor care produsese astfel de afișe folosite pentru a promova vechile filme. Celelalte culori dominante erau roșul sângeri, albastrul miez de noapte și negrul. Tonurile puternic saturate împreună cu imaginile dure, pline de suspans, se combinau pentru a da afișelor clasice aspectul unic. Pistoale, femei care arătau periculos și bărbați cu pălării specifice anilor 1940 trase peste ochii lipsiți de expresie erau elementele predominante. Prețurile de pe micile bilețele de lângă afișele înramate arătau că era vorba despre obiecte de colecție foarte scumpe.

La zece minute după ce părăsise teatrul, Elizabeth îl găsisse pe Jack așteptând-o într-o cafenea. El trăsese rapid în galerie pentru a-i relata discuția ei cu Vicky. El o ascultase, dar nu părea pe de-a-ntregul convins.

Se uită urât la el, exasperată.

— De ce ar pune-o Dawson pe Vicky să dea atâtea detalii despre afacerile lui? Din câte îmi dau eu seama, a exclus-o din planurile sale.

— Doar o altă tactică menită să ne sperie, spuse Jack răbdător. Toate treburile astea despre investitori off-shore periculoși care îi amenință viața sunt cam greu de înghițit.

— Dar planurile lui Vicky de a dispărea?

— Probabil un plan prin care să te stoarcă de bani.

— Spunea adevărul, Jack. Am simțit asta.

El se încruntă.

— Uite ce e, nu spun decât că nu putem avea încredere în Vicky Bellamy mai mult decât putem avea în Dawson Holland. Este genul de femeie care își vede mereu interesul. Din ce mi-ai zis acum, aș spune că încearcă doar să facă rost de ceva bani pentru ea.

Elizabeth își mușcă buza de jos.

— Chiar crezi că încearcă să mă tragă pe sfoară?

— Mda.

Jack își îndreaptă atenția spre fața sumbră, scârbită de lume, a lui Robert Mitchum de pe un vechi afiș al filmului *Out of the Past*.

— Exact asta cred.

— Nu știu.

Elizabeth trecu la imaginea Ritei Hay pozând într-o invitație provocatoare pe un fundal galben în rolul principal în *The Lady from Shanghai*.

— Eu cred că plănuiește să fugă.

— Plănuiește să te separe pe tine de niște bani.

— Nu fi atât de negativist. Tot ce mi-a spus despre incidentele cu următorul și acele avertismente pe care tu și Hayden le-ați primit de la Ollie se leagă, nu?

— Și ce? Ea și Dawson au ghicit probabil că ne-am dat deja seama de acele lucruri. Și, chiar dacă spune adevărul, poți observa că nu ți-a dat nicio informație esențială pe care să o putem folosi ca să îl găsim pe Tyler Page – sau cristalul.

— Asta pentru că nu știe unde sunt.

Elizabeth bătu cu degetele în cureaua de la poșetă.

— Un singur lucru nu se potrivește.

— Ideea ta că ea era femeia fatală a lui Tyler Page?

— Da.

Elizabeth se uită la un afiș pentru *The Big Sleep*. Atracția dintre Bogart și Bacall era inconfundabilă, chiar și într-o simplă reclamă la un film.

— Eram atât de convinsă...

— Privește partea pozitivă, spuse Jack. Dacă am dreptate că nu te poți încrede în ea, teoria ta că l-a sedus pe Page pentru a-l face să fure

cristalul rămâne foarte valabilă.

— Dar o cred. Ceea ce înseamnă că furtul nu a avut totuși legătură cu o femeie.

¹ Film din 1947, regizat de Jacques Tourneur (n. Red.)

¹ Doamna din Shanghai, film din 1947, regizat de Orson Welles (n. Red.)

Se gândi la raportul în care scria că Ryan Kendle fusese auzit certându-se cu o femeie cu puțin timp înainte să fie ucis.

— Ștergem și legătura Kendle.

— A fost oricum o legătură cam al naibii de firavă, îi aminti Jack. Poliția a avut de la început certitudinea că a fost ucis într-o tranzacție de droguri. Dar am bănuiala că distrugerea laboratorului reprezintă o legătură mai solidă. Page a văzut asta drept o soluție pentru a tulbura apele, în caz că mă gândeam să anunț poliția.

— Vicky nu știa nici despre asta.

— De ce nu sunt surprins?

Elizabeth se uită gânditor la Veronica Lake în *This Gun for Hire*. Neliniștea pe care o simțise de când părăsise clădirea teatrului sporea.

— Ei bine, un lucru este sigur. Ar trebui să primim câteva răspunsuri în curând.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Vicky dispare dintr-odată, vorn ști că ne-a spus adevărul despre planurile ei de a-și croi o viață nouă.

— Finanțată de Fondul Aurora, spuse Jack sec. Asta pot să o cred.

— De ce ai crede partea asta din povestea ei?

— Pentru că din ce spune Larry, Flolland a ajuns aproape din nou la sapă de lemn. Chiar dacă nu s-ar teme că Dawson se gândește să încaseze acea poliță de asigurare, tot ar fi în căutarea unor pășuni mai verzi.

Sunetul îndepărtat, estompat al bubuiturii o făcu pe Elizabeth să se trezească atât de brusc, că simți furnică-turi din cap până în picioare. Se ridică în pat și clipi spre scena matinală cenușie ce se desfășura în afara gea-mului. Avu nevoie de câteva secunde până când creierul ei adormit să priceapă că nu era nicio furtună.

Jack coborâse deja din pat, îndreptându-se încet spre geam.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A sunat ca o explozie. Nu văd din acest unghi.

1 Film din 1942, regizat de Frank Tuttle (n. Red.)

Se întoarse, își luă o pereche de pantaloni pe el și se îndreptă spre scări.

Elizabeth se repezi jos din pat, își înșfăcă halatul și se grăbi după el. Îi ajunse chiar când el deschidea ușa de la parter și ieșea pe terasă. Se înfioră când picioarele goale îi atinseră lemnul umed și rece.

— Uite!

Jack arată spre norul de fum care se ridica spre cer în depărtare.

Ea se strădui să vadă.

— Ce naiba?

— Nu sunt sigur, dar, din ce se vede, aş spune că o mașină a căzut în canion. Trebuie să fi explodat. Acum au luat foc tufişurile.

— Dumnezeule, șopti ea.

În depărtare se auziră sirene.

Jack își puse brațul în jurul ei. Priviră împreună fumul urcând în spirală spre cer.

Elizabeth simți că i se face pielea de găină. Se îmbră- țişă ca să alunge frigul. Dar nu funcționează.

— Ești teafără? întrebă Jack încet.

— Da.

Dar senzația nu dispăru.

După o vreme, se întoarseră încet și intrară din nou în casă, unde li se păru atât de rece, că Jack porni căldura.

O oră mai târziu, după ce făcuse duș și se îmbrăcase, Elizabeth se opri din tăierea unor banane pentru micul dejun și aprinse radioul pentru a asculta știrile. Prezen-tatorul local, probabil mai obișnuit să raporteze condițiile pentru schi, părea tulburat.

...Focul izbucnit în urma exploziei a fost stins aproape imediat. Comandantul Gresham a declarat că șoferul pare să fi fost azvârlit din mașină și luat de apele râului. Persoana este căutată, dar autoritățile avertizează că nu va fi ușor de găsit, având în vedere forța apei din acea

secțiune a canionului.

Vehiculul a fost identificat ca fiind un Porsche alb înregistrat pe numele Victoria Bellamy. Doamna Bellamy a fost urmărită în ultimele săptămâni de un...

Elizabeth închise radioul și se trânti pe unul dintre scaunele de bar. Se holbă la cuțitul din mână.

— Jack.

— Aici sunt. Coborî scările, încheindu-și nasturii de la cămașă. Părul îi era în continuare ud de la duș. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am auzit știrile. Mașina care s-a prăbușit în canion este Porsche-ul lui Vicky. I se caută trupul. Se crede că a căzut în râu.

El se opri pe ultima treaptă.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Interesant. Traversă camera și se așează pe scaunul de lângă ea. Crezi că a reușit? Că a dispărut?

— Ori asta, ori a ucis-o Holland, spuse Elizabeth. Poa-te a așteptat prea mult. A zis că e conștientă de faptul că și-a forțat norocul.

Jack păru gânditor.

— Nu cred că a ucis-o.

— De ce nu? Este același tip de accident pe care l-au suferit primele două soții ale lui.

— Tocmai de aceea nu cred că el este responsabil. Hol-land este deștept. Trebuie să știe că, având în vedere întrebările puse de compania de asigurări cu ultima oca-zie, moartea celei de-a treia soții a lui în circumstanțe similare avea să stârnească suspiciuni. Ultimul lucru pe care și l-ar dori acum ar fi ca poliția să îl ia la întrebări în legătură cu moartea lui Vicky.

Elizabeth se însufleți.

— Ai dreptate. Nu vrea ca poliția să se implice cât el încearcă să pună mâna pe Soft Focus.

— Și mai este ceva. Dacă ar fi ucis-o, probabil ar fi făcut totul să arate ca un atac din partea urmăritorului. Totul era pregătit pentru acel final al poveștii. Nu trebuia decât să arunce un pic de vopsea roșie pe mașină.

— Dar la știri nu au pomenit despre vopsea. Elizabeth era acum aproape euforică de ușurare. Jack, ești genial.

El schiță un zâmbet.

— Buna ta amică, Vicky, s-ar putea să ne fi făcut o mare favoare în drumul ei spre ieșirea din scenă.

— Ce vrei să spui?

— Dacă și-a aranjat propriul accident, a ales singurul mod sigur prin care Dawson ar fi suspectat automat. Dacă el are de-a face cu poliția o vreme, o să îi fie greu să ia parte la o licitație ilegală.

— Mi-a spus să țin minte că nimic nu este ceea ce pare în filme sau în viața reală. Elizabeth zâmbi. Sări de pe scaun și își înșfăcă telefonul. Mă scuzi, trebuie să o sun pe Louise.

Jack se întoarse încet pe scaun, privind-o formând numărul.

— Ai de gând să transferi banii în contul din Miami, nu-i așa?

— Da.

— La naiba! Mi-era teamă de asta. Este o păcăleală, Elizabeth.

— Este un chilipir. O înțelegere este o înțelegere. Îl privi așteptând ca Louise să răspundă la telefon. M-aș aștepta ca tu, dintre toți oamenii, să înțelegi asta, Jack. Tu ești cel care nu a vrut ca eu să anulez contractul cu Excalibur, ții minte? Nici după ce am turnat apă cu gheață pe tine în fața lui Dumnezeu și a tuturor celor aflați în clubul Pacific Rim.

Capitolul 24

— Se îngrijea excelent de corpul ei, asta pot spune despre ea.

Maseuza frământă umerii lui Elizabeth cu palmele mâinilor ei puternice.

— Majoritatea oamenilor vin aici sperând că o baie cu apă caldă și un masaj le vor reda tonusul muscular și energia. Ies pe ușă și se întorc direct la șezlongurile și telecomenzile lor. Dar nu doamna Bellamy. Ea făcea exerciții în fiecare zi și era atentă la dieta ei.

Maseuza își turnă mai mult ulei în palme. Elizabeth își suprimă un oftat când femeia se apucă de partea infe-rioară a spatelui. Își făcuse programare la spa tocmai cu scopul de a afla bârfele locale. Dar, la scurtă vreme după ce se întinsese pe masă, se hotărâse că avea într-adevăr nevoie de masaj. Cu siguranță fusese foarte tensionată în ultima vreme.

— Tu o masai de obicei? întrebă Elizabeth.

— Da. Întotdeauna mă cerea pe mine când era în oraș. Femeia oftă. Este greu de crezut că a murit.

— Poate nu a murit, spuse Elizabeth cu precauție. Am auzit că încă nu au găsit corpul.

— Durează ceva vreme să recuperezi un corp luat de râu.

— Un accident teribil.

— Ei bine, acum. Maseuza își coborî vocea până la un ton confidențial, începând în același timp o mișcare vi-guroasă de frământare. Prietena mea, Ethel, lucrează la dispecerat la secția de poliție. Comandantul Gresham nu pare atât de sigur că a fost un accident, zice ea.

— Dumnezeu! Elizabeth expiră puternic când maseuza apăsă mai cu putere. Crezi că a ucis-o acel urmăritor?

— Între noi două fie vorba, eu nu cred că a existat un urmăritor. Doamna Bellamy mi-a spus asta în particular în una dintre zile. Mi-a zis că totul era făcut pentru pu-blicitate. Comandantul Gresham nu este prost. Ethel spune că el a ghicit că era un tertip publicitar. Holland nu a făcut niciodată o plângere oficială.

— Ce crede comandantul Gresham că s-a întâmplat?

— Nu aş putea spune cu certitudine. Maseuza frământă fesele lui Elizabeth. Dar Ethel spune că îl caută pe Dawson Holland chiar acum. Vrea să îi pună câteva întrebări. Se pare că și primele două soții ale lui Holland au murit în circumstanțe similare.

Elizabeth se relaxă sub pumnii puternici. Își îngro- pă fața în mica gaură din masa de masaj și încercă să respire.

— Cum adică Gresham îl caută pe Holland? Toată lu- mea știe unde locuiește în Mirror Springs.

— Nu ai auzit? Menajera lui Holland, Mary Beth, spune că, la primele ore ale dimineții, comandantul Gresham s-a dus la ei acasă pentru a-l anunța pe Holland de moartea soției lui. Când s-a întors câteva ore mai târziu, să îi pună câteva întrebări, locul era gol. Arăta de parcă Dawson și-ar fi luat toate lucrurile și ar fi plecat din oraș.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Elizabeth se strecură alene în

separeul cafenelei și îi zâmbi candid lui Jack. Puse pe masă ceainicul cu ceai de plante și ceașca pe care le luase de la bar.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă el. Ai o nuanță roz ciudată.

— Tocmai am terminat un masaj și o baie fierbinte la spa. Știi, chiar ar trebui să fac mai des chestii de genul ăsta. Sunt foarte relaxante. Și informative.

El privi spre ceaiul pe care ea i-l turnă în ceașcă.

— Nu are cafeină.

— Nu. Nici nu vreau. Mi-ar strica strălucirea.

El se lăsă pe spate.

— Ce ai aflat?

— Pentru început, Dawson Holland a dispărut. Co-mandantul Gresham a anunțat autoritățile de aici până la Denver să fie cu ochii după Dawson și mașina lui.

— Da, atât am aflat și eu stând aici și așteptându-te. De fapt, cred că sunt cu un pas în fața bârfelor de la spa. Barmanul mi-a spus că un bărbat care seamănă cu Holland a fost văzut urcându-se într-un avion la Denver azi-dimineață.

— De ce este poliția locală atât de îngrijorată din- tr-odată? Gresham a reacționat cam rapid, nu crezi?

Jack zâmbi ușor.

— Se zvonește că ar fi sunat cineva la poliție la scurtă vreme după ce Porsche-ul lui Vicky a căzut în gol. A sugerat că autoritățile ar trebui să îl întrebe pe Holland unde era în momentul producerii accidentului și să verifice cu atenție modul în care au murit prece-dentele lui două soții.

— Pun pariu că a fost Vicky, spuse Elizabeth.

— Pun pariu că ai dreptate.

Elizabeth mai sorbi din ceaiul de plante.

— Larry a apucat să verifice acel cont din Miami?

— Am vorbit cu el chiar înainte să ajung. Deocamdată banii sunt tot în cont.

— Probabil a urmat o rută indirectă spre Miami, ca să își ascundă urmele. Cu multe popasuri. Sau vremea a fost proastă pe drum. Ar putea fi mai multe motive pentru care nu și-a ridicat încă banii.

El ezită, nedorind să îi distrugă bula de încredere.

— Mai există un motiv pentru care Vicky să nu fi ridi-cat banii. Ar putea fi moartă.

O parte din strălucirea caldă și rozalie a lui Elizabeth dispăru pe dată.

— Dacă așa stau lucrurile, va trebui să vorbim cu poli-ția. Să le spunem ce știm.

El se gândi la asta un moment, apoi scutură din cap.

— Poate. Dar nu încă. Comandantul Gresham îl caută deja pe Holland. Să-i dăm lui Vicky câteva ore să își ridice banii și să iasă din țară.

Elizabeth se uită la el peste marginea ceștii.

— Oricum ai privi problema, un lucru este sigur. Acum, că Holland a plecat, licitația o să fie un eveniment foarte mic. Dacă nu mai există și altcineva despre care nu știm noi, lui Tyler Page i-au rămas doar doi clienți. Tu și Hayden.

Telefonul sună la șapte și un sfert în acea seară. Hayden tresări la auzul sunetului. Era ușor surprins că deja se înserase. Stătea în întuneric de ceva vreme. De când terminase de vorbit cu Larry.

— Alo?

— Licitația va avea loc la ora nouă în seara asta. Îți voi da adresa. Cei care întârzie nu vor participa.

Sunetul ce se auzi după închiderea telefonului fu dureros pentru urechea lui. Hayden lăsă încet receptorul jos. Mai rămase în întunericul hotelului câteva minute, gândindu-se. Apoi ridică din nou receptorul și formă un număr.

Mobilul sună chiar când Jack parca mașina vizavi de Silver Empire Theatre. Elizabeth se întoarse pe scaun, cu ochii mari de entuziasm.

— Jack?

— Liniștește-te! Opri motorul și se întinse spre telefon. Ar putea fi oricine. O mulțime de persoane au numărul acesta. Fairfax la telefon, zise el când răspunse.

— Tocmai am fost chemat la licitație, îl anunță Hayden.

Jack strânse o mână pe volan și privi luminile strălu-citoare ale Silver Empire Theatre. Premiera mondială a filmului Fast Company era

programată să înceapă la opt și jumătate. Elizabeth insistase să ajungă mai devreme pentru a-l căuta pe Tyler Page.

— De ce îmi spui asta? întrebă Jack.

Hayden nu răspunse.

— Tu nu ai fost sunat?

— Nu.

— Undeva pe Loop Road, la treizeci de minute distanță. Ora nouă.

— Încă o dată. De ce îmi spui asta?

— Nu aș vrea ca tu să ratezi licitația. Nu ai în fiecare zi ocazia să îți răscumperi proprietatea.

Hayden închise telefonul. Jack îl coborî încet pe al lui. Elizabeth îl fixă cu privirea.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Hayden a primit un telefon de la Page. Licitatia este programată pentru ora nouă diseară. Undeva pe Loop Road. La treizeci de minute distanță, spune Hayden.

— Și tu de ce n-ai fost sunat?

— Nu știu. Nu prea poți ține o licitație fără oameni care să crească prețul. Bătu absent cu telefonul în scaun. Studie luminile puternice de la marchiza teatrului. Fast Company începe în jumătate de oră.

— Da, știu. Dă uitării planul meu de a-l căuta pe Page în mulțime. Este evident că nu va fi printre spectatori. El va conduce licitația.

Jack întoarse capul să o privească.

— Nu ți se pare ciudat că, după cât a investit în el, Tyler Page pare dispus să rateze premiera filmului său?

O secundă sau două, Elizabeth nu spuse nimic. Apoi făcu ochii mari.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— Că poate ai avut dreptate de la început. Că poate există o femeie fatală în scenariu.

Hayden deschise ușa, îi văzu pe Jack și pe Elizabeth stând pe hol și se încruntă.

— Ce naiba mai vreți?

— Ne-am gândit să ne oprim pe aici și să te luăm și pe tine la licitație, zise Jack. Amândoi mergem în același loc. Am putea folosi o singură

mașină. Ia asta drept un gest de tovarășie frățască, după atâția ani.

— Du-te dracului!

— De fapt, cred că amândoi suntem pe punctul de-a ne duce acolo, spuse Jack. Vrei să discutăm despre o alternativă?

Hayden se întoarse, dar nu înainte ca Elizabeth să îi vadă durerea din ochi.

— Nu, spuse el.

— Nu prea îți place să vezi imaginea de ansamblu, așa este? Întrebă Jack. Cum Dumnezeu ai ajuns să fii un mare manager?

— Duce undeva conversația asta? Dacă nu, am planuri pentru seara asta.

— Da, știu, vei participa la o licitație.

— De fapt, mă gândeam să mă duc la un film.

Elizabeth se holbă la el.

— Ce vrei să spui?

— M-am hotărât să nu licitez pentru Soft Focus. Hayden se trânti pe unul dintre scaune și îl privi pe Jack cu ochi obosiți. Este al tău, frate. Noroc! Nu că ar trebui să ai mari probleme obținându-l. Cum și eu, și Holland am ieșit din cursă, mă îndoiesc că vei avea vreun concurent.

Jack închise ușa foarte atent.

— Cum de te-ai hotărât să renunți la licitație?

Elizabeth zâmbi leneș.

— L-ai sunat pe Larry, așa e? Ai aflat și cealaltă parte a poveștii.

Hayden ridică nepăsător din umeri.

— Există oricum riscul ca mostra să nu funcționeze. Mai bine îmi păstrez banii.

Jack o privi pe Elizabeth și apoi se întoarse spre Hayden.

— Ce înseamnă asta?

— Hayden îți spune, în modul lui propriu, că s-a răzgândit. Nu mai vrea să obțină Soft Focus pentru a se răzbuna.

Jack îl privi pe Hayden de parcă ar fi fost o formă ciudată de viață, din carbon, tocmai coborâtă de pe o navă extraterestră.

Hayden ridică din nou din umeri.

— După cum am mai zis, Soft Focus probabil nu merită cât rn-ar

costa să îl smulg din mâinile tale. Și nu e ca și cum aş putea să folosesc eu însămi blestemăția aia. La naiba, tot nu mi-e clar ce anume ar trebui să facă. Page, sau cine m-a sunat, nu a intrat în detalii tehnice.

Elizabeth îi zâmbi aprobator.

— Este în regulă, Hayden. Nu trebuie să faci pe durul. Știm cu toții că faci asta pentru că ți-ai dat seama că, dacă te răzbuni pe Jack, nu vei schimba trecutul. Nu el este de vină pentru cele întâmplăte între părinții voștri. Știi că este nevinovat.

Hayden mormăi.

— Nu este nimic inocent la Jack. Dar ai dreptate. Faptul că și-ar pierde reputația în afaceri nu ar schimba cu nimic trecutul. Mă duc acasă mâine-dimineață. Mi-am pierdut destul timp în Mirror Springs.

Jack îl privi gânditor.

— Cred că cineva va fi foarte dezamăgit dacă nu apari la licitație în seara asta.

— Tyler Page? Hayden scoase un râset scurt, lipsit de umor.

— Sfatul meu este să nu îi dați un sfanț pentru Soft Focus. Bateți-l până vi-l dă. Doar el l-a furat de la voi, nu-i așa?

— Nu cred că Tyler Page este cel care te va aștepta pe Loop Road, spuse Jack.

Își scoase telefonul din buzunar. Elizabeth se uită la el.

— Ce faci?

— Cred că a sosit momentul să anunțăm poliția.

Cabana izolată de pe Loop Road avea un singur etaj și o singură cameră. Avea aerul neglijat al unei case care fusese abandonată de ani de zile. În lumina farurilor, Jack putu să vadă că balustrada de la treptele din față se rupsese de multă vreme. Buruienile creșteau nestingherite în curte.

Pe unul dintre pereți exista un șemineu de piatră, dar nu se vedeau semne că ar fi fost făcut focul și nici nu răzbea vreo lumină prin geamul din față.

— Este vechea reședință Kramer, spuse comandantul Gresham când coborî din mașina de poliție. Nimeni nu a mai folosit-o de ani de zile.

Își aprinse lanterna și îi privi supărat pe Jack și pe Hayden.

— Nu văd pe nimeni pe aici. Sunteți siguri de asta?

— Nu, recunosc Jack. Apoi își vârî mâinile în buzunarele de la jachetă și privi spre casa în beznă. Dar nu am putut găsi altă explicație care să se potrivească faptelor.

— Âr fi trebuit să contactați autoritățile încă de la început, mormăi Gresham. Porni spre treptele din față. Ai naibii corporatiști! Cred mereu că pot să rezolve lucrurile mai bine ca poliția.

Jack îi privi pe Hayden și pe Elizabeth, care coborâră și ei din mașină. Elizabeth ridică din umeri. Hayden se încruntă, dar nu zise nimic.

Îl urmară pe Gresham până la ușa din față. Comandantul poliției era un bărbat mărunț, sârmos, care emana competență și stăpânire de sine. Era un polițist într-un oraș mic, dar își știa meseria, remarcă Jack.

Gresham nu se arătase încântat când fusese chemat de acasă pentru a asculta versiunea lui Jack în legătură cu evenimentele recente. Dar nici nu ezitase să preia cazul.

Gresham bătă la ușa din față a cabanei cu capătul lanternei.

Nu primi niciun răspuns.

Jack rămase locului, cu Hayden și Elizabeth. Îl priviră pe Gresham bătând a doua oară.

— Tot cred că te-ai înșelat, spuse Hayden încet.

— Sper să fie așa.

Gresham renunță să bată și se duse înspre geamul murdar. Aținti lanterna spre interiorul întunecat.

— La naiba, spuse Gresham ușor. Nu am nevoie de asta.

Se întoarse la ușă și răsuci mânerul. Ușa se deschise spre interior. Lumina lanternei lui Gresham pătruseră în încăperea micuță.

Lumina căzu pe o palmă întinsă de pe podea. Apoi descoperi părul blond pătat de sânge. Mirosul morții plutea în aer. Fruntea femeii fusese distrusă parțial de glonț, dar nu existau dubii în privința identității ei.

Elizabeth scoase un țipăt înăbușit, își puse mâna la gură și se întoarse rapid cu spatele la scena morbidă. Jack o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Oh, cerule! Vocea lui Hayden suna de parcă s-ar fi simțit rău. Este Gillian. Ai avut dreptate, Jack.

— Nu tocmai. Jack încercă să respire pe gură în timp ce se holba la cadavrul de pe podea. Nu trebuia să fie moartă.

Capitolul 25

Mult mai târziu, Hayden stătea tolănit într-un separeu al barului de la Mirror Springs Resort ținând în mână un pahar de whisky.

— Probabil că Page a fost cel care a telefonat. Intenționa ca eu să fiu găsit deasupra cadavrului când ajungeai tu, Jack. Ar fi fost perfect. Soțul furios își ucide soția pentru că i-a făcut probleme cu divorțul. El ar fi scăpat.

— Ei bine... începu Jack, părând gânditor.

— La naiba! îl întrerupse Hayden în culmea agitației. Dacă nu ai fi venit în camera mea în noaptea asta, să mă faci să îți ascult teoria nebună, acum aș fi încercat să mă apăr de o acuzație de crimă.

Jack scutură din cap.

— Deja te răzgândiseși în privința participării la licitație, ții minte?

Hayden se strâmbă.

— Da, dar a fost un lucru de ultim moment. Cine ar fi bănuțit?

Elizabeth scutură și ea din cap.

— În orice caz, nu cred că Tyler Page a aranjat lucrurile ca să te facă pe tine să arăți vinovat. Dacă chiar a ucis-o, așa cum Gresham și toți ceilalți par să creadă, a făcut-o mânat de pasiune. Probabil pentru că a aflat că Gillian nu intenționa să fugă cu el după încheierea licitației.

Jack o privi.

— Chiar ești o romantică incurabilă, nu-i așa?

— Îți tot spun că Page este un bărbat pasional, nu un strateg cu sânge rece, zise ea.

— Orice ar fi, probabil este deja la mare depărtare de Mirror Springs. Dar, spre deosebire de Holland, care a scăpat, am impresia că autoritățile îl vor găsi pe Page rapid. Nu are aptitudinile și cunoștințele de care este nevoie ca să te ascunzi multă vreme de poliție.

Hayden se întoarse spre Jack.

— Cum ți-ai dat seama că Gillian a fost cea care a organizat furtul și licitația?

— Elizabeth este cea care a insistat tot timpul că o femeie este cumva

implicată în întreaga afacere, zise Jack.

— La început, am crezut că este Vicky Bellamy. Elizabeth sorbi din apa minerală. Dar mi-am schimbat părerea. Abandonasem aproape de tot schema cu femeia fatală, când Jack a venit cu o altă variantă, noaptea trecută.

Jack îl privi pe Hayden.

— Tyler Page nu este genul organizat. Însă persoana care a plănuit furtul și l-a convins pe Page să vină la Mirror Springs era priceput la detalii. O vreme, m-am gândit că Dawson Holland este mai mult decât un simplu participant la licitație.

— Ai crezut că s-a folosit de Vicky să îl seducă pe Page și să îl convingă să fure mostra? Să aranjeze licitația? Întrebă Hayden.

Jack încuviință din cap.

— Așa cum i-am spus lui Gresham, Holland intrase destul de des în contact cu Page în ultimele luni. Și, potrivit lui Larry, avea și motive. Dar ceva nu se potrivea. Holland era prea priceput și cu legături prea importante ca să își piardă timpul încercând să vândă Soft Focus aici în State. M-am gândit că, dacă l-ar fi avut în posesie, l-ar fi dus în Europa, unde cerul este limita la o astfel de licitație.

— Și apoi Vicky ne-a confirmat oarecum că ea crede că Holland se află în Mirror Springs pentru afaceri, zise Elizabeth. Mi-a spus că el plănuiește să obțină un obiect high-tech pe care să îl poată da apoi pe mâinile unui consorțiu de investitori străini.

— Ceea ce înseamnă că era doar un alt participant la licitație, spuse Jack. Asta nu lăsa prea mulți candidați pentru rolul de organizator al lui Tyler Page și al licitației. În seara asta când m-ai sunat și mi-ai spus că ai primit detaliile licitației și că aceasta va avea loc în timpul premierei la Fast Company, am început să gândesc, în sfârșit.

— La Gillian? Întrebă Hayden.

Jack încuviință din cap.

— Se potrivea atât teoriilor lui Elizabeth, cât și alor mele. O femeie fatală care, prin tatăl ei, avea legături importante cu lumea high-tech. Era suficient de deșteaptă să fi auzit zvonurile despre Soft Focus și să înțeleagă potențialul. Ar fi știut cum să introducă un spion în Excalibur...

— Ryan Kendle? întrebă Hayden. Am auzit că i-ai spus lui Gresham despre el.

— Kendle probabil l-a identificat pe Page drept persoana care ar putea să fure cel mai ușor cristalul. Gillian a făcut cercetări despre Page, i-a descoperit slăbiciunea pentru filme și l-a atacat.

— Dar de ce s-a fixat pe furtul cristalului? întrebă Hayden. Furtul te rănea pe tine, nu pe mine.

— Tot nu înțelegi? întrebă Elizabeth ușor.

— Ce să înțeleg?

— Nimeni nu va mai putea să demonstreze asta acum, spuse Jack. Dar eu și Elizabeth credem că motivul pentru care doar tu ai fost anunțat în seara asta este că Gillian intenționa să te ucidă.

— Oh, cerule! exclamă Hayden, începând să înțeleagă.

— Jack ar fi fost sunat mai târziu, spuse Elizabeth. Pentru că ea plănuia ca el să fie cel găsit de polițiști în preajma cadavrului cu un pistol.

Hayden se holba la ea.

— Știu că mă ura pentru că voiam să închei căsnicia, și Tăticu' nu era foarte mulțumit de treaba asta.

— Și mă ura și pe mine pentru că refuzasem să fiu ginerele pe care și-l dorea Tăticu', adăugă Jack.

Hayden își frecă tâmpilele.

— Deci a plănuit să mă ucidă pe mine și să dea vina pe tine.

— Parcă și văd titlurile din ziare: „Ceartă de lungă durată între frați încheiată cu o crimă“. Elizabeth pocni din degete. Și, dintr-odată, ea se răzbună pe amândoi. Unul mort și celălalt la închisoare pentru crimă.

Hayden se cutremură și mai luă o înghițitură de whisky.

— Mi-am dat seama la scurtă vreme după ce ne-am căsătorit că avea probleme serioase. A devenit ușor înspăimântător, ca să fiu cinstit. Dar nici măcar după ce am intentat divorțul nu mi-a trecut vreo clipă prin cap că ar fi capabilă de crimă.

— O adevărată femeie fatală, zise Elizabeth. În carne și oase.

Hayden se înfioră.

— Urăsc să recunosc asta, dar ai încercat să mă avertizezi în privința

ei, Jack.

Jack nu spuse nimic.

— Gillian s-a folosit de Tyler Page, continuă Elizabeth. L-a tratat ca pe un pion, de parcă el nu ar fi avut pasiuni sau emoții.

— Și, într-un final, el a ucis-o, spuse Hayden.

Elizabeth privi peste umăr în vreme ce intra pe ușa din față a casei.

— Tu ți-ai dat seama că Gillian era nebună?

— Nu.

Jack traversă camera și porni încălzirea cu gaz.

— Știam doar că nu era chiar normală la cap și că lucrul ăsta avea de-a face cu Tăticul Ringstead.

Elizabeth își atârână haina în cuier.

— Cum ți-ai încheiat relația cu ea?

— Eu credeam că m-am comportat destul de bine. I-am spus foarte clar că nu voi putea niciodată să fiu în locul tatălui ei la Ring, Inc. I-am subliniat faptul că sunt doar un consultant mărunț care nu va face niciodată ceva mareț... Am crezut că a ajuns și ea la concluzia că putea să găsească pe cineva mai bun ca mine. Și, după cum s-a întâmplat, Hayden a început să se intereseze de ea cam tot pe atunci. El a accentuat ideea că eu aveam ambiții și perspective limitate.

— Ea a ajuns la concluzia că el este un soț mai bun de prezentat lui Tăticu', așa este?

— Exact. Jack se așeză pe scaunul din fața căminului și își întinse picioarele. Când mi-am dat seama că Hayden chiar se gândea serios să se însoare cu ea, i-am spus că poate ar trebui să se gândească mai bine. Dar asta l-a împins și mai repede în brațele ei.

— Natura umană. Ciudat.

— Da. Uită-te doar la noi, că tot vorbim despre relații ciudate.

Elizabeth se așeză în fața lui.

— Dar niciodată plictisitoare.

— Nu. Schiță un zâmbet. Niciodată plictisitoare.

Se lăsă liniștea. Pentru o vreme, Elizabeth ascultă focul trosnind în semineu, apoi întinse mâna să își scoată agrafa din păr.

— Amândoi avem nevoie de somn, spuse ea. Ar trebui să mergem la

culcare.

Jack îi privi părul revărsându-i-se în jurul umerilor.

— Știu.

Elizabeth se întoarse să vadă limbile de foc.

— S-a terminat, nu-i așa?

— Acum este în mâinile poliției. Jack își frecă fața cu o mână. Gresham avea dreptate. Ar fi trebuit să anunțăm autoritățile încă de la început.

— Crezi că îl vor prinde pe Page înainte de prezentarea Veltran?

— Poate. Ezită. Dar, chiar dacă îl găsesc, asta nu va ajuta Excalibur cu nimic. Cristalul probabil va fi ținut în custodie, ca dovadă. Ar putea dura luni de zile să îl recuperăm. Până atunci, compania va intra în faliment.

Ea ezită. Apoi se hotărî să riște.

— Eu m-am gândit.

— La ce?

— La viitorul tău.

El zâmhi ușor.

— N-o să mor de foame.

— Știu. Poți să îți porți de grijă. Îl privi. Dar ți-ar surâde o poziție de conducere la Fondul Aurora?

— Îmi oferi o slujbă?

— Ei bine, da. Cred că da.

— Să lucrez pentru tine? Întrebă el precaut.

— De ce nu? Te-ai potrivi foarte bine.

— Fondul Aurora este o companie cu două angajate. Tu și asistentă ta, Louise. Cum m-aș potrivi eu?

— Ai experiență în analiza companiilor mici, răspunse ea rapid. Ai fi grozav în analizarea candidaților pentru finanțare. Sau am putea chiar adăuga un nou departament. Pe lângă finanțarea noilor afaceri, am putea oferi consultanță în pornirea și managementul afacerilor pentru clienții noștri.

— Să primesc ordine de la tine, spuse el gânditor. Un concept interesant.

Ea începu să devină iritată.

— Ce s-a întâmplat? Nu crezi că ai putea suporta să primești ordine de la mine?

— Hmm.

Mândria se aprinse în ea.

— Dacă nu ești interesat, trebuie doar să îmi zici.

El își propti coatele pe spătarul scaunului și își împreună degetele.

— Pe mine mă interesează ceva mai de durată.

Se uită urât la el.

— Fondul Aurora chiar este de durată. Este mult mai puternic acum decât era când l-am preluat eu. Orice s-ar întâmpla cu Soft Focus, va ieși cu profit după trimestrul acesta.

— Norocul tău, spuse el.

— Jack...

El îi întâlني privirea.

— Nu mă refeream la o slujbă de durată. Vorbeam despre căsătorie.

Ea nu mai respiră preț de câteva secunde.

— Căsătorie?

— Sunt mult mai interesat să mă căsătoresc cu tine decât să lucrez pentru tine.

Ea înghiți în sec. Încă o dată.

— Am crezut că ne-am hotărât că avem nevoie de timp, reuși ea să spună într-un final, cu o voce găuită. Că nu vorn grăbi lucrurile.

— Asta a fost ideea ta, nu a mea. Eu știu ce vreau de șase luni de zile.

Ea îi privi ochii strălucitori.

— Da?

El se ridică din scaun, merse spre canapea și o ridică în brațe.

— Da.

— Dar...

— Uite cum facem, spuse el, pornind spre etaj cu ea în brațe. Când vei avea suficient curaj să riști și să te măriți cu mine, îți spun dacă sunt dispus să risc să lucrez pentru tine.

— O înțelegere ridicolă, și tu știi bine asta. Îl apucă de umeri. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă jos.

Am avut parte de îndeajuns de mult stres în seara asta. Tu trebuie să

fii epuizat. Nu ești în formă să mă cari pe scări.

— Uită-te la mine cum o fac.

— Nu este momentul să îmi arăți cât de macho ești.

— Oricum nu am altceva mai bun de făcut. Ajunse pe hol și coti la dreapta spre spațiul de dormit. Și-așa voiam amândoi să ne culcăm.

— Nu o să rezolvi nimic prin sex, știi, nu?

— Poate că nu, dar trebuie să recunoști că ne ajută să ne simțim bine cât așteptăm să iei tu o decizie.

— Eu încerc să port o discuție serioasă aici.

— Sexul este mai distractiv.

Se îndreaptă spre pat și își deschise brațele. Elizabeth căzu pe pătură. Își dădu părul din ochi, ridică privirea și văzu că el își scosese deja cămașa.

— Ești serios în privința căsătoriei? șopti ea.

— Da... da.

Își descheie cureaua de la pantaloni. Ea îl privi fascinată cum se dezbrăca. Ereția lui era completă, tare și grea. Simți un entuziasm familiar cuprinzând-o când el puse un genunchi pe pat.

Veni deasupra ei, cuprinzând-o în brațele lui.

— Dar sunt și foarte, foarte serios în privința sexului, zise el.

— Pot să văd asta, șopti ea.

Își strânse brațele în jurul lui și îl trase spre ea, ușurată să poată evada în pasiunea care se aprindea atât de ușor între ei.

Dar ea înțelese, chiar când el coborî între coapsele ei, lipind-o de așternuturi, că nu făcea decât să tragă puțin de timp.

Căsătorie? Cu Jack?

Mai târziu, Jack se rostogoli pe spate și o cuprinse cu un braț.

— Mai este un lucru de rezolvat în seara asta. De dra-gul onestității absolute, mai este ceva ce trebuie să afli despre mine înainte să accepți să fii soția mea.

Ea mormăi și se ridică într-un cot.

— Să mă pregătesc de ce-i mai rău?

— Poate. M-am gândit să lămuresc o mică neînțelegere ce a planat asupra noastră în ultima săptămână.

Ea făcu ochii mari.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ești, de fapt, foarte bogat, așa că nu prea contează dacă găsești sau nu Soft Focus sau dacă reputația ta profesională se duce pe apa sâmbetei.

— Din acest punct de vedere, nu a fost nicio neînțele-gere, spuse el sec. Nu sunt putred de bogat.

— Oh, în acest caz, are legătură cu minciunile spuse în prima noapte petrecută aici, în Mirror Springs?

— Prefer să nu mă gândesc la asta ca la o minciună, ci ca la un pas strategic, spuse el.

— Și anume?

— În legătură cu rezervarea pe care ți-am zis că o aveam la Mirror Springs Resort.

Ea își duse o mână la piept.

— În regulă, m-am pregătit pentru ce-i mai rău.

El se instalează mai confortabil pe perne și o privi cu ochii mijiiți.

— Sforile de care ți-am amintit, cele pe care le-am tras ca să obțin o cameră, nu s-au rupt, spuse el. Rezervarea mea era în regulă când am ajuns acolo. I-am spus recepționarului că nu vreau camera. I-a cedat-o persoanei din spatele meu, care a fost extrem de recunoscătoare, pentru că sosise fără rezervare.

Ea bătu cu degetele pe pieptul lui.

— Apoi ai apărut la mine la ușă, mi-ai spus povestea ta de jale cum nu ai unde să stai și m-ai implorat să te primesc la mine.

El se încruntă.

— Nu țin minte să fi implorat.

— Ai fost aproape.

— Al naibii de aproape, consimți el. Privind înapoi, mi-am asumat un risc. Nu ar fi trebuit să anulez rezervarea înainte să mă asigur că pot sta aici.

Ea își țuguie buzele și păru să se gândească la remarca lui.

— Să îți păstrezi rezervarea până erai sigur că îți voi crede minciuna ar fi fost lucrul înțelept pe care l-ar fi făcut un manager experimentat.

— Nu știi de ce nu m-am gândit la asta, reflectă Jack.

Ea încetă să mai bată cu degetele și îi zâmbi cu un aer de superioritate.

— Eu știu de ce.

— Da? Își strecură mâna în spatele capului ei. De ce?

Ea își dresе vocea.

— Am aflat în ultimele luni că tu ești, în adâncul tău, un romantic de modă veche, Jack Fairfax. Un adevărat Don Quijote.

Mâna lui se opri în părul ei. Se holbă la ea, prea uimit pentru a spune ceva. Apoi începu să râdă.

Râse atât de tare, încât faptul că nu căzu din pat i se păru un miracol. Apoi își reveni în sfârșit și rezumă părerea lui despre observația ei într-un singur cuvânt.

— Prostii, zise el.

— Este adevărat.

Păru netulburată de reacția lui ce-i trăda neîncrederea în observația ei.

— Ești un cavaler într-o armură oarecum ruginită. De aceea te simți obligat să răscumperi greșelile făcute de tatăl tău. De aceea oferi consultanță firmelor mici, cu probleme, care nu își pot permite serviciile. De aceea nu insiști niciodată să primești o parașută de aur înainte să semnezi un contract cu o firmă aflată în pragul unui colaps financiar. De aceea preferi să lucrezi pentru afaceri de familie care au o istorie personală și legături familiale, în locul unor corporații mari, lipsite de suflet.

El rânji.

— Stai să înțeleg. Crezi că acest filon romantic m-a convins să îmi încerc șansele cu tine în prima noapte de aici de la Mirror Springs?

— Absolut. Este singurul lucru care ar putea să explice de ce ți-ai asumat un risc atât de ridicol.

— Hmm.

— Și asta, anunță ea, este motivul pentru care m-am hotărât să îți accept cererea în căsătorie.

O energie extrem de rară și de prețioasă izbucni în el. Dacă ar fi putut să îmbutelieze acea energie, ar fi fost cel mai bogat om din lume. Dar,

din nou, era chiar în el, năvălindu-i prin vene, amețindu-l, creând tot felul de noi senzații de care el să se bucure. Nu era nevoie să vândă asta ca să fie bogat. Deja era.

— Îți spun un mic secret. Își plecă ușor capul și își frecă gura de a lui. Cred că a fost la fel de nebunesc de romantic din partea mea să te primesc în casă.

— Da? De ce?

Ea zâmbi.

— Pentru că, încă din momentul în care ți-am deschis ușa și te-am invitat să intri, am fost aproape sigură că mințea.

Un val de căldură trecu prin venele lui. Nu era excitare sexuală, își dădu el seama, deși probabil că nu lipsea nici ea. Era altceva. Ceva infinit mai satisfăcător. Ea îl primise deși bănuise că el o mințea în privința rezervării de la hotel.

Își trecu cealaltă mână prin părul ei și strânse ușor.

— Se pare că nu sunt singurul romantic de aici. Te iubesc, să știi.

— Și eu te iubesc.

Începu să îl sărute, dar apoi se opri dintr-odată și-l privi gânditoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta ridică din nou în discuție vechea problemă, nu-i așa?

— De ridicat s-a ridicat, dar sincer nu cred să fie o problemă.

— Nu mai rânji așa, zise ea și se foi în mijlocul așternu- turilor șifonate. Este ceva serios. Cred.

El își puse ambele mâini sub cap.

— Ascult.

— Toată discuția asta despre micul tău joc cu rezervarea de la hotel mă face să mă întreb unde a stat Tyler Page cât s-a aflat în Mirror Springs. Gresham a spus că Gillian părea să fi venit din Denver în aceeași zi, ții minte?

— Continuă!

— Dar noi am presupus de la început că Page se află în Mirror Springs. Ne-am gândit că o să vrea să fie cât mai aproape posibil de festival.

— Se poate să fi presupus greșit.

Ochii lui Elizabeth străluciră.

— Sau poate nu.

Jack se ridică încet.

— Unde vrei să ajungi?

— Am fost amândoi de acord că Page nu era priceput la lucrurile de zi cu zi. Detaliile unei identități false sunt și mai greu de aranjat.

— Gillian trebuie să se fi ocupat de asta pentru el.

Elizabeth strânse cearșaful mai tare.

— În prima zi în care l-am văzut pe Hayden, l-am întrebat cum a reușit să obțină o cameră la hotel. Mi-a spus că îl știa pe director și că trăsesese câteva sfori. A spus-o foarte relaxat, cumva în treacăt. Este posibil să îl fi întâlnit pe manager altundeva.

— Managerii de hotel sunt adesea transferați de la o locație la alta, spuse Jack.

— Dar este, de asemenea, posibil ca Hayden să îl fi întâlnit chiar aici în Mirror Springs. Ceea ce ar însemna că nu a fost prima lui vizită.

— Este o destinație populară pentru schi iarna. Hayden schiază. Jack făcu o pauză. La fel și Gillian.

— Jack, dar dacă...

— Stai puțin.

Jack apucă telefonul de pe noptieră. Apoi căută prin sertar după micuța carte telefonică din Mirror Springs.

— Putem să aflăm cu un simplu telefon.

Găsi numărul de la hotel și îl formă. Hayden răspunse după câteva apeluri. Părea pe jumătate adormit și cherchelit.

— Cât whisky ai băut după ce am plecat eu și Eliza-beth? întrebă Jack.

— Dacă îți imaginezi că poți să începi să faci pe fratele cel mare după atâția ani, las-o baltă. În plus, aveam tot dreptul. A fost o noapte grea.

— Nu te pot contrazice, consimți Jack. Te poți culca la loc într-un minut. De îndată ce îmi răspunzi la o singură întrebare.

Hayden mormăi.

— Să nu-ți vină ideea că poți să mă suni la miezul nopții de fiecare dată când ai chef... Doar pentru că mi-ai salvat viața. Nou descoperita mea recunoștință frățească nu merge chiar atât de departe.

— Hayden, fii atent. I-ai spus lui Elizabeth că ai obținut camera de hotel pentru că îl cunoști pe manager.

— Douglas Finley. Tip de treabă. Și ce-i cu asta?

— Ai mai stat și în trecut acolo?

— Nu.

— La naiba!

Presimțirile lui Jack nu se adevăriră, dar o privi pe Elizabeth și se hotărî să mai insiste puțin.

— Cum ai ajuns să îl cunoști pe Finley?

— Ca să îți spun adevărul, nu prea îl cunosc. Cel puțin nu personal. M-am folosit de numele fostei mele soții ca să trag câteva sfori la el.

— Finley cunoaște familia lui Gillian?

— Da. Dar nu știa despre divorț. Probabil nu mi-ar fi dat camera dacă ar fi știut. Pot să te întreb unde naiba vrei să ajungi cu asta? Am nevoie de somn. Am primit un telefon de la tatăl lui Gillian mai devreme. Ringstead se întoarce de la Ziirich. Un avocat al familiei vine chiar în noaptea asta aici. O să trebuiască să am de-a face cu amândoi de dimineață.

— Mai ai puțină răbdare, zise Jack. Vrei să îmi spui că familia lui Gillian își petrece vacanțele în zonă?

— Nu familia ei apropiată. Dar unul dintre verii ei are o casă la mică distanță de oraș. Eu și Gillian am stat acolo o dată sau de două ori.

Jack fu uimit că telefonul nu îi crăpase în mână.

— Vărul ei are o casă aici?

— Da. Dar, de când cu divorțul, sunt persona non grata pentru familia Ringstead. M-am gândit că nu are rost să îi cer cheile de la cabană, așa că mi-am încercat norocul la hotel.

Capitolul 26

Casa nu se putea observa din drum, devenind vizibilă abia când Jack ajunse la capătul lungului drum de acces și trecu de colț. Elizabeth se lăsă în față, privind luminile ce scoteau la iveală o clădire mare. Ferestrele erau cufundate în întuneric. Nu era nicio mașină parcată pe alee.

— Dacă Page a stat aici, a plecat de mult. Jack opri motorul și își luă

lanterna. Dar poate aflăm ceva care să ne spună în ce direcție a luat-o.

Elizabeth îl privi neliniștită când deschise ușa.

— Comandantul Gresham nu o să fie încântat când o să afle că am venit aici fără să ne consultăm cu el.

— Cu accidentul lui Vicky și uciderea lui Gillian, Gresham are destule pe cap în momentul de față. Mai mult, probabil este doar o altă vânătoare de vrăjitoare. Dacă găsim ceva util, o să îl sunăm.

— Sigur.

Coborî din mașină, închise portiera și își încheie haina lungă. Il privi cu un aer de cunosătoare peste capota mașinii.

— Imediat după ce pornim chiar noi după Page.

— Dacă Page a ajuns în Europa, Gresham nu poate face nimic. Dar noi am putea încerca să facem ceva dacă reușim să ajungem la el înainte să își dea seama cum să vândă Soft Focus pe piața străină.

Ea scutură din cap și îl urmă spre casă.

— Asta-i unul din lucrurile pe care le admir la tine, Jack. Nu renunți niciodată.

— Renunțarea nu este, de obicei, o mișcare strategică viabilă. Își trase o pereche de mănuși de piele pe mâini. Să fim serioși, găsirea mostrei noastre nu este o mare prioritate pentru Gresham. Caută doi ucigași. Proprietatea furată de la Excalibur este ultima pe lista lui acum. Noi suntem singurii cu un interes direct în recuperarea cristalului înaintea prezentării Veltran.

RNu trebuie să îmi amintești.

Își scoase și ea mănușile din buzunar și și le puse. Apoi se grăbi pe trepte spre terasa din spate și îl privi pe Jack testând încuietorile de la uși și de la geamurile din apropiere.

— Există un nume pentru asta, spuse ea.

— Da. Intrare prin efracție. Jack o luă pe după colțul terasei. Nu este prima oară. Ar trebui să te cam obișnuiești.

— Când am mers la casa lui Page din Seattle, am avut cheie și o scuză aproape viabilă. Asta ar putea fi mai greu de explicat.

— Mă ocup eu dacă este nevoie.

— Ai vorbit ca un adevărat manager.

— Un manager bun poate găsi scuze în orice situație.

— Sau pentru orice situație, comentă Elizabeth.

Dar o spuse foarte încet.

Încercă să ignore senzația de fierbințeală înghețată pe care o avea în mâini în vreme ce îl urma pe Jack. El ajunsese la jumătatea verandei care înconjura casa.

Îl urmă pe după colț și văzu că întreaga față a ambelor etaje era făcută din geamuri întinse de la podea până la tavan. Toți cei aflați în interior aveau parte de o priveliște largă asupra muntelui. Dar, de unde stătea ea pe terasă, sticla întunecată părea o barieră impenetrabilă.

Jack porni spre cea mai apropiată ușă de sticlă. Elizabeth îndreptă lanterna ei spre terasă. Lumina scoase la iveală un grătar pentru exterior, din oțel inoxidabil, cu aspect profesional, două șezlonguri, o masă și un jacuzzi.

— Se pare că jacuzzi-urile sunt la modă aici în Mirror Springs, spuse ea. Toată lumea are câte unul.

— După experiența noastră recentă, m-am hotărât să dezvolt și eu un interes pentru ele. Mă gândeam să in-stalez unul de îndată ce ajungem acasă.

Jack trecu la următoarea ușă.

— Locuiești la apartament.

— Am putea să îl punem la tine. Ce zici de balconul de lângă dormitorul tău?

Ea se încruntă.

— De unde știi că există o terasă lângă dormitorul meu?

— O pot vedea de la geamul meu.

— Nu fără un binoclu.

Nu răspunse la asta.

— Jack, m-ai spionat în ultimele șase luni?

— Nu am putut vedea clar, o liniști el. Îmi stăteau niște tufișuri în cale. Știi, probabil ar trebui să îi spui grădinarului tău să mai taie din tufișurile de pe balcon. Au crescut cam mari, nu crezi?

Ea mormăi, neștiind dacă să se simtă flatată sau scandalizată. Era pe punctul să îi spună unde să își bage tufișurile de pe balconul ei, când

observă că grătarul avea capacul ridicat. Mai multe instrumente de gătit erau împrăștiate pe blatul de lucru uleios aflat în exteriorul grătarului.

— Cred că cineva a folosit grătarul recent. Uită-te la toate instrumentele astea și la mizeria de pe blatul de lucru. Mă întreb dacă...

Se întrerupse, holbându-se la forma întunecată vizibilă la marginea jacuzzi-ului. Primul ei gând fu că cineva lăsase un pantof pe terasă.

Un pantof de bărbat.

Dar apoi văzu că pantoful era legat de cracul unui pantalon.

— Dumnezeu! Jack.

El traversă terasa din trei pași mari și ajunse lângă ea. Își îndreptă propria lanternă spre jacuzzi.

— La naiba!

Se îndreptă spre marginea micii piscine, fără a îndepărta lanterna de la pantof.

RTe rog, Doamne, șopti Elizabeth. Nu încă unul.

Înaintă încet, dorind să își desprindă privirea de la pantof, dar incapabilă să o facă. Era ca și cum s-ar fi aflat sub influența unei vrăji teribile.

Se opri lângă grătarul cel mare, întinse o mână și apucă blatul de lucru pentru a-și recăpăta echilibrul. Degetele îi atinseră mânerul unei furculițe de gătit lungi, nespălate.

Jacuzzi-ul era descoperit, dar oprit. Motorul era tăcut, luminile din interior – stinse. Suprafața apei era neclintită.

Jack înconjură bazinul circular și îndreptă lanterna spre ceea ce la prima vedere arăta ca un morman de haine.

Elizabeth văzu o mână subțire, osoasă. Apoi observă sângele care curgea în continuare din rana de la cap. Era recunoscătoare că nu putea vedea chipul bărbatului. Ceva străluci la marginea zonei luminate de lanternă. Un shaker elegant pentru cocktail din oțel inoxidabil se afla pe terasă lângă piciorul unui șezlong. Capacul de la shaker fusese îndepărtat, observă ea. Mortul trebuie să fi fost întrerupt în momentul în care își făcea un martini.

— Dumnezeu! Coborî lanterna. Lumina acesteia scoase la iveală un obiect întunecat de metal de pe terasă. Jack...

El privi spre pistolul care părea să fi căzut din mâna bărbatului.

— L-am văzut.

Când privi din nou spre corp, observă pata mare, întunecată care i se întindea sub cap. Ar fi putut fi apă care sărise din bazinul descoperit, dar ea știa că nu asta era. Stomacul i se revoltă.

Privi vrăjită cum Jack se aplecă și caută pulsul la gâtul bărbatului.

— Este Page, nu-i așa? șopti ea.

— Da.

Jack se ridică și își scoase telefonul din buzunarul de la jachetă.

— Nu a mai reușit să fugă din oraș.

— Trebuie să se fi împușcat după ce a ucis-o pe Gillian. Remușcarea iubitului. Bietul om! Chiar a fost femeia fatală pentru el.

O siluetă întunecată ieși din umbrele de sub o copertină. O a treia lanternă se aprinse. Elizabeth simți un țipăt crescându-i în gât. Dar nimic nu se întâmplă, pentru că nu putea să respire.

— Nu a fost o sinucidere, mă tem, zise Dawson Holland. Micul ticălos a refuzat să îmi dea cristalul. Tot spunea că Gillian îl trădase și că nu avea să îmi dea niciodată cristalul. Chiar a avut tupeul să mă amenințe cu pistolul. A trebuit să îlucid.

— De ce mai ești aici?

Vocea lui Jack era uimitor de calmă. Nici măcar nu se ridică de cum stătea ghemuit lângă cadavru.

— Pe lângă moartea lui Gillian și o soție lipsă, încă o crimă va fi destul de greu de explicat, nu?

— Nu am nicio intenție să rămân pentru a da vreo explicație cuiva.

— Ai uciS'O pe Gillian, șopti Elizabeth. Nu a fost Tyler Page, până la urmă.

— Nenorocita înnebunise complet. Tot vorbea despre răzbunarea ei.

Dawson îndreptă lanterna direct spre ochii lui Elizabeth.

Ea se dădu în spate, de parcă ar fi fost un laser. Se îm-piedică de grătar și se strădui să își recapete echilibrul. Obiectele de pe suprafața de lucru zdrăngăniră. O tigaie grea se izbi de podea. Sări de două ori, apoi se opri. Jack nu își luă ochii de la ea, dar nu spuse nimic.

Dawson Holland zâmbi și îndreptă lumina spre Jack.

— Cred că este emoționată.

— Prezența ta poate agita orice persoană inteligentă, spuse Elizabeth.

— Și tu ești o persoană inteligentă, nu-i așa? Știi, există ceva foarte incitant la femeile inteligente. Le găsesc fas-cinante, mai ales dacă sunt și frumoase. Dar, la final, nu poți avea încredere în ele. Își urmăresc mereu propriile interese, și asta le face periculoase.

— Vorbind despre pericole, zise Jack pe un ton indiferent, chiar ai avut o serie de ghinioane în ultima vreme, nu-i așa? Întâi Vicky dispare înainte să o poți ucide pentru banii de asigurare, apoi afli că Gillian este mai obsedată de propria răzbunare decât de vânzarea cristalului în străinătate.

— Gillian a stricat întreaga afacere. Fața lui Dawson se schimonosi de furie. Nu era interesată de bani. Voia doar răzbunarea ei prostească. S-a folosit de mine.

Elizabeth îl privea de parcă ar fi fost o cobră.

— Cum v-ați întâlnit?

— A participat la un festival de film în Sedona, acum câteva luni. M-a căutat ea. S-a prezentat. Făcuse cerce- tări înainte. Știa cine sunt și că aș putea fi interesat de o afacere offshore.

— Avea nevoie de cineva care să îi dea lui Tyler Page ceea ce își dorea atât de mult, zise Elizabeth. Un film pe al cărui generic să fie trecut ca producător.

Gura lui Dawson deveni o linie fină.

— Așa cum am mai spus, s-a folosit de mine. La început, a părut parteneriatul ideal. Aveam nevoie de Soft Focus ca să scap de niște oameni și mă pregăteam să încasez polița lui Vicky. Am crezut că pot ochi mai mulți iepuri dintr-o lovitură aici la Mirror Springs.

— Dar, în final, Gillian nu a cooperat, așa este? întrebă Jack.

— Nebuna s-a ascuns, și l-a ascuns și pe Page. Nu i-am putut găsi pe niciunul. Vocea lui Dawson deveni mai stridentă. Și apoi ați apărut tu și Shaw. Am încercat să vă sperii, dar n-ați fost impresionați. Apoi l-ai trimis pe Ledger să pună întrebări despre Page, și a trebuit să îl cumpăr.

— De unde ai luat acea casetă?

Dawson se strâmbă.

— Gillian a pus să fie făcută acum mai multe săptămâni. Pentru orice eventualitate, zicea ea. Voia să fie sigură că, dacă ceva mergea prost, dovezile aveau să conducă spre altcineva. A fost dispusă să îmi dea o copie, așa că am luat-o și am păstrat-o. Pentru orice eventualitate.

— Autoritățile cred că te îndrepti spre Amsterdam, zise Elizabeth.

— A trebuit să mă prefac că dispar după ce Vicky și-a înscenat accidentul. Am cumpărat biletul pentru Amsterdam de dimineată, direct de la aeroport. Dar apoi am închiriat o mașină și m-am întors aici. Am pus microfoane în camera lui Shaw. Am ascultat când a fost sunat de Gillian. Am aflat locul și am ajuns acolo primul.

— Ți-a spus unde îl ascunsese pe Page? Întrebă Jack.

— Târfa nebună era atât de entuziasmată că planurile ei de răzbunare se împlineau în sfârșit, că mi-a răs în față și mi-a spus că pot să iau Soft Focus. Mi-a spus chiar și unde îl ascunsese pe Page.

— Așa că ai împușcat-o și ai venit aici, șopti Elizabeth.

— Page era pe punctul să plece, zise Dawson. Prostul voia să se strecoare în sala de teatru în seara asta, ca să vadă premiera filmului, dacă puteți crede așa ceva. Era în joc o avere, și el voia să se ducă să își vadă filmul.

— Ai venit aici ca să îl forțezi pe Page să îți dea cristalul, dar el a refuzat pentru că a ghicit că Gillian îl trădase, jspuse Elizabeth. Și avea dreptate.

În spatele luminii lanternei, fața lui Dawson era o mască întunecată a furiei.

— Idiotul tot spunea că Soft Focus era chiar în fața ochilor mei, dar că nu aveam să îl găsim niciodată.

— Dar te-ai gândit că o să reușești, nu-i așa? Jack afișă un zâmbet lipsit de umor. De câtă vreme îl cauți?

— Mi-am petrecut ultimele ore cercetând casa centimetru cu centimetru. Vocea lui Dawson era plină de furie. Am căutat până și în jacuzzi. Page și-a bătut joc de mine. Chiar l-am crezut când a spus că se află la vedere.

— Dar ai rămas fără timp, nu-i așa? Întrebă Jack. Chiar dacă nu te găsește poliția, asociații tăi de afaceri offshore o vor face. Cât de departe

crezi că vei ajunge?

— Nu trebuie decât să scap de pe muntele acesta blestemat. Obrazul lui Dawson zvâcni. După ce plec din Mirror Springs, sunt liber. Am o nouă identitate. Nu trebuie decât să dispar pentru o vreme.

— Te va prinde poliția înainte să poți coborî de pe munte, zise Elizabeth.

— Nu cred. Dawson zâmbi cu răceală. Dar, pentru orice eventualitate, o să am un ostatic cu mine. Asigurare, mă înțelegi. Am crezut mereu în asigurări.

Elizabeth inspiră adânc.

— Dacă îți imaginezi că o să merg cu tine...

— Exact asta îmi imaginez.

Dawson făcu semn cu mâna cu care ținea lanterna.

— Vino încoace! Rapid.

— Și Soft Focus? întrebă Jack. O să renunți la el?

— Am învățat să îmi reduc pierderile, Fairfax. Dawson făcu încă un gest cu lanterna. Haide aici, Elizabeth. Altfel am să îl împușc pe Fairfax.

Vorbea serios, bănuia ea. Holland nu avea să ezite să ucidă din nou. Se îndreptă încet spre el.

— Mai repejor, draga mea. Fairfax are dreptate într-o privință. Am rămas fără timp.

Când era la doar un pas de el, Dawson luă pistolul lui Jack și îl îndreptă spre ea.

— Excelent! Acum, Fairfax. O singură mișcare, și o ucid fără să ezit. Ai înțeles?

— Da, spuse Jack ușor. Am înțeles.

— Mașina mea este parcată pe un drum lateral, nu departe de aici.

Dawson ținu pistolul îndreptat spre Elizabeth, dar nu își luă privirea de la Jack în timp ce emitea instrucțiunile.

— Mișcă! încet, Elizabeth.

Ea nu se clinti.

— Ai de gând să îl ucizi pe Jack de îndată ce pornesc spre mașină, așa este?

El zâmbi aprobator.

— Ești, într-adevăr, o femeie inteligentă, draga mea. În alte circumstanțe, poate că ne-am fi înțeles foarte bine.

— Nu multă vreme, răspunse ea.

— Nu, nu multă vreme. Acum, mișcă-te, altfel te pun să privești cum moare, și nu cred că ți-ar plăcea asta.

Elizabeth îl privi pe Jack. Era în continuare aplecat lângă cadavru, cam la doi metri de pistolul scăpat de Page.

— Jack?

— Este în regulă, Elizabeth. Fă ce trebuie să faci, zise Jack, apoi făcu o pauză. Dar fi rapidă, bine?

— Bine.

Se întoarse de parcă ar fi dorit să cotească pe verandă.

Dawson continuă să țină pistolul ațintit spre ea, dar atenția îi era îndreptată spre Jack.

Ținea în palmă mânerul furculiței pentru grătar pe care o trântise mai devreme și pe care o vârâse apoi în mâneacă. Scoase furculița la iveală.

Îl simți pe Dawson mutându-și greutatea. Îndreptă pistolul spre Jack.

Elizabeth nu avu timp să calculeze ținta. O înfipse cu sălbăticie în Dawson. Simți vârfurile rupându-se în materialul pantalonilor lui, simți rezistența înnebunitoare a cărnii și a mușchilor.

Holland se cutremură de durere și de furie. Urlă.

— Cățea!

Pistolul tună, asurzind-o. Lumina fulgeră. Lanterna lui Dawson căzu pe terasă și se rostogoli. Ea simți mai degrabă decât văzu impactul când Jack se izbi de Dawson. Cei doi bărbați căzură pe terasă cu suficientă forță cât să facă bârnele de lemn să se cutremure.

Elizabeth fugi speriată din calea lor. Se împiedică și se sprijini de balustradă. Se întoarse.

O siluetă însângerată apăru din umbrele ce învăluiau bazinul. Tyler Page se ridică încet. Întinse o mână, băjbâind orbește. Degetele i se închiseră în jurul pistolului, îl apucă și îl îndreptă spre cei doi bărbați care se luptau. Mâna îi tremura violent.

— Tu mi-ai furat-o, spuse el cu voce tremurată. M-a trădat pentru tine.

— Jack, strigă Elizabeth. Dă-te la o parte.

Jack ridică privirea, îl văzu pe Page și evaluează rapid situația. Se retrase de pe Holland și se aruncă într-o parte.

— Nu o face, strigă el. Este în regulă, este...

Dar era prea târziu. Se mai auzi un tunet, și Holland rămase nemișcat pe terasă.

— Față de înger, șopti Tyler. Frumoasa mea Față de înger.

Se prăbuși din nou la pământ.

Se îasă o tăcere profundă.

— Elizabeth?

— Sunt teafără. Se holbă la Tyler Page. Am crezut că era mort.

— Nu, inconștient. Glonțul lui Holland doar l-a atins.

Jack se aplecă lângă Dawson să îi ia pulsul.

— Și Holland este încă în viață. Ai telefonul la tine?

— Da.

Recunoscătoare pentru distragere, își scoase micul telefon din buzunarul de la haină și se concentrează pe formarea numărului de urgență.

I se păru o eternitate până când operatorul răspunse, și Elizabeth îi dădu detalii despre cele întâmplate.

Când închise, văzu că Jack revenise la jacuzzi. Il privi și văzu că se aplecase să ridice un recipient de argint căzut pe verandă.

Merse încet spre el. În depărtare, se auziră primele sunete de sirenă.

— Ce faci cu acel shaker? _

— Nu este un shaker. Își îndreaptă lanterna spre obiect. Este un fel de termos high-tech. Proiectat în laboratorul Excalibur, special pentru a transporta cristalul Soft Focus.

Ea se holbă la obiect, dintr-odată fascinată.

— Este gol. Crezi că Page a aruncat cristalul în pădure, ca să îi facă în ciudă lui Holland?

— Pe lângă Fast Company, dezvoltarea cristalului a fost singura mare reușită a lui Page. Nu cred că l-ar fi distrus.

Jack privi gânditor la bazin.

— I-a spus lui Holland că era chiar în fața ochilor lui. Poate chiar spunea adevărul.

Jack se duse la panoul de control și apăsă un buton. Luminile subacvatice se aprinseră în cadă.

Elizabeth se uită peste margine.

— Crezi că l-a aruncat acolo? Dar Holland a zis că a verificat în jacuzzi.

Luminile de sub apă dezvăluiau în mod clar interiorul căzii. Nu era nimic cufundat în apă, cu excepția băncilor.

— Holland nu e un geniu high-tech. Gillian i-a spus probabil că aveau să fure un cristal, așa că o fi bănuț că Soft Focus arată ca o bucată de cuarț. Jack desfăcu termosul și scoase o mică secțiune. Și arată. Oarecum. Când nu este în stare de suspensie.

Elizabeth înțelese dintr-odată.

— Desigur. Este un nou tip de cristal coloidal, nu? Page l-a transportat în termos pentru că particulele sunt suspendate în lichid.

— Doar în anumite condiții. Soft Focus are câteva proprietăți unice.

Sirenele erau acum mai aproape. Elizabeth privi de-a lungul văii. Văzu mai multe lumini aprinse pe Loop Road.

— Ai cam zece minute, spuse ea. De îndată ce ajung aici, întreaga casă va deveni scena unei crime. Nu te vor lăsa să scotocești după Soft Focus.

— Dacă am dreptate, nu voi avea nevoie de zece minute.

Jack îndepărtase fundul recipientului. Un mic plic de plastic îi căzu în mână. Il deschise și azvârli conținutul în vană.

— Ce este? întrebă Elizabeth.

— Catalizatorul. Spre deosebire de adevăratele cristale coloidale, Soft Focus are nevoie de această substanță pentru ca particulele sale să se unească într-o formă se-misolidă. Nu va dura mult. Dacă Page a aruncat mostra în cadă, va căpăta rapid formă.

Elizabeth privi concentrată. La început, nu văzu nimic. Apoi observă strălucirea a ceea ce părea un ciob de sticlă albastră-verzuie pe una dintre bănci.

— Uite-! Vocea lui Jack îi trăda satisfacția. Își rulă mâ-necile de la cămașă. Mai durează câteva minute și o să îl avem în întregime.

Bucata de cristal creștea rapid sub apă, întrucât micile particule ce pluteau invizibil reacționau la forța de atracție indusă de catalizator.

Sirenele erau prea zgomotoase acum. Prima mașină intră pe drumul de acces ce ducea spre casă.

— Pare în regulă.

Jack vârî mâna în apă și luă cristalul de pe bancă.

Îl ținu în palmă un moment, apoi îndreptă lanterna spre centrul îui.

Elizabeth își ținu răsuflarea. Era ca și cum ar fi privit adâncimile unui diamant ireal de strălucitor. Soft Focus strălucea cu un foc albastru-verzui. Pulsa, și strălucea, și sclipea.

— Este spectaculos, șopti ea.

— Și este al nostru.

Sirenele se opriră dintr-odată. Se auziră portiere trântite, apoi pași pe veranda din spate.

Jack strânse degetele în jurul cristalului și îl strecură ușor în buzunar.

— Dacă întreabă cineva, spuse el, cristalul luat de Page era doar o copie, o versiune de siguranță a cristalului real. În mod norocos, cel real se află la loc sigur, în labo-ratoarele Excalibur.

— Oare va părea credibilă povestea asta?

— După cum am mai zis, un manager bun poate găsi scuze în orice situație.

Capitolul 27

Tyler Page arăta jalnic, întins pe patul de spital. Capul îi era înfășurat în bandaje. O linie de perfuzie atârna de pe un suport din apropiere, conținutul acesteia picurându-i încet în vene. Ochelarii îndoiți îi erau așezați strâmb pe nas. 11 privi pe Jack cu o resemnare plină de tristețe.

— Știu că este prea târziu să îmi cer scuze, domnule Fairfax. Aș vrea să vă spun cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat. Nu știu ce m-a apucat.

Elizabeth văzu privirea batjocoritoare din ochii lui Jack și se apropie rapid de pat.

— Jack înțelege, doctore Page. Ai fost o victimă a pasiunii. Ai avu o rătăcire de moment. Astfel de lucruri se întâmplă.

Jack își ridică ochii spre tavan. Tyler își întoarse privirea posomorâtă spre Elizabeth.

— A fost atât de frumoasă. Femeile frumoase nu observă niciodată

bărbați ca mine. Dar ea a făcut-o. M-a făcut să mă simt genial, și important, și chipeș. Când eram cu ea, eram Bogart, și Mitchum, și Grant într-unul singur.

— Gillian s-a folosit de tine, spuse Jack fără menajamente.

Elizabeth se încruntă din cealaltă parte a patului.

— Nu are rost să insistăm asupra acestui aspect.

— Știu că s-a folosit de mine, recunosc Tyler. Dar, până să înțeleg că m-a convins să fur Soft Focus pentru scopurile ei proprii, nu ca să putem fugi împreună pe o insulă tropicală, era prea târziu. Totul a devenit un coșmar. Nu am mai avut cum să scap din el.

— De ce nu te-ai gândit să ridici telefonul și să mă suni? întrebă Jack fără vreo urmă de compasiune în voce.

— Jack, șopti Elizabeth.

Vocea ei transmitea un avertisment evident, dar ea rămase cu impresia că el nu era atent la ea.

— M-am simțit neajutorat, explică Tyler. Prins în cap-cana ei. Știți, atunci când comandantul Gresham mi-a spus că Gillian este moartă, am simțit un înfiorător sen-timent de ușurare. Era de parcă vâlul mi-ar fi fost luat de pe ochi. Eram în sfârșit eliberat din ghearele ei. Privind în urmă, îmi dau seama cât de laș am fost.

— Laș sigur nu ai fost, spuse Elizabeth cu fermitate. L-ai înfruntat pe Dawson Holland, deși a încercat să te ucidă. A fost o dovadă de curaj. Un gest incredibil de eroic, de fapt.

Jack ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

Tyler o privi cu o slabă speranță.

— Chiar credeți asta, domnișoară Cabot?

— Da, și toată lumea crede la fel. Elizabeth îl țintui pe Jack cu o privire aspră. Nu-i așa, Jack?

— Mda, sigur, spuse Jack. Apoi gura i se strâmbă ușor. De fapt, chiar da. Ai avut tupeu să îl înfrunți pe Dawson Holland, Tyler.

Tyler roși.

— Vă mulțumesc, domnule. Domnul Holland a...?

— Murit? Jack încuviință din cap. Acum o oră. În timpul operației.

— Înțeleg.

Tyler arăta de parcă ar fi încercat să își îndrepte spatele sprijinit de perne.

— Presupun că va trebui să fiu judecat pentru asta.

— Nu cred, zise Jack, sigur pe el. Gresham este convins că a fost un caz clar de autoapărare. Holland încerca să ne ucidă pe noi, dacă îți aduci aminte.

Elizabeth întâlni privirea lui Jack deasupra patului acoperit cu cearșafuri albe. Niciunul dintre ei nu avea vreun motiv să spună că Jack reușise deja să îl pună la pământ pe Holland când Tyler ieșise pentru scurtă vreme din starea lui de leșin și trăsese împușcătura fatală. „Detalii”, spusese Jack. „Detalii ne semnificative.”

— Comandantul nu este mulțumit de noi, continuă Jack, dar nimeni nu merge la închisoare.

Tyler clipi speriat.

— Dar cu siguranță trebuie să plătesc pentru ceea ce am făcut.

— Excalibur nu are de gând să depună o plângere, îl anunță Elizabeth. Tyler clipi din nou.

— Nu înțeleg. Am furat rezultatele unui proiect de cercetare scump. Sunt un hoț.

— Excalibur s-a hotărât să treacă cu vederea acest incident, spuse Jack lipsit de emoție. Cu atât mai mult cu cât obiectul pe care l-ai luat era doar o copie a originalului, care a fost în tot timpul ăsta în siguranță la Excalibur.

Tyler deschise gura.

— Dar...

— O nouă măsură de securitate pe care am adăugat-o luna trecută, spuse Jack. Eu și Milo am fost singurii care au știut despre ea.

— Dar...

— Eu ar trebui să știu astfel de lucruri, nu crezi? Jack îl privi rece, cât se poate de sugestiv. Doar eu sunt directorul companiei.

Tyler se luminează, înțelegând în sfârșit.

— Mă bucur să aud asta, domnule. A fost... extrem de inteligent și de prevăzător din partea dumneavoastră, domnule Fairfax.

— A fost, nu-i așa?

— Nu pot să vă spun cât sunt de bucuros să aflu că Excalibur nu va avea de suferit pe termen lung din cauza acțiunilor mele. Este o companie frumoasă. Familia Ingersoll m-a tratat întotdeauna bine. Îmi va fi dor de toată lumea.

— Nu pentru multă vreme, zise Jack. Ești așteptat să te întorci la serviciu de îndată ce ți se dă drumul din spital.

Tyler se holbă la el.

— Vreți să mă întorc la Excalibur?

Elizabeth zâmbi.

— Compania are nevoie de tine, doctore Page. Ești singurul care a înțeles vreodată cu adevărat munca teo-retică făcută de Patricia Ingersoll cu cristalele coloidale. Firma ar fi pierdută fără tine.

— Pierdută. Tyler părea uimit. Fără mine.

— Categorie. Elizabeth se uită la Jack. Nu este așa?

— Sigur că da, răspunse Jack. Categorie pierdută.

— Nu îmi dădusem seama... Tyler se opri și îi privi cu mirare. Nimeni nu a mai fost vreodată pierdut fără mine.

Tensiunea din camera de consiliu de la Excalibur era atât de evidentă, că Elizabeth era uimită că putea respira în acea încăpăre. Privi în jur, la fețele nerăbdătoare ale celorlalți membri ai consiliului de administrație. Cei câțiva membri ai familiei Ingersoll erau împrăștiați prin birou. Unii stăteau pe scaune. Alții sorbeau cafea. Unii se plimbau dintr-o parte în alta. Toți trecuseră de la o stare de entuziasm euforic la una de disperare adâncă.

Elizabeth nu îi putea învinui. Prezentarea pentru Grady Veltran și oamenii lui începuse cu trei ore în urmă. Până în acel moment, nimeni nu ieșise cu vreo veste din laborator. Cu fiecare moment ce trecea, dezastrul părea tot mai iminent.

— Ceva s-a întâmplat. Angela se opri în fața unui geam. Dacă Soft Focus ar fi funcționat așa cum a promis Page, am fi aflat ceva deja. Trebuie să acceptăm realitatea. Suntem ruinați.

— Toată munca Patriciei de atâția ani, mormăi Ivo, unchiul lui Milo. Dusă pe apa sâmbetei.

Angela avea o expresie sumbră.

— Am știut că nu trebuie să îl lăsăm pe Jack să canalizeze toate resursele noastre către un singur proiect. V-am spus că este o greșeală. V-am spus. Țineți minte?

Mătușa lui Milo se uită urât la ea.

— Nu că am fi avut de ales, răspunse Dolores. Com-pania se îndrepta spre faliment. Jack a fost singura noas-tră speranța.

Elizabeth se întoarse dinspre geam.

— Haideți, oameni buni, liniștiți-vă. Dacă ar fi fost o problemă în laborator, sunt convinsă că oamenii lui Veltran ar fi plecat deja. Sunt încă aici. Le pot vedea limuzinele în parcare. Asta înseamnă că există în conti-nuare speranță.

— S-a terminat, gemu Ivo. Ne așteaptă lichidarea. Ar fi trebuit să o facem cu luni în urmă.

Ușa se deschise înainte ca Elizabeth să poată răspunde. Toată lumea se întoarse pentru a-l vedea pe Milo intrând sobru în cameră. Jack era cu un pas în spatele lui. Fețele ambilor bărbați erau de necitit.

Milo se opri și se uită la rudele lui. Preț de o secundă, nu trădă nicio emoție.

Apoi lăsa să i se întipărească pe chip un rânjel larg, băiețesc și scoase un chiot care făcu geamurile să se zgu-duie. Își avântă un pumn în aer și strigă:

— Da. Ticălosul a funcționat! Așa cum a promis Page. Demonstrația a mers perfect. Spune-le, Jack.

Jack întâlni privirea lui Elizabeth aflată în cealaltă parte a încăperii. Zâmbetul îi era reținut, dar satisfăcut. Nu foarte deosebit de felul în care zâmbise când făcuseră dragoste, constată ea.

— Ei bine? îl provocă ea.

— Am întârziat pentru că Grady Veltran a insistat să semnăm un contract preliminar de licențiere chiar înainte să ieșim din laborator, spuse Jack. A trebuit să îi așteptăm pe avocați să obțină semnăturile tuturor.

— La naiba! Ivo țâșni în picioare. La naiba! Ai reușit.

— Jack a reușit. Milo rânji și îl bătu pe Jack pe spate. A scos-o la capăt.

— Noi am reușit, împreună. Jack îl bătu și el pe umăr. Ai fost stăpân

pe tine în timpul demonstrației, Milo. Nervi de oțel.

Milo părea să nu se mai poată opri din rânjit.

— Nu îmi vine să cred, șopti Angela, cu ochii plini de speranță și ușurare. A funcționat?

— Perfect.

După o privire rapidă aruncată lui Jack, care se sprijinea relaxat, cu brațele încrucișate, de marginea biroului lui, Milo își dresă vocea.

Elizabeth îl privi pe tânărul bărbat luând o postură calculată care semăna teribil de mult cu postura rece, de director, a lui Jack. Își înăbuși un zâmbet. Milo învăța rapid. Dar, în definitiv, lua lecții de la cel mai bun.

— Teoriile mătușii Patricia legate de natura fundamentală a cristalelor coloidale au fost corecte, zise Milo. Tyler Page a avut și el dreptate când a spus că le poate face să funcționeze. La naiba, cu toții am avut dreptate. Arată cu capul spre Jack. Datorită ție și Fondului Aurora, Excalibur va deveni un jucător important în următoarea generație de computere cu tehnologie bazată pe lumină.

Elizabeth se duse la dulap, îl deschise și scoase două găleți argintii pe care le pusese acolo cu aproape trei ore în urmă. Fiecare conținea câte o sticlă de șampanie. Gheața se topise de mult.

— Cred că a venit momentul să sărbătorim, zise ea. Îi privi pe Jack și pe Milo. Ați vrea să faceți voi doi onorurile?

— Oh, uau! exclamă Milo, renunțând la fel de rapid la postura calculată. Șampanie.

— Grozavă idee. Jack se dezlipi de birou și traversă încăperea pentru a lua una dintre sticle. O privi pe Elizabeth în timp ce se lupta cu dopul. Să înțeleg că nu te-ai îndoit nicio clipă?

Ea zâmbi.

— Absolut niciuna.

— Ce coincidență, zise el ușor. Nici eu.

Ea privi în ochii lui și văzu fericirea intensă din ei. Știa că el vedea aceeași expresie reflectată în ochii ei. Amândoi știau că asta nu avea nimic de-a face cu Soft Focus.

Dopul ieși din sticlă cu un pocnet satisfăcător. Lovi tavanul. Toată

lumea râse de încântare.

Milo ridică un pahar plin.

— Pentru Soft Focus! Și, dacă tot ținem toasturi, aș vrea să fiu primul care mai face unul. Pentru Jack și Elizabeth! Să fie fericiți până la adânci bătrâneți!

Capitolul 28

Întârziase.

El văzu așteptând-o de îndată ce intră în clubul Pacific Rim. Era așezat în același separeu în care o așteptase în ziua de după prima lor noapte nefericită împreună. Nu era o coincidență, bănuia ea. Zâmbi pentru sine.

Hugo, șeful de sală, se grăbi să o întâmpine.

— Ah, ați ajuns, domnișoară Cabot. Domnul Fairfax a sosit deja.

— Văd asta.

Hugo o conduse la masă. Elizabeth simți mai multe capete întorcându-se spre ea. Văzu mai multe zâmbete și știu că nu era singura care avea un vag sentiment de déjà-vu. Era prima oară de la acea scenă spectaculoasă când se întâlnea cu Jack pentru prânz acolo.

Văzu licărul de amuzament din ochii lui și știu că el se desfăta văzând-o pășind cu eleganță pe acest drum al Golgotei. Când ajunse la masă, el se ridică și îi acoperi gura cu un sărut inconfundabil de posesiv.

— Ai întârziat, zise el.

Ea îl ignoră pentru a-i zâmbi lui Hugo.

— Îți mulțumesc.

— Desigur, domnișoară Cabot. Hugo radia. Vă rog permiteți-mi să vă felicit pentru logodna dumneavoastră. Așteptăm cu mare plăcere recepția de vineri.

— Și noi o așteptăm cu încântare, răspunse Elizabeth.

Hugo zâmbi din nou și se retrase.

Elizabeth refuză să bage în seamă vreuna dintre privirile lungi de la celelalte mese. Își așază poșeta pe perne și se strecură în separeu. Jack se așază vizavi de ea.

— Probabil te întrebi de ce te-am chemat aici, începu el.

Ea privi cu subînțeles întreaga încăpere.

— M-am gândit că vrei să demonstrezi ceva.

El rânji.

— În regulă, recunosc că n-am putut rezista să nu repet scena în fața acestui public. Am vrut să iasă perfect.

— Până acum te descurci foarte bine. Cel puțin nu am aruncat deocamdată cu apă în tine.

— Situația e categoric mai favorabilă, consimți el.

Ea se servi cu o baghetă.

— Apropo, am primit un dar de logodnă de la Vicky.

— Serios? Ce ne-a trimis?

— Un poster cu autograf al filmului Fast Company. O să îl înrămez și o să-l agăț în birou.

— L-am văzut pe Page de dimineată. Era entuziasmat. Se pare că filmul a fost preluat pentru distribuție în străinătate și o să fie disponibil și pe video. Nu o să scoată vreodată bani, desigur, dar măcar o să existe pe piață. Jack se lăsă pe spate în separeu și o fixă cu privirea lui directă. Vrei să comanzi sau trecem direct la afaceri?

— Începi să mă sperii, Jack. Se întinse spre meniu. Despre ce este vorba?

— Când eram în Mirror Springs, mi-ai făcut o ofertă.

— Nu mi-ai răspuns la ea, din câte țin minte.

— M-am gândit mult.

Ea coborî încet meniul.

— Vorbești serios? Vrei să lucrezi pentru Fondul Aurora?

— Nu tocmai. Dar ceva din cele spuse de tine m-a făcut să iau în calcul oferta.

— Și anume?

— Ai menționat că scopurile fondului sunt similare cu ceea ce urmărește Fairfax Consulting. Cauți mici companii care au nevoie de capital. Eu sunt specialist în redresarea micilor companii care au probleme serioase.

De ce să nu ne unim forțele și să oferim un pachet complet de servicii?

Ea zâmbi.

— Mie-mi sună ca o combinație de succes. Dar, trebuie să recunosc,

sunt ușor surprinsă. Am crezut că ideea de a primi ordine de la mine ar fi mai mult decât poți suporta.

— Este. Se lăsă în față și își prinse mâinile pe masă. O privi direct în ochi. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva în viața mea, dar nu intenționez să lucrez pentru tine. Nimic personal. Pur și simplu nu sunt bun la executat ordine. Însă am un alt aranjament în minte.

— Știam eu. Există un „dacă“.

— Nu un „dacă“, ci o alternativă. Propun o unire de forțe. Fairfax Consulting și Fondul Aurora își vor menține identitatea ca afaceri individuală, dar vor forma un parteneriat pentru a se ocupa de anumite proiecte atent alese.

— Hmm.

Bâzâitul estompat al telefonului ei o întrerupse în vreme ce se gândea la propunerea lui. Își deschise poșeta, băgă mâna și scoase mobilul.

— Elizabeth la telefon.

— Lizzie?

Vocea mereu jovială a lui Merrick îi tună în ureche.

— Am încercat toată săptămâna să dau de tine. Ai avut ocazia să te uiți peste planul meu de afaceri?

Ea își suprimă un mormăit.

— M-am uitat peste el, dar am fost cam ocupată în ultima vreme, Merrick. Cu aranjamentele pentru petrecerea de logodnă și toate celelalte, nu am apucat...

— Știu, știu. Felicitări, apropo! Dar să revenim la plan... Este ceva mare, Lizzie. Simt asta cu tot sufletul.

— După cum ți-am spus, nu am avut timp să citesc planul în detaliu, Merrick. Văzu o strălucire apărând în ochii lui Jack. Nu discutase despre planul de afaceri al lui Merrick cu el, și era destul de sigură că el știa de ce nu o făcuse. Dezaprobarea lui evidentă o irita, așa că adăugă grăbită: Dar am încredere în instinctele tale. Îți voi transfera fondurile în cont de îndată.

— Hei, Lizzie, este grozav. Entuziasmul lui Merrick era, ca de obicei, contagios. Fantastic. Nu vei regreta asta. Lucrurile vor merge bine de data asta. Vei vedea.

— Dă-mi telefonul!

Jack se întinse peste masă și i-l îndepărtă abil din degete.

Ea se uită urât la el.

— Ce crezi că faci?

El îi ignoră enervarea crescândă.

— Merrick? Jack Fairfax la telefon. Da, da, știu cât de norocos sunt. Acum, în legătură cu planul tău de afaceri. Fondul Aurora și Fairfax Consulting tocmai pun la cale o fuziune. Dacă primești fondurile, primești și consilierea.

Elizabeth fu de-a dreptul șocată. Încercă să îi smulgă telefonul din mână.

— Jack, așteaptă, nu am discutat despre asta încă.

El ținu telefonul departe de ea și continuă să i se adreseze lui Merrick:

— O să lucrez cu Elizabeth, nu pentru ea. Nu, nu am semnat hârtiile încă.

— Nici măcar nu am discutat despre detalii. Elizabeth se ridică și încercă să își recupereze telefonul din mâinile lui. Aș putea foarte bine să mă fi răzgândit.

Jack își plecă ușor capul pentru a-i face semn spre cei trei directori așezați în separeul de dincolo de culoar. Ea se uită și văzu că stăteau în așteptare.

— Sunt de acord, zise Jack. O împerechere bună de aptitudini și nișe de piață. Mersi, și mie mi s-a părut o idee bună.

Roșind furioasă, Elizabeth se lăsă din nou pe scaun lipsită de grație. Bătu nervoasă în masă cu una dintre unghiile roșii timp ce el încheia apelul.

— Ne-am înțeles, spuse el într-un final. Rămâne să mai vorbim. Îi întinse telefonul înapoi lui Elizabeth. Poftim, primul nostru client comun.

Se uită chiorâș la el.

— Cam prematur, nu crezi? Ceva îmi spune că, dacă acesta este un exemplu al modului în care faci afaceri, această unire de forțe nu va fi la fel de ușoară și de lipsită de probleme pe cât crezi.

— Îți retragi oferta?

— Oferta inițială, îi aminti ea sec, era ca tu să lucrezi pentru Fondul Aurora. Nu o fuziune.

— Ești supărată doar pentru că nu vreau o schemă organizațională în care eu să primesc ordine de la tine.

Ea deschise gura să îl contrazică, ezită și cedă într-un final râsului care clocotea în ea.

— La naiba! A fost o fantezie atât de frumoasă.

El rânji.

— Vrei o fantezie bună? Așteaptă până diseară. Ți-am cumpărat o carte despre masaj. Și, dacă asta nu funcționează, cred că mai pot găsi ceva care să te amuze, în plus, nu va fi doar o fantezie. Îți garantez asta.

Simți cum se încinge de la căldura iubirii ce ardea în ochii lui. Era ceva autentic. O iubire care avea să reziste o viață întreagă. Știa asta cu aceeași siguranță cu care știa că soarele avea să răsară din nou.

— La ce te gândești? întrebă el.

— Că am avut noroc.

— Categorie. El zâmbi. Ne-am ales cu un final fericit.

Elizabeth Cabot este o femeie de afaceri care știe cum să scoată profit din investițiile făcute și cum să-și reducă pierderile - atât pe plan profesional, cât și pe cel personal. În clipa când descoperă că Jack Fairfax a ademenit-o pentru a încheia un parteneriat, ea este hotărâtă să pună capăt relației ce abia se înfiripa între ei. Nu la fel de simple sunt lucrurile când vine vorba despre afaceri. În ciuda eforturilor depuse, ea nu poate anula contractul semnat cu Excalibur, compania la care Jack este angajat într-o poziție importantă. O serie de întâmplări neașteptate și ciudate petrecute la firmă îl obligă pe Jack ca în doar două săptămâni să rezolve misterul și să evite falimentul. Elizabeth știe că, ajutându-l pe Jack să salveze Excalibur, nu numai că își va recupera suma investită, ci va face și un profit uriaș. Cei doi ajung astfel parteneri într-o afacere total diferită, iar atracția reciprocă evidentă o face pe Elizabeth să realizeze că nu este atât de simplu să-și ignore propriile sentimente. Dar cum sumele implicate în această aventură riscantă sunt uriașe, încrederea se poate transforma în trădare, și aflarea adevărului poate avea un preț care se poate dovedi prea mare.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!